

ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล: วิเคราะห์พหุกลุ่ม

เกตุม สระบุรีรินทร์

คุณฉันทิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาวิจัย วัตถุประสงค์และสถิติการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
กรกฎาคม 2561
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมคุษฎีนิพนธ์และคณะกรรมการสอบคุษฎีนิพนธ์ ได้พิจารณา
คุษฎีนิพนธ์ของ เกตุม สระบูรินทร์ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปรัชญาคุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิจัย วัฒนผลและสถิติการศึกษา ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมคุษฎีนิพนธ์

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญรอด บุญเกิด)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร.ไพรัตน์ วงษ์นาม)

คณะกรรมการสอบคุษฎีนิพนธ์

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ อเนกสุข)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญรอด บุญเกิด)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ไพรัตน์ วงษ์นาม)

..... กรรมการ
(ดร.ณัฐกฤตา งามมีฤทธิ์)

คณะศึกษาศาสตร์อนุมัติให้รับคุษฎีนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปรัชญาคุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิจัย วัฒนผลและสถิติการศึกษา ของมหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต สุรัตน์เรืองชัย)

วันที่...๒๕...เดือน...กรกฎาคม...พ.ศ. 2561

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญรอด บุญเกิด อาจารย์ที่ปรึกษา เป็นอย่างสูงที่กรุณาให้คำปรึกษา ให้ข้อเสนอแนะแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์เป็นอย่างดี ตลอดจนขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ไพรัตน์ วงษ์นาม อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่ได้กรุณาให้การดูแลให้คำแนะนำเพิ่มเติมความสมบูรณ์ และความเข้มแข็งทางวิชาการให้แก่วิทยานิพนธ์ดียิ่งขึ้นรวมถึงให้ความช่วยเหลือในทุก ๆ เรื่อง เป็นอย่างดียิ่งตลอดมา

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ อเนกสุข เป็นอย่างสูงที่ให้เกียรติมาเป็นประธานสอบในครั้งนี้ และกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ณัฐกฤตา งามมีฤทธิ์ ที่ให้เกียรติมาเป็นกรรมการสอบ ร่วมกับให้กำลังใจและคำแนะนำเพิ่มเติมอันเป็นประโยชน์ เพื่อให้วิทยานิพนธ์นี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ คณาจารย์ทุก ๆ ท่านที่ได้ถ่ายทอดความรู้ ความสามารถทางวิชาการต่าง ๆ รวมถึงคณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่กรุณาตรวจสอบความตรงของเครื่องมือการวิจัย และเพื่อน ๆ พี่ ๆ นิสิตปริญญาเอกสาขาวิชาวิจัย วัตถุประสงค์และสถิติการศึกษารหัส 53 ทุกคน ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.อาวีพร ปานทอง ที่ได้ให้กำลังใจและความช่วยเหลือในเรื่องต่าง ๆ ด้วยดีเสมอมา ตลอดจน คุณจิรนนท์ พุ่มเหรียญ ที่ให้ความอนุเคราะห์ประสานงานทุก ๆ เรื่องเป็นอย่างดี และคอยให้กำลังใจอย่างต่อเนื่อง ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.สุदारัตน์ ศรีมา และอาจารย์ศราวดี แยมดี ที่การสนับสนุนทุก ๆ ด้าน ในการสอบปากเปล่าวิทยานิพนธ์ ขอขอบพระคุณหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ และคุณครูกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ โรงเรียนเทพศิรินทร์ ทุกคน ที่อำนวยความสะดวก และสนับสนุนการสอบปากเปล่าวิทยานิพนธ์

ท้ายที่สุดนี้ ประโยชน์และคุณค่าของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้บิดา มารดา ที่ได้ให้การอบรม เลี้ยงดู สนับสนุน ให้ลูกได้ศึกษาถึงทุกวันนี้ และขอขอบพระคุณผู้ที่มีส่วนส่งเสริมทุนทรัพย์สนับสนุนการศึกษา ทั้งทางตรงและทางอ้อมทุกท่าน ขอขอบคุณกำลังใจจากทุกท่าน ที่มีได้กล่าวนามมา ณ โอกาสนี้มีส่วนช่วยให้วิทยานิพนธ์ สำเร็จลุล่วงด้วยดี

เกตุม สระบุรีรินทร์

53810168: สาขาวิชา: วิจัย วัตถุประสงค์ และสถิติการศึกษา; ปร.ด. (วิจัย วัตถุประสงค์ และสถิติการศึกษา)

คำสำคัญ: พฤติกรรมความซื่อสัตย์/ การวิเคราะห์พหุกลุ่ม/ โมเดลสมการ โครงสร้าง

เกตุม สระบุรีนทร์: ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล: วิเคราะห์พหุกลุ่ม (CAUSAL FACTORS EFFECTING THE HONEST BEHAVIOR OF STUDENTS IN LOWER SECONDARY SCHOOLS BANGKOK AND METROPOLITAN AREAS: MULTIPLE GROUP ANALYSIS) คณะกรรมการควบคุมคณานิพนธ์: บุญรอด บุญเกิด, Ph.D., ไพรัตน์ วงษ์นาม, ค.ด. 230 หน้า. ปี พ.ศ. 2561.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อตรวจสอบค่าอิทธิพลทางตรงและทางอ้อม โมเดล ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล 2) เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และ 3) เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยน โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลระหว่างสังกัดของสถานศึกษา ได้แก่ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.) กระทรวงศึกษาธิการ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) กระทรวงมหาดไทย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 2,160 คน จำแนกเป็นสังกัด สังกัดละ 720 คน และจำแนกเป็นเพศชายและเพศหญิง เพศละ 1,080 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเที่ยง อยู่ระหว่าง .75-.91 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติพื้นฐาน วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน วิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล และการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ประกอบด้วย องค์ประกอบ 10 องค์ประกอบ พบว่า องค์ประกอบการส่งเสริมจากรอบครัวและเครือข่าย องค์ประกอบความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน องค์ประกอบเจตคติต่อการปฏิบัติตน องค์ประกอบความเชื่อเกี่ยวกับทักษะของกลุ่มอ้างอิง องค์ประกอบการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง องค์ประกอบความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม องค์ประกอบการรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน องค์ประกอบเจตนาในการปฏิบัติตน องค์ประกอบความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน องค์ประกอบพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์

2. ผลการตรวจสอบค่าอิทธิพลทางตรงและทางอ้อม พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี ($\chi^2 = 1582.575, p = .000, df = 337, \chi^2/df = 4.696, CFI = .989, GFI = .962, AGFI = .920, RMSEA = .042$) ค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล มีค่าเท่ากับ 0.844

3. ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ระหว่างเพศ และระหว่างสังกัดของโรงเรียน พบว่า 1) โมเดลระหว่างเพศชายและเพศหญิง มีความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล แต่มีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุ เมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) และเวกเตอร์ความคลาดเคลื่อนในการวัดตัวแปรสังเกตภายนอก (δ) มีค่าเท่ากัน 2) โมเดลระหว่างโรงเรียนสังกัด สพฐ., สช. และ อปท. มีความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล และโมเดลที่มีความกลมกลืนสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แต่มีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ระหว่างสังกัดของสถานศึกษา

53810168: MAJOR: EDUCATIONAL RESEARCH, MEASUREMENT AND STATISTICS;
 Ph.D. (EDUCATIONAL RESEARCH, MEASUREMENT AND STATISTICS)
 KEYWORDS: HONEST BEHAVIOR/ MULTIGROUP ANALYSIS/ STRUCTURAL EQUATION
 MODEL

KETUM SARABURIN: CAUSAL FACTORS EFFECTING THE HONEST
 BEHAVIOR OF STUDENTS IN LOWER SECONDARY SCHOOLS BANGKOK AND
 METROPOLITAN AREAS: MULTIPLE GROUP ANALYSIS. DISSERTATION ADVISORS:
 BOONROD BOONGIRD, Ph.D., PAIRATANA WONGNAM, Ph.D. 230 P. 2018.

The purposes of this research were; 1) to validate direct and indirect effects of the causal factor model that effect the honest behavior of students in lower secondary schools in Bangkok and metropolitan areas, 2) to examine the consistency of the model with the empirical data, and 3) to test the invariance of the model between students in schools affiliated with Office of the Basic Education Commission (OBEC), Office of the Private Education Commission (OPEC) and Local Administrative Organization (LAO). Participants of this research were 2,160 high school students, 720 OBEC, 720 OPEC and 720 LAO, they were selected by using multistage random sampling technique. The instrument used for collecting the data was five-rating scale questionnaires, developed by the researcher. Its reliability was between 0.767-0.887. Data were analyzed by basic statistics, confirmatory factor analysis, causal factor analysis, and multiple group structural equation model analysis.

Results were that; 1) The validity of the causal model consisted of ten variables those effected directly and indirectly on the honest behavior of students in lower secondary schools in Bangkok and metropolitan areas. They were background factors, behavioral beliefs factors, attitude towards the behavior factors, subjective norm factors, perceived behavioral control factors, intention factors, control beliefs factors, perceived power factors, normative beliefs factors and actual behavioral control factors. These factors fit to the empirical data; 2) The model factors those effected the honest behavior of students in lower secondary schools in Bangkok and metropolitan areas well fit to the empirical data as the Chi-square goodness of fit test was 1582.575, $df = 337$, $p\text{-value} = .000$, $\chi^2/df = 4.696$, GFI = .962, CFI = .989, AGFI = .920, and RMSEA = .042. The model was accounted for 84.40 % of variance in the honest behavior of students in lower secondary schools; and 3) there was an invariance of the model between male and female students and school affiliated with Office were that; 1) Model of male and female students having changes of the parameters of the matrix effects of exogenous factor variances to endogenous factor variances. The model adding condition equal of the parameters of the matrix of factor loadings for exogenous (Λ_x) the model was harmonious and consistent with empirical data. 2) Model of school affiliated with OBEC, OPEC and LAO but having changes of the parameters of the matrix effects of exogenous factor variances to endogenous factor variances. The invariance of the causal model consisted of variables those had direct and indirect effect to the honest behavior of students in lower secondary schools in Bangkok and metropolitan areas between students in school affiliated with OBEC, OPEC and LAO.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ซ
สารบัญภาพ.....	ฅ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ที่มาและความสำคัญ.....	1
วัตถุประสงค์.....	4
คำถามการวิจัย.....	4
สมมติฐานของการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	8
ขอบเขตของการวิจัย.....	8
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	11
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	11
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	13
แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมความซื่อสัตย์.....	13
แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์.....	16
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์.....	23
แนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน.....	49
งานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน.....	64
การพัฒนากรอบแนวคิดการวิจัย.....	75
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูลทุกกลุ่ม.....	80
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	85
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	85
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	86

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	89
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	90
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	91
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	97
ความหมายและสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์.....	97
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม.....	101
ตอนที่ 2 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลปัจจัยที่มี อิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล.....	112
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของ นักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล.....	117
ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลปัจจัย เชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล.....	139
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	182
สรุปผลการวิจัย.....	182
อภิปรายผลการวิจัย.....	187
ข้อเสนอแนะ.....	192
บรรณานุกรม.....	194
ภาคผนวก.....	208
ภาคผนวก ก.....	209
ภาคผนวก ข.....	211
ภาคผนวก ค.....	214
ภาคผนวก ง.....	222
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	230

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2-1	ระดับจริยธรรมและขั้นการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของโคลเบอร์ก..... 20
2-2	การสังเคราะห์ปัจจัยระดับนักเรียนที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของ นักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล..... 76
3-1	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นจำแนกตามจังหวัด สังกัดสถานศึกษา และเพศ..... 86
3-2	ค่าดัชนีความสอดคล้อง..... 96
4-1	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์ จำแนกตามลักษณะต่าง ๆ..... 101
4-2	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ และค่าความโด่งของตัวแปร สังเกตได้ปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย..... 103
4-3	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ และค่าความโด่งของตัวแปร สังเกตได้ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน..... 104
4-4	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ และค่าความโด่งของตัวแปร สังเกตได้ปัจจัยเจตคติต่อการปฏิบัติตน..... 105
4-5	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ และค่าความโด่งของตัวแปร สังเกตได้ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับทักษะของกลุ่มอ้างอิง..... 106
4-6	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ และค่าความโด่งของตัวแปร สังเกตได้ปัจจัยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง..... 107
4-7	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ และค่าความโด่งของตัวแปร สังเกตได้ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม..... 108
4-8	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ และค่าความโด่งของตัวแปร สังเกตได้ปัจจัยการรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน..... 109
4-9	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ และค่าความโด่งของตัวแปร สังเกตได้ปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตน..... 110
4-10	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ และค่าความโด่งของตัวแปร สังเกตได้ปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน..... 111
4-11	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ และค่าความโด่งของตัวแปร สังเกตได้ปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน..... 112

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-12 คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ใน โมเดลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล.....	113
4-13 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย.....	117
4-14 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน.....	119
4-15 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับทัศนยะของกลุ่มอ้างอิง.....	120
4-16 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม.....	122
4-17 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน.....	123
4-18 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเจตคติต่อการปฏิบัติตน.....	124
4-19 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง.....	126
4-20 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยการรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน.....	127
4-21 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตน.....	128
4-22 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน.....	129
4-23 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล.....	130
4-24 ผลการวิเคราะห์แยกค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรและค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล.....	135
4-25 ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ระหว่างเพศชายและหญิง.....	140

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-26 ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลระหว่างเพศชายและเพศหญิงตามสมมติฐานที่ 2.....	145
4-27 ผลการวิเคราะห์แยกค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลจำแนกตามเพศ....	148
4-28 ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ระหว่างสังกัดของสถานศึกษา.....	156
4-29 ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลระหว่างสังกัดของสถานศึกษาตามสมมติฐานที่ 1.....	161
4-30 ผลการวิเคราะห์แยกค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลจำแนกตามสังกัดของสถานศึกษา.....	164
4-31 เปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรและค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล แบบไม่จำแนกกลุ่ม จำแนกกลุ่มตามเพศ และจำแนกตามสังกัดสถานศึกษา.....	173

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1-1 โมเดลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและ ปริมณฑล.....	11
2-1 โครงสร้างพื้นฐานของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน.....	50
2-2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน.....	64
2-3 โมเดลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและ ปริมณฑล.....	79
2-4 รูปแบบจำลองที่มีความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล.....	81
2-5 รูปแบบจำลองที่มีความแปรเปลี่ยนของโมเดล.....	81
2-6 แบบจำลองความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น.....	83
4-1 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย.....	118
4-2 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน.....	119
4-3 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับทักษะของกลุ่มอ้างอิง.....	121
4-4 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม.....	122
4-5 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน.....	123
4-6 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเจตคติต่อการปฏิบัติตน.....	125
4-7 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง.....	126
4-8 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยการรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน.....	127
4-9 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตน.....	128
4-10 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน.....	129
4-11 โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขต กรุงเทพฯและปริมณฑล.....	137
4-12 โมเดลปัจจัยเชิงเหตุและผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและ ปริมณฑลของเพศชาย.....	152
4-13 โมเดลปัจจัยเชิงเหตุและผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและ ปริมณฑลของเพศหญิง.....	153

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
4-14 โมเดลปัจจัยเชิงเหตุและผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและ ปริมณฑลของ โรงเรียนสังกัด สพฐ.....	168
4-15 โมเดลปัจจัยเชิงเหตุและผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและ ปริมณฑลของ โรงเรียนสังกัด สช.....	169
4-16 โมเดลปัจจัยเชิงเหตุและผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและ ปริมณฑลของ โรงเรียนสังกัด อปท.....	170

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญ

ปัจจุบันกระแสโลกาภิวัตน์ ส่งผลต่อสังคมไทย โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนเกิดความสับสน ขาดจิตสำนึกที่ดี มีความหย่อนยานในคุณธรรมจริยธรรม และมักแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ อันส่งผลให้เกิดวิกฤตทางจริยธรรมและศีลธรรม ตลอดจนค่านิยมไม่สร้างสรรค์ นับที่ความรุนแรงขึ้น และมีแนวโน้มทำให้สังคมเสื่อมลงก่อให้เกิดความเสียหายต่อประเทศชาติ (สำนักงานป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ, 2559) โดยสถานการณ์คุณธรรมของสังคมไทยในปัจจุบัน ที่มีปัญหาในด้านความ ซื่อสัตย์สุจริต การคอร์รัปชัน มากที่สุด รองลงมาเป็นปัญหาคุณธรรมด้านความรับผิดชอบ/ จิตสำนึกสาธารณะ/ เสียสละเพื่อส่วนรวม/ การละเมิดสิทธิ ด้านความพอเพียง ด้านความแตกแยก/ ความสามัคคี และด้านความเป็นธรรม ตามลำดับ (อริศรา เล็กสรรเสริญ, 2558) ซึ่งสอดคล้องค่าดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์คอร์รัปชัน (Corruption perception Index: CPI) ของประเทศไทยยังอยู่ในเกณฑ์ที่น่าเป็นห่วงตั้งแต่ปี ค.ศ. 1995-2016 (Transparency International, 2016) ซึ่งเป็นการสะท้อนค่านิยมของสังคมไทย ในปัจจุบัน ได้ให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์มากกว่าความซื่อสัตย์สุจริต สะท้อนได้จากทัศนคติของประชาชนที่ยอมรับได้ หากรัฐบาลทุจริตคอร์รัปชัน แต่ขอให้ตนเองได้ประโยชน์ด้วย ซึ่งกลุ่มที่ยอมรับให้รัฐบาลคอร์รัปชัน เนื่องจากเห็นว่าคนที่ต่อต้านทุจริตจะไม่ได้รับการคุ้มครองแต่กลับถูกกลั่นแกล้งและข่มขู่หมายเอาชีวิต อย่างไรก็ตามปราศจากการได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานใด ๆ ประชาชนจึงไม่กล้าต่อต้านด้วยเกรงอิทธิพลส่งผลถึงการขาดบุคคลต้นแบบที่สังคมยอมรับและเชื่อถือส่วนในเด็กเยาวชนส่วนใหญ่มีการทุจริตโดยให้เพื่อนลอกข้อสอบ/ ลอกข้อสอบเพื่อน และเห็นว่าการกระทำดังกล่าวไม่ผิดมากหรือไม่ผิดเลย (ศูนย์คุณธรรม, 2558) เช่นเดียวกับผลการศึกษาของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2557, หน้า 81-87) พบว่า ช่องว่างในเรื่องของกลุ่มจิต (Mindset) ที่เป็นจุดอ่อนที่สุดของคนไทยในปัจจุบันอันดับแรก คือ จิตจริยธรรม ความซื่อสัตย์ การรู้ผิดชอบชั่วดี ความรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ ของตนเอง หากเด็กไทยขาดคุณธรรมพื้นฐาน โดยเฉพาะความซื่อสัตย์ นั้นแล้ว ประเทศไทยในอนาคตจะประสบปัญหาอย่างมากมาย ซึ่งมีความสอดคล้องกับพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช พระราชทานเนื่องในวันเด็กแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2531 (โรงเรียน นวมินทราชูทิศ มัชฌิม, 2550)

“...ความซื่อสัตย์ สุจริตเป็นพื้นฐานของความดีทุกอย่าง เด็ก ๆ จึงต้องฝึกฝนอบรมให้เกิดมีขึ้นในตนเอง เพื่อจักได้เติบโตขึ้นเป็นคนดีมี ประโยชน์ และมีชีวิตที่สะอาดที่เจริญมั่นคง...”

ในทางพุทธศาสนา ระบุความซื่อสัตย์ไว้ในธรรมะสำหรับผู้ครองเรือน (ฆราวาสธรรม) ประกอบด้วย 4 ข้อ ได้แก่ 1) สัจจะ ความซื่อสัตย์ ซื่อตรง 2) ทมะ การมีความข่มใจ 3) ขันติ ความอดกลั้น และ 4) จาคะ การบริจาคทาน (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต), 2559, หน้า 140) นอกจากนี้ ในจรรยาบรรณของวิชาชีพต่างก็มีการระบุถึงความซื่อสัตย์ไว้เสมอ อันหมายถึงความซื่อสัตย์ต่ออาชีพของตน ซื่อสัตย์ต่อตนเอง และหน้าที่ของตน รวมถึงการซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น อันได้แก่กลุ่มเป้าหมายที่ตนให้บริการ ดังนั้น ความซื่อสัตย์ ถือเป็นคุณธรรมในลำดับขั้นที่ต้องมีในตัวบุคคลในสังคมที่เจริญแล้ว จึงมีความสำคัญต่อความเจริญรุ่งเรือง และความสงบสุขของคนในชาติรวมถึงพลโลก ค่านิยมความถูกต้อง ความบริสุทธิ์ ความยุติธรรม ความโปร่งใสของทุกคนในประเทศนี้ จะช่วยฟื้นฟู และร่วมกันกอบกู้ประเทศได้ โดยเริ่มกับเด็กเป็นทางรอดของสังคมเรา จากสิ่งที่หละหลวมขณะนี้ เขาจะมาช่วยทำให้แข็งแรงขึ้น เสาต่าง ๆ ที่ผุร่อนด้วยวัตถุนิยม การเมือง เขาจะมาช่วยเสริมให้แข็งแรง คนไทยทั้งชาติจะไม่ลดตัวต่ำกว่านั้น มีกฎเกณฑ์ มีความถูกต้อง มีสำนึกสังคมที่รักษาร่วมกัน (สุรินทร์ พิศสุวรรณ, 2558) โดยให้สถานศึกษามีบทบาทสำคัญต่อการแก้ปัญหาสังคม และการพัฒนาประเทศ จึงควรมีกำหนดแนวทางในการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ให้แก่เด็ก เยาวชน และประชาชนของประเทศ ซึ่งจะช่วยให้เกิดการพัฒนาจิตใจ และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เป็นไปในทางที่เหมาะสม (ทิสนา แคมมณี, 2543, หน้า 226) ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 1 มาตรา 6 บัญญัติไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข สอดคล้องกับมาตรา 23 มาตรา 24 มาตรา 26 และมาตรา 27 ซึ่งระบุสาระสำคัญเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสรุปได้ว่า จะต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ เรียนรู้จากประสบการณ์จริง เกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง ปลูกฝังคุณธรรม คุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา ประสานความร่วมมือกับทุกฝ่าย เพื่อพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ มุ่งพัฒนาคนให้มีความสมดุล ทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงาม และ ความรับผิดชอบต่อสังคม การประเมินผู้เรียนพิจารณาจากพัฒนาการ ความประพฤติ ควบคู่ไปในกระบวนการเรียนการสอน เน้นพัฒนาผู้เรียนตามบริบทของสังคม เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ซึ่งทางสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้สร้างหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดเพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 8 ประการ ได้แก่ รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ซื่อสัตย์

สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ อยู่อย่างพอเพียง มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทย มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ ในปี พ.ศ. 2557 คณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ได้กำหนดค่านิยมไทย 12 ประการ เพื่อสร้างสรรคประเทศไทยให้เข้มแข็ง ได้แก่ 1) มีความรักชาติ ศาสนาพระมหากษัตริย์ 2) ซื่อสัตย์ เสียสละ อดทน 3) กตัญญูต่อพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูบาอาจารย์ 4) ใฝ่หาความรู้ หมั่นศึกษาเล่าเรียน ทั้งทางตรง และทางอ้อม 5) รักษาวัฒนธรรมประเพณีไทย 6) มีศีลธรรมรักษาความสัตย์ 7) เข้าใจ เรียนรู้การเป็นประชาธิปไตย 8) มีระเบียบ วินัย เคารพกฎหมาย ผู้น้อยรู้จักการเคารพผู้ใหญ่ 9) มีสติ รู้ตัว รู้คิด รู้ทำ 10) รู้จักดำรงตนอยู่โดยใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง 11) มีความเข้มแข็งทั้งร่างกาย และจิตใจ ไม่ยอมแพ้ต่ออำนาจฝ่ายต่ำ และ 12) คำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวมมากกว่าผลประโยชน์ของตนเอง (รุ่งฤดี กล้าหาญ, ดวงเดือน ศาสตราภกร และสายสมร เกลยภักดี, 2558)

ลักษณะการเสริมสร้างความซื่อสัตย์ให้กับเด็ก ตามแนวทางต่าง ๆ มีความสอดคล้องกับการพัฒนาพฤติกรรมใด ๆ โดยอิงจากการกระทำของบุคคลนั้นตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of planned behavior: TPB) ซึ่งเป็นผลที่เกิดจากปัจจัยในการเสริมสร้างลักษณะพฤติกรรมจากการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน เจตคติต่อการปฏิบัติตน ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนคติของกลุ่มอ้างอิง การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมการรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน เจตนาในการปฏิบัติตน ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน (Ajzen, 2005) แต่เนื่องจากความแตกต่างของสังกัดสถานศึกษานั้น มีผลต่อการกำหนดนโยบายของสถานศึกษา ซึ่งสถานศึกษาในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) กระทรวงมหาดไทย จะมีการบริหารจัดการศึกษาโดยท้องถิ่น ในรูปแบบของการปกครองส่วนท้องถิ่น ที่เป็นชุมชนประชาธิปไตย มีการพึ่งพาตัวเอง ปกครองดูแลตนเอง ผลักดันกันเอง (สนธิ จรอนันต์, 2552) ซึ่งจะมีความแตกต่างจากสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) กระทรวงศึกษาธิการ ที่เน้นการบริหารโดยส่วนกลางแล้วนำไปดำเนินการต่อ และแตกต่างจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.) กระทรวงศึกษาธิการ ที่เน้นสร้างจุดเด่นของสถานศึกษาและเครือข่ายสถานศึกษาที่มีลักษณะเฉพาะตน (ทีมิวิชาการสมาคมพนักงานเทศบาลแห่งประเทศไทย, 2560) จากความแตกต่างของนโยบายทางการศึกษาที่แตกต่างกัน เป็นผลให้คุณภาพของผู้เรียนแตกต่างกันไป (โชคก ปัญญาวารานันท์ และปองสิน วิเศษศิริ, 2558) อีกทั้งเพศสภาพก็มีผลถึงความแตกต่างในลักษณะบุคคล เนื่องจากเพศที่ต่างกัน จะมีความวิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่ไม่เหมือนกัน อีกทั้ง พื้นที่ศึกษา คือ กรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีความหลากหลายของลักษณะประชากรที่อยู่อาศัย เนื่องจากกรุงเทพมหานครและปริมณฑลเป็นศูนย์กลางของประกอบอาชีพ ศูนย์กลางทางการศึกษา และเป็นศูนย์กลางของความเจริญในด้านต่าง ๆ (โพสทัตทุเคย์, 2559) จึงทำให้คนในภูมิภาค ต่างย้ายถิ่นฐานมาดำรงชีวิตอยู่ในรูปครอบครัว

เดี่ยวและครอบครัวใหญ่ (กองนโยบายและแผนงาน สำนักผังเมือง กรุงเทพมหานคร, 2554, หน้า 68-69) เป็นผลให้กลุ่มตัวอย่างมีความหลากหลายในด้านปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่นำมาประยุกต์ใช้ในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (TPB) จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาในเรื่องของการวิเคราะห์โมเดลสมการ โครงสร้างพหุกลุ่ม แต่ละกลุ่มประชากรอาจจะมี ความแปรเปลี่ยนหรือไม่แปรเปลี่ยนได้ทั้งรูปแบบ (Form) ของโมเดลและสถานะ (Mode) ของค่าพารามิเตอร์ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีเพศต่างกัน และศึกษาใน สังกัดของสถานศึกษาที่แตกต่างกัน เพราะเพศและสังกัดของสถานศึกษา อาจจะมีผลต่อพฤติกรรม ความซื่อสัตย์ของนักเรียน ซึ่งข้อค้นพบที่ได้จะช่วยทำให้สถานศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องในภาคส่วน ต่าง ๆ เห็นถึงความสำคัญของปัจจัยที่ส่งต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการปรับปรุงการจัดการศึกษาในสถานศึกษา ทำให้กิจกรรมและการเรียนการสอนในแต่ละสถานศึกษานั้น ๆ เป็นส่วนที่ส่งเสริมพฤติกรรม ความซื่อสัตย์ของนักเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อตรวจสอบค่าอิทธิพลทางตรงและทางอ้อม โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อ พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล
2. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้อง โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม ความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลกับข้อมูลเชิงประจักษ์
3. เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยน โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม ความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ระหว่างเพศ และระหว่างสังกัดของ สถานศึกษา

คำถามการวิจัย

1. อิทธิพลทางตรงและทางอ้อม โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม ความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล มีทิศทางความสัมพันธ์อย่างไร
2. โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขต กรุงเทพฯและปริมณฑล ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่
3. โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขต กรุงเทพฯและปริมณฑล มีความแปรเปลี่ยนหรือไม่ เมื่อกลุ่มตัวอย่าง มีเพศที่ต่างกัน และศึกษา อยู่ในสังกัดของสถานศึกษาที่แตกต่างกัน

สมมติฐานของการวิจัย

จากการวิเคราะห์สังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล พบว่า ผลการวิจัยของนักวิจัยหลายท่าน คือ ธิพย์ โสคติวรรณ (2561), ศิวัสสา จันทโท และพงษ์เสฐียร เหลืองอลงกต (2560), ณัฐพร ภักดี, ไพรัตน์ วงษ์นาม และสุรีพร อนุศาสนนันท์ (2560), กิตติญา แสนประสิทธิ์, จุไรรัตน์ อาจแก้ว และจุฑามาส ศรีจางค์ (2560) และเอกพัฒน์ เอิ้งใสส่อง และเซาว์ อินใย (2559) พบว่า มีความไม่แปรเปลี่ยนของรูปโมเดล แต่จะมีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ที่ทำการทดสอบ ซึ่งในครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการที่จะวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยน ของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ระหว่างเพศและสังกัดสถานศึกษาของนักเรียน ผู้วิจัยจึงกำหนดสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. ตัวแปรด้านปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน เจตคติต่อการปฏิบัติตน ความเชื่อเกี่ยวกับทักษะของกลุ่มอ้างอิง การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม การรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน เจตนาในการปฏิบัติตน ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีอิทธิพลทางตรง และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน

2. รูปแบบโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน ไม่แปรเปลี่ยนในรูปของโมเดล แต่ค่าพารามิเตอร์มีการแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกันระหว่างเพศและสังกัดของสถานศึกษา โดยมีการกำหนดรูปแบบของการไม่แปรเปลี่ยน ดังนี้

2.1 การทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างเพศชายและเพศหญิง

สมมติฐานที่ 1 H_{from}	รูปแบบไม่แปรเปลี่ยน
สมมติฐานที่ 2 H_{Λ_x}	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}$
สมมติฐานที่ 3 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)}$
สมมติฐานที่ 4 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)}, \Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)}$
สมมติฐานที่ 5 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)}, \Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)}, \Theta_\epsilon^{(1)} = \Theta_\epsilon^{(2)}$
สมมติฐานที่ 6 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon \gamma}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)}, \Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)}, \epsilon^{(1)} = \epsilon^{(2)}, \Theta_\epsilon^{(1)} = \Theta_\epsilon^{(2)}, \gamma^{(1)} = \gamma^{(2)}$
สมมติฐานที่ 7 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon \gamma \beta}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)}, \Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)}, \Theta_\epsilon^{(1)} = \Theta_\epsilon^{(2)}, \gamma^{(1)} = \gamma^{(2)}, \beta^{(1)} = \beta^{(2)}$

$$\begin{aligned} \text{สมมติฐานที่ 8 } H_{\Lambda_x \delta \Theta_\delta \Lambda_y \varepsilon \Theta_\varepsilon \gamma \beta \psi} & \quad \Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}, \delta^{(1)} = \delta^{(2)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)}, \\ & \quad \Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)}, \varepsilon^{(1)} = \varepsilon^{(2)}, \Theta_\varepsilon^{(1)} = \Theta_\varepsilon^{(2)}, \\ & \quad \gamma^{(1)} = \gamma^{(2)}, \beta^{(1)} = \beta^{(2)}, \psi^{(1)} = \psi^{(2)} \end{aligned}$$

2.2 การทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างสังกัดสถานศึกษา

สมมติฐานที่ 1 H_{from}	รูปแบบไม่แปรเปลี่ยน
สมมติฐานที่ 2 H_{Λ_x}	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}$,
สมมติฐานที่ 3 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)} = \Theta_\delta^{(3)}$
สมมติฐานที่ 4 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)} = \Theta_\delta^{(3)},$ $\Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)} = \Lambda_y^{(3)}$
สมมติฐานที่ 5 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)} = \Theta_\delta^{(3)},$ $\Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)} = \Lambda_y^{(3)}, \Theta_\varepsilon^{(1)} = \Theta_\varepsilon^{(2)} = \Theta_\varepsilon^{(2)}$
สมมติฐานที่ 6 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon \gamma}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)} = \Theta_\delta^{(3)},$ $\Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)} = \Lambda_y^{(3)}, \Theta_\varepsilon^{(1)} = \Theta_\varepsilon^{(2)} = \Theta_\varepsilon^{(2)},$ $\gamma^{(1)} = \gamma^{(2)} = \gamma^{(3)}$
สมมติฐานที่ 7 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon \gamma \beta}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)} = \Theta_\delta^{(3)},$ $\Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)} = \Lambda_y^{(3)}, \Theta_\varepsilon^{(1)} = \Theta_\varepsilon^{(2)} = \Theta_\varepsilon^{(2)},$ $\gamma^{(1)} = \gamma^{(2)} = \gamma^{(3)}, \beta^{(1)} = \beta^{(2)} = \beta^{(3)}$
สมมติฐานที่ 8 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon \gamma \beta \psi}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)} = \Theta_\delta^{(3)},$ $\Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)} = \Lambda_y^{(3)}, \Theta_\varepsilon^{(1)} = \Theta_\varepsilon^{(2)} = \Theta_\varepsilon^{(2)},$ $\gamma^{(1)} = \gamma^{(2)} = \gamma^{(3)}, \beta^{(1)} = \beta^{(2)} = \beta^{(3)},$ $\psi^{(1)} = \psi^{(2)} = \psi^{(3)}$

สมมติฐานที่ 1 (H_{from}) รูปแบบโมเดล มีความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อไม่มีการกำหนดค่าพารามิเตอร์ระหว่างเพศ และระหว่างสังกัดของสถานศึกษาให้มีค่าเท่ากัน

สมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_x}) รูปแบบโมเดล มีความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อกำหนดค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังกัดได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) ให้มีค่าเท่ากันระหว่างเพศ และระหว่างสังกัดของสถานศึกษา

สมมติฐานที่ 3 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta}$) รูปแบบโมเดลมีความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อกำหนดค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังกัดได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) และค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วม

ต่อตัวแปรแฝงภายใน (γ) และค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายใน (β) ให้มีค่าเท่ากันระหว่างเพศ และระหว่างสังกัดของสถานศึกษา

สมมติฐานที่ 8 ($H_{\Lambda_x \Theta_\gamma \Lambda_y \Theta_\epsilon \gamma \beta \psi}$) รูปแบบโมเดลมีความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อกำหนดค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายนอก (Θ_γ) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตภายในบนตัวแปรแฝงภายใน (Λ_y) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_ϵ) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุจากตัวแปรตัวแปรแฝงภายนอกต่อตัวแปรแฝงภายใน (γ) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายใน (β) และค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรแฝงภายใน (ψ) ให้มีค่าเท่ากันระหว่างเพศ และระหว่างสังกัดของสถานศึกษา

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เป็นข้อมูลในการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นำไปใช้ในการวางแผนและส่งเสริมสนับสนุนพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน โดยนำปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ มาเป็นส่วนร่วมในการวางแผนกำหนดเป็นมาตรการ และแผนงานในการรณรงค์ให้นักเรียนมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์
2. เป็นข้อมูลในการวางแผนเพื่อปรับเปลี่ยนความเชื่อ เจตคติให้นักเรียนมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ รวมทั้งให้ความรู้กับบุคคลอ้างอิงหรือบุคคลที่นักเรียนเชื่อถือของนักเรียนให้เห็นถึงความสำคัญของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน
3. เป็นข้อมูลให้ บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง สามารถใช้เป็นแนวทางในการปรับพฤติกรรมการอบรมเลี้ยงดู ที่จะปลูกฝังหรือช่วยสร้างเสริมพฤติกรรมความซื่อสัตย์ให้แก่บุตรของตนได้

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ที่ศึกษาอยู่ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน 269,245 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษาปัจจัยเชิงเหตุและผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขต กรุงเทพฯและปริมณฑล ประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

2.1.1 การส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย

2.1.1.1 เครือข่ายสังคมที่ส่งเสริมความซื่อสัตย์

2.1.1.2 ความอบอุ่นในครอบครัว

2.1.1.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

2.1.1.4 การส่งเสริมการเรียนรู้จากผู้ปกครอง

2.1.2 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน

2.1.2.1 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อเพื่อน

2.1.2.2 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อตนเองในแง่ลบ

2.1.2.3 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อตนเองในแง่บวก

2.1.2.4 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อบุคคลที่เชื่อถือ

2.1.3 เจตคติต่อการปฏิบัติตน

2.1.3.1 โอกาสในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น

2.1.3.2 การได้รับการยกย่องในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น

2.1.3.3 การเห็นคุณค่าในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น

2.1.3.4 การเห็นความจำเป็นในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น

2.1.3.5 การเห็นประโยชน์ในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น

2.1.4 ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนะของกลุ่มอ้างอิง

2.1.4.1 ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนะของผู้ปกครอง

2.1.4.2 ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนะของเพื่อน

2.1.4.3 ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนะของบุคคลที่เชื่อถือ

2.1.4.4 ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนะของตนเองในแง่ลบ

2.1.4.5 ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนะของตนเองในแง่บวก

2.1.5 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

2.1.5.1 ความเชื่อในการคงทนพฤติกรรมความซื่อสัตย์

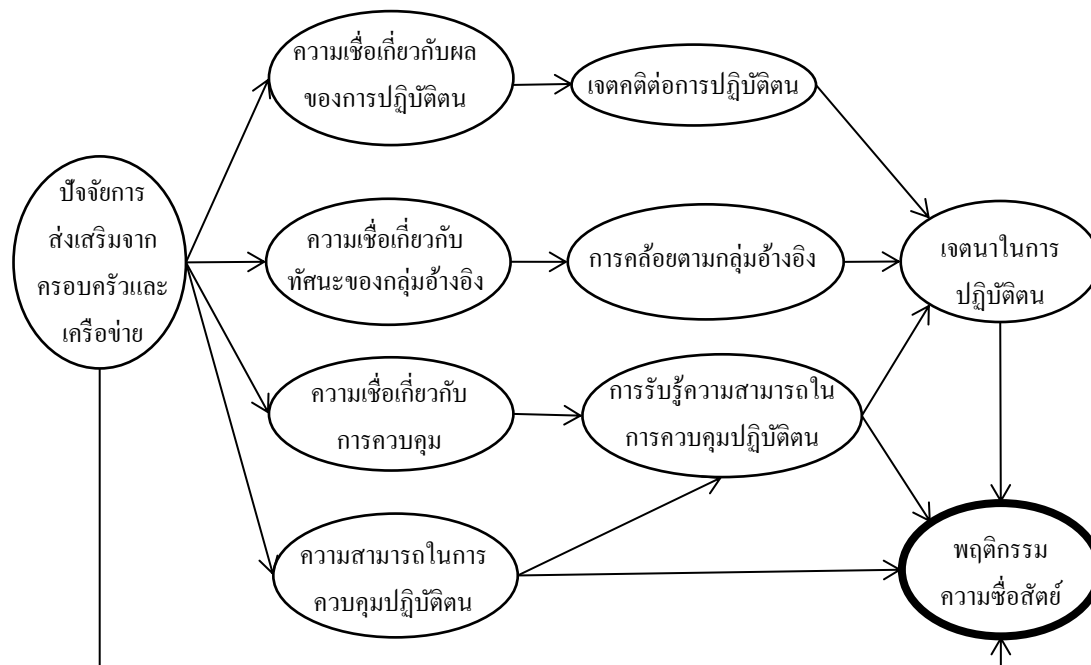
2.1.5.2 ความคาดหวังของบุคคลที่เชื่อถือในการคงทนพฤติกรรมความซื่อสัตย์

2.1.5.3 การมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ตามบุคคลที่เชื่อถือ

2.1.6 ความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม

- 2.1.6.1 ความเชื่อในการได้รับการยกย่องเมื่อปฏิบัติตนมีพฤติกรรม
ความไม่ซื่อสัตย์
- 2.1.6.2 ความเชื่อในการได้รับการยกย่องเมื่อขัดขวางพฤติกรรม
ความไม่ซื่อสัตย์ของผู้อื่น
- 2.1.6.3 ความเชื่อในการตัดสินใจมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อสถานการณ์
ต่าง ๆ
- 2.1.7 การรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน
 - 2.1.7.1 ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์
ต่อตนเอง
 - 2.1.7.2 ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์
ต่อครอบครัว
 - 2.1.7.3 ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์
ต่อบุคคลที่เชื่อถือ
- 2.1.8 เจตนาในการปฏิบัติตน
 - 2.1.8.1 ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อตนเองใน
อนาคต
 - 2.1.8.2 ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อครอบครัว
ในอนาคต
 - 2.1.8.3 ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อบุคคล
ที่เชื่อถือในอนาคต
- 2.1.9 ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน
 - 2.1.9.1 ทักษะในการคิดเพื่อมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์
 - 2.1.9.2 ทักษะในการใช้เทคโนโลยีเพื่อควบคุมพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์
 - 2.1.9.3 ทักษะในการใช้เทคโนโลยีเพื่อแสดงพฤติกรรมความซื่อสัตย์
 - 2.1.9.4 ความมั่นคงต่อการแสดงพฤติกรรมความซื่อสัตย์
- 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.2.1 พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน
 - 2.2.1.1 การปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา
 - 2.2.1.2 การปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความซื่อตรง
 - 2.2.1.3 การไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1-1 โมเดลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล

นิยามศัพท์เฉพาะ

พฤติกรรมความซื่อสัตย์ หมายถึง การปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา การปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความซื่อตรง และการไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง

เจตนาในการปฏิบัติตน หมายถึง ความตั้งใจของนักเรียนที่จะมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์หรือไม่มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์

เจตคติต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ หมายถึง การตัดสินของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์เป็นสิ่งที่ดีหรือเลว แล้วจะสนับสนุนหรือต่อต้านการทำพฤติกรรมความซื่อสัตย์

ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน หมายถึง ความคิดของนักเรียนในการแสดงพฤติกรรมความซื่อสัตย์พฤติกรรมนั้น แล้วจะนำไปสู่ผลกระทบที่พึงปรารถนา

การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนว่า บุคคลส่วนมากที่มีความสำคัญสำหรับนักเรียน คิดว่าเขาควรหรือไม่ควรปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ ซึ่งการรับรู้ของบุคคลนี้อาจจะตรงกับความคิดที่แท้จริงของผู้ที่มีความสำคัญสำหรับนักเรียนหรือไม่

ก็ได้

ความเชื่อเกี่ยวกับทักษะของกลุ่มอ้างอิง หมายถึง การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลต่าง ๆ ที่แวดล้อมนักเรียน และนักเรียนให้ความสำคัญต่อนักเรียน คิดว่าบุคคลต่าง ๆ ที่สำคัญต่อนักเรียน คิดว่านักเรียนควรหรือไม่ควรปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์

การรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน หมายถึง ความคิดของนักเรียนว่าเป็น การง่ายหรือยากที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ รวมไปถึงการคาดคะเนปัจจัยขัดขวาง และอุปสรรคต่าง ๆ ต่อการปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์

ความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม หมายถึง ความคิดเกี่ยวกับกับการมีหรือไม่มีปัจจัยที่ สนับสนุน หรือขัดขวางในการปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ ถ้านักเรียนเชื่อว่าตนเองมี ปัจจัยที่สนับสนุนมาก และมีปัจจัยที่ขัดขวางน้อยเพียงใด นักเรียนจะเชื่อว่าสามารถควบคุมตนเอง ปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์

ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน หมายถึง การประเมินของนักเรียนว่าตนเอง สามารถควบคุมพฤติกรรมความซื่อสัตย์ได้มากมาเพียงใด

การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หมายถึง พฤติกรรมของพ่อแม่ หรือผู้ปกครอง ที่มีต่อบุคคลในการปกครอง โดยแสดงออกถึงการให้ความรัก ความสนใจ การดูแลเอาใจใส่ด้วยดี ขอมรับฟังความคิดเห็นหรือข้อโต้แย้ง ห้ามปรามเมื่อเห็นว่าทำสิ่งที่เห็นว่าไม่สมควร ส่งเสริม ในสิ่งที่เป็นประโยชน์ โอนอ่อนผ่อนตามถ้ามีเหตุผลเพียงพอ และผลของการกระทำนั้นไม่เป็นที่ เดือดร้อน แก่ตนเองและผู้อื่น ให้ความช่วยเหลือตามโอกาสอันสมควรขณะเดียวกันก็อบรมสั่งสอน หรือสนับสนุนให้รู้จักช่วยเหลือตนเอง รู้จักตัดสินใจด้วยตนเอง และรู้จักที่จะประพฤติดนให้เป็น ที่ชื่นชมและเป็นที่ยอมรับแก่ผู้อื่น

ความอบอุ่นในครอบครัว หมายถึง พฤติกรรมการแสดงออกของนักเรียนกับครอบครัว ที่มีต่อกัน ทั้งในและนอกบ้าน ด้วยความรัก เอาใจใส่ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

เครือข่ายสังคมที่ส่งเสริมความซื่อสัตย์ หมายถึง การเข้าร่วมกิจกรรม หรือส่วนช่วย ในการจัดกิจกรรม หรือเป็นสมาชิกของกลุ่ม หรือองค์กร หรือชุมชน ที่มีเป้าหมายในการส่งเสริม พฤติกรรมความซื่อสัตย์ทั้งทางตรงและทางอ้อม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในส่วนนี้ ผู้วิจัยนำเสนอแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล: วิเคราะห์พหุกลุ่ม โดยแบ่งการนำเสนอเป็น 3 ตอน ได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมความซื่อสัตย์ แนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of planned behavior: TPB) แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับวิเคราะห์ข้อมูลพหุกลุ่ม และการพัฒนากรอบแนวคิดการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมความซื่อสัตย์

ความหมายของพฤติกรรมความซื่อสัตย์

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตโต) (2559, หน้า 114) ได้ให้ความหมายของคำว่า ซื่อสัตย์ คือ สัจจะ ความจริง ซื่อตรง จริงใจ พุดจริง ทำจริง

เกษม วัฒนชัย (2558, หน้า 50) ได้ให้ความหมายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ คือ ประพฤติตรงและจริงใจ ไม่คิดคดทรยศ ไม่คดโกงและไม่หลอกลวง

สุรยุทธ์ จุลานนท์ (2558, หน้า 68) ได้ให้ความหมายพฤติกรรมของคำว่า ความซื่อสัตย์ คือ การรักษาสัจจะวาจา

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2553, หน้า 14) กล่าวว่า ผู้ที่มีความซื่อสัตย์สุจริต คือ ผู้ที่มีประพฤติตรงตามความเป็นจริงทั้งทางกาย วาจาใจ และยึดหลักความจริง ความถูกต้องในการดำเนินชีวิต มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการกระทำผิด

ราชบัณฑิตยสถาน (2552, หน้า 371) ให้ความหมายความซื่อสัตย์ คือ พฤติกรรมจริงใจ ไม่คิดคดทรยศ ไม่คดโกงหรือหลอกลวงใคร

สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2551, หน้า 13) ได้ให้ความหมายของความซื่อสัตย์ คือ การทำตามข้อตกลง ตรงไปตรงมา ไม่มีเล่ห์เหลี่ยม ไม่คดโกง พุดตามความจริง ไม่เสแสร้ง ไม่กลับกลอก รักษาสัจจะ ไม่ใช้วิธีการที่ไม่ถูกต้อง

เทพวณี วินิจกำธร (2548, หน้า 12) ได้ให้ความหมายของคำว่า ซื่อสัตย์ คือ การมีความรู้ความเข้าใจ มีเจตคติที่ดี และพฤติกรรมการปฏิบัติตนของนักเรียนที่แสดงออกไม่คิดโกง การไม่เอาของคนอื่นมาเป็นของตนเอง การยอมรับในการกระทำของตนเอง

การไม่พูดโกหก การรักษาคำพูดและคำมั่นสัญญา การประกอบอาชีพด้วยความถูกต้องและสุจริต และการไม่แก่งแย่งและเบียดบังผู้อื่นเพื่อความสำเร็จ

รุจิรี ภูสาระ (2541, หน้า 9) ได้ให้ความหมายของคำว่า ความซื่อสัตย์ คือ ความจริงใจ ความซื่อตรงทั้งกาย วาจา ใจ ทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้อื่น

Scott (1965, p. 24) ให้ความหมายของความซื่อสัตย์ คือ พูดความจริงเสมอ ไม่คิดโกง ไม่โกหก แม้ว่าจะทำให้สร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ง่ายก็ตาม

จากเอกสารข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ความซื่อสัตย์สุจริต คือ การปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา การปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความซื่อตรง และการไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง

ประเภทของพฤติกรรมความซื่อสัตย์

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชรัชกาลที่ 9 ทรงเน้นถึงความซื่อสัตย์สุจริตมาก เพราะถ้าทุกคนมีความซื่อสัตย์สุจริตต่อตนเองและผู้อื่น สังคมย่อมมีความสุข ดังจะเห็นได้จากพระบรมราโชวาท ซึ่งพระราชทานแก่ปวงชนชาวไทย 4 ประการ คือ 1) การรักษาความสัตย์ ความจริงใจต่อตัวเอง ที่จะประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ และเป็นธรรม 2) การรู้จักข่มใจตนเองฝึกใจตนเอง ให้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในความสัตย์ 3) การอดทน อดกลั้น และอดออมที่จะไม่ประพฤติปฏิบัติล่วงความสัตย์สุจริต ไม่ว่าจะด้วยเหตุประการใด 4) การรู้จักละวางความชั่ว ความทุจริต และรู้จักสละประโยชน์ส่วนน้อยของตนเพื่อประโยชน์ส่วนใหญ่ของบ้านเมือง (นุรักษ์ ศิริมหาสาคร, 2546, หน้า 53-55)

กรมวิชาการ (2545, หน้า 147) ได้แบ่งประเภทของความซื่อสัตย์ไว้ 4 ประเภท ดังนี้

1. ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง มีลักษณะพฤติกรรม เช่น การมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี การมีความละเอียดเกรงกลัวต่อความผิด การไม่พูดปดสับปลับหลอกลวง การไม่คิดโลภในของผู้อื่น การยอมรับผิดจากการกระทำของตน เป็นต้น

2. ความซื่อสัตย์ต่อบุคคลอื่น มีลักษณะพฤติกรรม เช่น การมีความจริงใจต่อผู้อื่น การไม่กล่าวคำเท็จต่อผู้อื่น การรักษาคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ต่อผู้อื่น การไม่เอาเปรียบผู้อื่น การไม่ถือเอาของผู้อื่นมาเป็นของตนเองโดยไม่ได้รับอนุญาต การไม่ทุจริตคือ ควรมีความประพฤติดีทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้อื่น เป็นต้น

3. ความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ มีลักษณะพฤติกรรม เช่น มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ตนทำ หรือได้รับมอบหมายและทำให้ดีที่สุด มีความตรงต่อเวลา การไม่ใช้อำนาจหน้าที่ไปในทางที่หาผลประโยชน์ส่วนตน การรักษาและปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย หรือระเบียบข้อบังคับ เป็นต้น

4. ความซื่อสัตย์ต่อชุมชนและสังคม มีลักษณะพฤติกรรม เช่น ช่วยเหลือสังคม ดูแลสมบัติส่วนรวม เสียสละเพื่อส่วนรวม การรักษาความสามัคคีในหมู่คณะ เป็นต้น

ปรีชา ตันวิวัฒน์ (2544, หน้า 15) ได้แบ่งประเภทของความซื่อสัตย์ในแนวพุทธศาสนา แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ความซื่อสัตย์ทางกาย หมายถึง การไม่ฆ่าสัตว์ การไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม และให้ความช่วยเหลือผู้อื่นตามกำลังและโอกาสเท่าที่อำนวย 2) ความซื่อสัตย์ทางวาจา หมายถึงการพูดความจริงตรงไปตรงมา พูดในสิ่งที่ควรพูด ไม่เพ้อเจ้อ และพูดคำที่อ่อนหวานน่าฟัง เป็นคุณลักษณะด้านความรู้สึกรู้จักคิด 3) ความซื่อสัตย์ทางใจ หมายถึง กิจกรรมที่ใส่ใจเป็นสำคัญหรือความคิด เช่น ความไม่โลภ อยากได้ของผู้อื่น

ประภาศรี สีอำไพ (2543, หน้า 65) ได้กล่าวถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความซื่อสัตย์ สุจริตดังนี้ 1) ซื่อตรงต่อเวลา 2) ทำตามคำพูด 3) ไม่หลีกเลี่ยงงานในหน้าที่รับผิดชอบ 4) ปฏิบัติตามระเบียบกฎหมายอย่างเคร่งครัด 5) ซื่อสัตย์สุจริตทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้อื่น 6) ไม่ลักขโมย ไม่คดโกง ไม่น้อราษฎร์บังหลวง

สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า (2546 อ้างถึงใน รลิตา กุดแถลง, 2550, หน้า 19) ได้แบ่งประเภทของความซื่อสัตย์ ไว้ดังนี้ 1) ซื่อสัตย์ต่อตนเอง 2) ซื่อสัตย์ต่อวาจา 3) ซื่อสัตย์ต่อการทำงาน 4) ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ 5) ซื่อสัตย์ต่อบุคคล 6) ซื่อสัตย์ต่อคณะ

ประเทิน มหาจันทร์ (2510, หน้า 72 อ้างถึงใน ศรินันท์ วรรณกิจ, 2545, หน้า 62) ได้กล่าวถึงลักษณะบุคคลที่มีความซื่อสัตย์ ไว้ดังนี้ 1) ไม่หาผลประโยชน์ใส่ตนเองโดยการโกง การหลอกลวงผู้อื่นแม้ว่าการกระทำนั้นจะไม่มีใครเห็นก็ตาม 2) ผู้ที่มีความสุจริตจะต้องเป็นบุคคลที่กล้ารับผิดชอบไม่ว่าการกระทำนั้นจะทำได้ด้วยความจงใจ หรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็จะยอมรับในการกระทำของตน ไม่ซัดทอดไปถึงผู้อื่น 3) เมื่อให้สัญญาอย่างไรจะต้องทำตามสัญญานั้น โดยไม่บิดพลิ้ว

สมภพ ประยูรรัตน์ (2551, หน้า 10) ได้เรียบเรียง ความซื่อสัตย์ ไว้ 4 ประเภท ดังนี้ 1) ซื่อสัตย์ต่อตนเอง ได้แก่ ความตั้งใจจริงที่จะทำสิ่งที่ตั้งใจไว้ไม่เปลี่ยนแปลง 2) ซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น ได้แก่ ความจริงใจต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเราโดยพูดและกระทำต่อบุคคลเหล่านั้นด้วยความจริงใจ ไม่แสดงตนในลักษณะที่เรียนกว่า “หน้าไหว้หลังหลอก” 3) ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ ได้แก่ การไม่คดโกง ไม่เบียดบังหาผลประโยชน์ใส่ตน ไม่เห็นแก่พวกพ้อง และมีความตรงต่อเวลา 4) ซื่อสัตย์ต่อประเทศชาติ ได้แก่ ความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ไม่ทำความเดือดร้อนแก่สังคม ประพฤติตนตามกฎหมาย อุทิศตนและเสียสละทรัพย์สินของเพื่อสังคม ไม่ทำลายสาธารณสมบัติ

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมที่สำคัญของความซื่อสัตย์แบ่งออกเป็น 3 ประเภท 1) การปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา เช่น การไม่พูดปด ไม่คิดโลภ ไม่คิด โกง ในของผู้อื่น 2) การปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความซื่อตรง คือ ปฏิบัติตนต่อมิตร หัวหน้างาน ผู้มีพระคุณ

ด้วยความจริงใจและยินดีต่อผู้อื่น ไม่ถือเอาของคนอื่นมาเป็นของตนเองโดยการลักขโมย
3) การไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง เช่น รับผิดชอบต่อหน้าที่ของเรา และทำให้ดีที่สุด
ไม่ใช่อำนาจหน้าที่ทำประโยชน์ส่วนตัว เป็นต้น

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์

เนื่องจากไม่มีทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์โดยตรง ความซื่อสัตย์เป็นพฤติกรรม
ที่สะท้อนให้เห็นถึงความมีจริยธรรม ทฤษฎีส่วนใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์จะสอดแทรก
อยู่ในทฤษฎีที่กล่าวถึงจริยธรรมซึ่งมีทฤษฎีที่สำคัญ ดังนี้

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของเพียเจต์ (Piaget)

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2538, หน้า 40-41) กล่าวว่า พัฒนาการทางจริยธรรมของบุคคล
จะพัฒนาได้มากน้อยเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับสติปัญญาและความสามารถในการรับรู้เรื่องราว
ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมของแต่ละบุคคล เพียเจต์ ได้เสนอการพัฒนาการทางจริยธรรม โดยใช้
เกณฑ์การแบ่งพัฒนาการทางจริยธรรมเป็นกระบวนการพัฒนาตามลำดับขั้น ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ขั้น
คือ

1. ขั้นก่อนจริยธรรม (Pre-moral stage) เป็นระดับจริยธรรมของเด็กอายุ 0-2 ปี ซึ่งยังไม่
สามารถรับรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างละเอียด ทำให้ความคิดในการตัดสินความถูกต้องของการกระทำหรือ
ความคิดในการเลือกกระทำหรือไม่กระทำ เป็นไปตามความต้องการทางร่างกายหรือความคิดเห็น
ของคนใกล้ชิด เช่น เด็กประพฤติปฏิบัติตามคำแนะนำหรือการห้ามปรามของพ่อแม่ โดยคิดว่า
สิ่งที่พ่อแม่ให้ประพฤติปฏิบัตินั้นเป็นสิ่งดี

2. ขั้นปฏิบัติตามคำสั่งหรือแปลความตามเกณฑ์ (Heteronomous stage) เป็นระดับ
จริยธรรมของเด็กอายุ 2-8 ปี ซึ่งสามารถเรียนรู้สิ่งแวดล้อมและบทบาทที่เขาควรปฏิบัติต่อผู้อื่นได้
สามารถประพฤติปฏิบัติตามกฎระเบียบได้ ตัดสินใจได้ว่าสิ่งใดควรกระทำหรือไม่ควรกระทำได้
ด้วยตนเอง เริ่มรับรู้และกระทำตามความคิดเห็นและความรู้สึกของตนเองมากขึ้นหรือใกล้เคียงกับ
การกระทำตามระเบียบและกฎเกณฑ์ของสังคม

3. ขั้นเหตุผลของตนเองหรือแปลความประพฤติ (Autonomous stage) เป็นระดับ
จริยธรรมของเด็กอายุ 8 ปีขึ้นไป ซึ่งสามารถคิดและตัดสินใจได้ด้วยเหตุผลของตนเอง เริ่ม
ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นด้วยความเสมอภาคและเป็นธรรม สังเกตและเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นได้
ถูกต้องมากขึ้น ประพฤติปฏิบัติเพื่อตอบสนองพัฒนาการด้านจิตใจมากขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นพัฒนาการ
ทางจริยธรรมขั้นสูง

สมาพร ภัทรพงศ์กิจ (2551, หน้า 9-10) กล่าวว่า เพียเจต์ได้ศึกษาจริยธรรมของเด็กในระดับอายุต่าง ๆ และได้อธิบายว่า จริยธรรมแบ่งอยู่ตามกฎเกณฑ์ ระเบียบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเล่นต่าง ๆ ของเด็ก ซึ่งก็จะมีกฎเกณฑ์ที่เป็นข้อบังคับเป็นระบบซับซ้อนแบ่งอยู่ในการเล่นนั้น ๆ ดังนั้นเราจึงได้ข้อสังเกตในการเล่นของเด็กว่า กฎเกณฑ์การเล่นนั้นมีปรากฏการณ์ที่ควรศึกษา 2 ประการ

1. การฝึกหัดตามกฎเกณฑ์ หรือระยะเวลาที่เด็กยึดถือปฏิบัติตามกฎเกณฑ์จากภายนอก (Heteronomous) อยู่ในช่วงอายุ 8 ปี ซึ่งเป็นระยะที่พ่อแม่ ผู้ใหญ่ที่มีอิทธิพลต่อจริยธรรมของเด็กอย่างเด่นชัด เด็กจะยึดถือกฎเกณฑ์ตายตัว ผิดเป็นผิด ถ้าทำผิดก็ต้องได้รับโทษโดยไม่ต้องคำนึงถึงแรงจูงใจหรือเหตุแห่งการกระทำนั้น

2. ความสำนึกในกฎเกณฑ์ หรือระยะที่เด็กมีกฎเกณฑ์ของตนเอง (Autonomous) ระยะนี้เป็นระยะที่จริยธรรมของเด็กพัฒนาขึ้น ผู้ระดับที่มีความคิดความเห็นเป็นของตนเอง เด็กจะมีจริยธรรมในลักษณะที่คำนึงถึงความยุติธรรมและพิจารณาถึงเหตุผลของการกระทำนั้นด้วย นอกจากนี้ เพียเจต์ ยังได้เสนอแนวคิดที่ว่า การที่เด็กเปลี่ยนการรับรู้กฎเกณฑ์ที่ตายตัวจากอิทธิพลภายนอก มาเป็นกฎเกณฑ์ของตนเองที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้อื่น เนื่องจากพัฒนาการทางสติปัญญาอายุ และการมีสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนเมื่อพัฒนาการขึ้นอยู่กับพัฒนาการทางสติปัญญา ได้ถึงขั้นสูงสุด (Formal operation) เมื่อประมาณ 8-10 ปี ฉะนั้น พัฒนาการทางด้านจริยธรรมของเด็กจึงบรรลุขั้นสูงสุดเมื่อประมาณ 8-10 ปี

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมที่สำคัญของความซื่อสัตย์ มีพัฒนาการมาเป็นลำดับ โดยอาศัยปัจจัยที่ส่งผลมาจากครอบครัวและมีอายุตั้ง 8 ปีขึ้นไป ที่จะทำให้เด็กมีพัฒนาการทางความคิดด้วยเหตุผลของตนเอง

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์ก (Kohlber)

โคลเบอร์ก กำหนดเกณฑ์การประเมินจริยธรรมของบุคคล โดยการแบ่งเป็นขั้นการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม 6 ขั้น ตามแนวคิดในการแบ่งขั้นพัฒนาการทางสติปัญญาและจริยธรรมของเพียเจต์ ดังคำอธิบายต่อไปนี้

1. ระดับก่อนกฎเกณฑ์สังคม (Pre-conventional level) หมายถึง ระดับการตัดสินใจซึ่งบุคคลจะเลือกกระทำเฉพาะพฤติกรรมที่เอื้อประโยชน์ให้กับตนเอง หรือกระทำเพื่อความพึงพอใจของตนเอง โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นกับผู้อื่น ส่วนมากเป็นพฤติกรรมของวัยเด็ก ซึ่งมีการรับรู้และความเข้าใจในเรื่องความถูกต้องหรือความเหมาะสมของการกระทำไม่ชัดเจนเท่าที่ควร และไม่สามารถเรียนรู้กฎเกณฑ์ของสังคมได้อย่างเป็นระบบ เช่น การให้เหตุผลว่าการกระทำเพื่อป้องกันการถูกลงโทษหรือกระทำเพื่อหวังรางวัล เป็นต้น จริยธรรมในระดับก่อนกฎเกณฑ์สังคมประเมินได้จากขั้นการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2 คือ ขั้นการหลบหลีกการถูก

ลงโทษและขึ้นการแสวงหารางวัล ดังนี้

ขั้นที่ 1 การหลบหนีการถูกลงโทษ (Obedience or punishment orientation) เป็นการให้เหตุผลของเด็กอายุ 2-7 ปี ซึ่งมักจะใช้การถูกลงโทษเป็นเหตุผลในการตัดสินใจความถูกผิดของการกระทำ เช่น การประพฤติปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้ใหญ่ การปฏิบัติตามกติกาหรือกฎเกณฑ์ มักจะเป็นการกระทำโดยมีเหตุผลเพื่อไม่ให้ตนเองถูกลงโทษมากกว่าเหตุผลอื่น ซึ่งเด็กวัยนี้ก็จะประเมินว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่มีคุณธรรมจริยธรรม สาเหตุที่เด็กวัยนี้ใช้การถูกลงโทษเป็นเหตุผลในการตัดสินใจความถูกผิดของการกระทำนั้น เนื่องจากเด็กอายุ 2-7 ปี ยังมีประสบการณ์หรือการรับรู้ทางสังคมไม่เพียงพอและยังไม่เข้าใจความคิดของผู้อื่นซึ่งเป็นเรื่องนามธรรม เด็กจึงรับรู้และตัดสินใจความถูกผิดของการกระทำไปตามสิ่งที่ปรากฏให้เห็นหรือสิ่งที่เป็นรูปธรรม

ขั้นที่ 2 การแสวงหารางวัล (Naively egoistic orientation) เป็นการให้เหตุผลของเด็กอายุ 7-10 ปี ซึ่งมักจะใช้การได้รับตอบสนองความต้องการของตนเองเป็นเหตุผลในการตัดสินใจความถูกผิดของการกระทำ เช่น เด็กจะปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้ใหญ่มากขึ้นถ้าเขาคิดว่าปฏิบัติตามแล้วเขาจะได้รับคำชมเชยหรือได้รับรางวัลเป็นสิ่งตอบแทน และเด็กวัยนี้ก็จะประเมินว่าการกระทำเพื่อหวังรางวัลหรือสิ่งตอบแทนเป็นการกระทำที่มีคุณธรรมและจริยธรรม สาเหตุที่เด็กวัยนี้ได้รับการตอบสนองความต้องการของตนเองเป็นเหตุผลในการตัดสินใจความถูกผิดของการกระทำ เนื่องจากเด็กอายุ 7-10 ปี มีความรู้และประสบการณ์ทางสังคมมากพอที่จะรับรู้ได้ว่าบุคคลมีความต้องการแตกต่างกันและต่างก็ต้องการได้รับการตอบสนองความต้องการดังกล่าว แต่การตอบสนองของเด็กวัยนี้จะเป็นการตอบสนองซึ่งกันและกัน หรือตอบสนองเป็นรูปธรรมมากกว่านามธรรม

2. ระดับตามกฎเกณฑ์สังคม (Conventional level) หมายถึง ระดับการตัดสินใจซึ่งบุคคลจะเลือกระดับการตัดสินใจ เข้าใจบทบาท และหน้าที่ของตนเองในฐานะเป็นสมาชิกของกลุ่มและสังคมได้ ประพฤติปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ ขนบธรรมเนียมประเพณีกฎหมายคำสอนทางศาสนาได้ รับรู้และเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นได้ เพราะเป็นวัยซึ่งสามารถรับรู้และเข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรมมากขึ้น ตัดสินใจความถูกผิดของการกระทำตามกฎเกณฑ์และค่านิยมของสังคมได้ จริยธรรมในระดับตามกฎเกณฑ์สังคม จะประเมินได้จากการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นที่ 3 และขั้นที่ 4 คือ ขึ้นการปฏิบัติตามสิ่งที่ผู้อื่นเห็นชอบและขึ้นการทำตามหน้าที่ทางสังคม ดังนี้

ขั้นที่ 3 การปฏิบัติตามสิ่งที่ผู้อื่นเห็นชอบ (Good-boy orientation) เป็นการให้เหตุผลของเด็กอายุ 10-13 ปี ซึ่งมักจะใช้การยอมรับของผู้อื่นหรือสังคมเป็นเหตุผลในการตัดสินใจความถูกผิดของการกระทำ เช่น การเรียนแบบพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนเพราะต้องการได้รับการยอมรับและ

ความไว้วางใจจากเพื่อน เด็กวัยนี้จะประเมินการเลียนแบบหรือการกระทำตามสิ่งที่ผู้ใหญ่เห็นชอบ เป็นการกระทำที่มีคุณธรรมและจริยธรรม สาเหตุที่เด็กวัยนี้ใช้การยอมรับของผู้อื่นหรือการยอมรับของสังคมเป็นเหตุผลในการตัดสินใจความถูกต้องของการกระทำ เนื่องจากเด็กอายุ 10-13 ปี สามารถเรียนรู้และเข้าใจได้ว่าความต้องการของผู้อื่นหรือสังคมมีผลกระทบต่อตนเองจึงมุ่งตอบสนองความต้องการของผู้อื่นและสังคมมากกว่าการตอบสนองความต้องการของตนเอง เด็กวัยนี้จึงเป็นวัยที่ขาดความเป็นตัวของตัวเองและต้องการได้รับคำชมเชยจากผู้ที่เกี่ยวข้อง

ขั้นที่ 4 การปฏิบัติตามหน้าที่ทางสังคม (Authority and social order maintain orientation) เป็นการให้เหตุผลของวัยรุ่นอายุ 13-16 ปี ซึ่งมักจะใช้ความเป็นระเบียบและกฎเกณฑ์ของสังคมเป็นเหตุผลในการตัดสินใจความถูกต้องของการกระทำ เช่น การปฏิบัติตามบทบาทและหน้าที่ทางสังคมและศาสนา การบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมและการทำนุบำรุงสถาบันสังคมต่าง ๆ ดังนั้นวัยรุ่นที่มีคุณธรรมและจริยธรรมจึงเป็นผู้ที่เคร่งครัดหรือมีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเองไม่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากระเบียบและกฎเกณฑ์ของสังคม สาเหตุที่วัยรุ่นเลือกใช้ความเป็นระเบียบและกฎเกณฑ์ของสังคมเป็นเหตุผลในการตัดสินใจความถูกต้องของการกระทำ เนื่องจากวัยรุ่นอายุ 13-16 ปี สามารถเรียนรู้และเข้าใจชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคลในสังคมได้อย่างเป็นระบบ เช่น เข้าใจบทบาทและหน้าที่ในฐานะที่เป็นสมาชิกของสังคมหรือเข้าใจผลกระทบจากการปฏิสัมพันธ์ของบุคคลต่าง ๆ ในสังคม

3. ระดับเหนือกฎเกณฑ์สังคม (Post conventional level) หมายถึง ระดับการตัดสินใจซึ่งบุคคลจะเลือกกระทำในสิ่งที่ผ่านการไตร่ตรองด้วยเหตุผลของตนเอง ซึ่งอาจตัดสินใจทำตามอุดมคติและหลักประจำใจของตนเองหรือกระทำเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม ทั้งนี้ ขึ้นอยู่ว่าเหตุผลใดจะมีความสำคัญหรือนำไปประพฤติปฏิบัติมากกว่ากัน ดังนั้น จริยธรรมในระดับเหนือกฎเกณฑ์สังคมจึงเหมาะสมที่จะใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินจริยธรรมของผู้ใหญ่มากกว่าเด็ก เพราะการใช้เหตุผลในระดับนี้ต้องใช้ความสามารถในการสังเกตจิตใจตนเองและการวิเคราะห์วิจารณ์กฎเกณฑ์ของสังคมอย่างเที่ยงธรรม จริยธรรมในระดับเหนือกฎเกณฑ์สังคม ประเมินได้จากการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นที่ 5 และขั้นที่ 6 คือ ขั้นการทำตามคำมั่นสัญญาและขั้นการยึดถืออุดมคติสากล ดังนี้

ขั้นที่ 5 การปฏิบัติตามคำสัญญา (Contractual legalistic orientation) เป็นการให้เหตุผลของบุคคลที่มีอายุมากกว่า 16 ปีขึ้นไป หรือวัยรุ่น ซึ่งมักจะใช้คำมั่นสัญญาเป็นเหตุผล ในการตัดสินใจความถูกต้องของการกระทำ เช่น ปฏิบัติตามข้อตกลง การเคารพในสิทธิและค่านิยมของผู้อื่นและการตัดสินใจตามหลักกฎหมายและหลักคุณธรรมและจริยธรรม ซึ่งเป็นการกระทำของผู้ที่มีคุณธรรมและจริยธรรมขั้นสูง สาเหตุที่วัยรุ่นมักจะใช้คำมั่นสัญญาเป็นเหตุผลในการตัดสินใจความถูกต้องของการกระทำนั้น เนื่องจากบุคคลที่มีอายุ 16 ปีขึ้นไป สามารถควบคุมและบังคับตนเอง

ให้ประพฤติปฏิบัติตามคำมั่นสัญญากับตนเองและผู้อื่นได้ และต้องการได้รับการยกย่องเป็นผู้ใหญ่ที่ดี มีสัจจะและมีอุดมการณ์ เป็นต้น

ขั้นที่ 6 การปฏิบัติตามอุดมคติสากล (Conscience or principle orientation) เป็นการให้เหตุผลของบุคคลที่มีอายุ 20 ปีขึ้นไปหรือวัยผู้ใหญ่ ซึ่งมักจะใช้หลักการของจริยธรรมสากลเป็นเหตุผลการตัดสินใจความถูกต้องของการกระทำ เช่น การประพฤติปฏิบัติโดยตระหนักถึงความเสมอภาคในสิทธิมนุษยชน มีความละเอียดใจต่อการกระทำความคิด กล้ารับผิดชอบ ต่อการกระทำของตนเองและการประพฤติปฏิบัติตามหลักจริยธรรมสากลให้ได้ผลดีที่สุด สาเหตุที่วัยผู้ใหญ่ใช้หลักการของจริยธรรมสากลเป็นเหตุผลในการตัดสินใจความถูกต้องของการกระทำ เนื่องจากบุคคลที่มีอายุ 20 ปีขึ้นไปสามารถไตร่ตรองและตัดสินใจได้ด้วยตนเอง และการประพฤติปฏิบัติในขั้นสูงสุดนี้บุคคลจะประพฤติปฏิบัติตามหลักศีลธรรมมากกว่าการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม

ตารางที่ 2-1 ระดับจริยธรรมและขั้นการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของโคลเบอร์ก (ลิวิน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2543, หน้า 176)

ระดับจริยธรรม	ขั้นการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม
1. ระดับก่อนกฎเกณฑ์สังคม (Pre-conventional level) อายุ 2-10 ปี	ขั้นที่ 1 การหลบหนีการถูกลงโทษ หรือการลงโทษและการเชื่อฟัง อายุ 2-7 ปี ขั้นที่ 2 การแสวงหารางวัล หรือการสนองความต้องการ อายุ 7-10 ปี
2. ระดับตามกฎเกณฑ์สังคม (Conventional level) อายุ 10-16 ปี	ขั้นที่ 3 การปฏิบัติตามสิ่งที่อื่นเห็นชอบ หรือการคาดหวังทางสังคมอายุ 10-13 ปี ขั้นที่ 4 การปฏิบัติตามหน้าที่ทางสังคม หรือระบบสังคมและมโนธรรมอายุ 13-16 ปี
3. ระดับเหนือกฎเกณฑ์สังคม (Post conventional level) อายุ 16 ปีขึ้นไป	ขั้นที่ 5 การปฏิบัติตามคำสัญญา หรือสัญญาสังคม และสิทธิส่วนบุคคลอายุ 16 ปีขึ้นไป ขั้นที่ 6 การปฏิบัติตามอุดมคติสากล หรือจริยธรรมสากล (วัยผู้ใหญ่)

สมาพร ภัทรพงศ์กิจ (2551, หน้า 11-12) โคลเบอร์ก เชื่อว่าการพัฒนาทางจริยธรรมนั้นไม่ใช่การรับรู้จากการปราศสอนของผู้อื่นโดยตรง แต่เป็นการผสมผสานระหว่างความรู้เกี่ยวกับบทบาทของตนเองต่อผู้อื่น และบทบาทของผู้อื่นด้วย รวมทั้งข้อเรียกร้องและกฎเกณฑ์ของกลุ่ม

ต่าง ๆ ซึ่งอาจจะขัดแย้งกัน ไม่ว่าบุคคลจะอยู่ในกลุ่มใดหรือสังคมใดก็ตาม การพัฒนาทางด้านการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมนั้นเป็นไปตามขั้นที่หนึ่งผ่านไปแต่ละขั้นจนถึงขั้นที่หก บุคคลจะพัฒนาข้ามขั้นไม่ได้ เพราะการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมจะพัฒนาจากขั้นที่ต่ำอยู่ก่อนแล้ว ต่อมาบุคคลได้รับประสบการณ์ทางสังคมใหม่ ๆ หรือสามารถเข้าใจความหมายของประสบการณ์เก่า ๆ ได้ดีขึ้น จึงเกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิดและเหตุผล ทำให้การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในขั้นสูงขึ้นไปอีก ส่วนผลในขั้นที่ต่ำกว่าก็จำใจน้อยลงทุกทีและถูกละทิ้งไปในที่สุด

การวัดพฤติกรรมการความซื่อสัตย์

ความซื่อสัตย์เป็นจริยธรรมด้านหนึ่ง ดังนั้น การวัดความซื่อสัตย์จะใช้หลักการเกี่ยวกับการวัดจริยธรรม ซึ่งจะมีรูปแบบการวัดทางจริยธรรม

ลิวาน สายยศและอังคณา สายยศ (2542, หน้า 188-200) ดังนี้

1. วัดเนื้อหาทางจริยธรรม เนื้อหาความรู้ (Knowledge) ในที่นี้หมายถึงเนื้อหาของจริยธรรมที่สังคมกำหนดไว้ และนำเนื้อหาที่ถือว่าดีงามมาสอนให้ผู้เรียน หรือคนในสังคมปฏิบัติกัน และเมื่อประพฤติปฏิบัติแล้วจะทำให้สังคมมีความสุข ทั้งตนเองและผู้อื่น สิ่งที่ดีสอนจึงเป็นเนื้อหาที่ควรรู้ไว้ก่อนการสอนความรู้แบบนี้ โรงเรียนหรือวิทยาลัยจะใช้มากที่สุดเพราะมีเนื้อหาทางจริยธรรมที่เกี่ยวข้องอยู่มาก การสร้างข้อสอบแบบนี้เป็นการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ข้อสอบอาจเป็นการอธิบาย เติมคำและเลือกตอบก็ได้ แล้วแต่จุดประสงค์ของการสอบ
2. วัดความรู้สึกทางจริยธรรม ความรู้สึกเป็นพื้นฐานอันหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจริยธรรมจริง ๆ แล้วเน้นการแสดง การตัดสินใจลงมือกระทำเมื่อพบปัญหาทางจริยธรรม ซึ่งการตัดสินใจนั้น แสดงว่าต้องมีพื้นฐานความรู้สึกมาก่อน ถ้าเรามีจุดประสงค์เพื่อต้องการรู้ว่าการรู้สึกทางจริยธรรมของคนมีมากน้อยเพียงใด ก็สามารถสร้างเครื่องมือวัดดูก่อน ซึ่งสามารถเอาผลของความรู้สึกไปพยากรณ์การแสดงออกทางจริยธรรมได้บ้าง ความรู้สึกทางจริยธรรมบางทีเรียกว่า เจตคติต่อจริยธรรม คือ มีจริยธรรมเป็นเป้า ความรู้สึกต่อเป้าเป็นจริยธรรมเรียกว่า เจตคติต่อจริยธรรมได้เช่นกัน การวัดแบบนี้ใช้วิธีการวัดเจตคติก็ได้ นั่นคือ กำหนดเป้าหมายซึ่งเป็นจริยธรรม เช่น ความซื่อสัตย์ แล้วเขียนข้อความแสดงความรู้สึกต่อเป้า อาจใช้วิธีของเทอร์ส โดนหรือของลิเกิร์ต หรือของออสกูดก็ได้ สิ่งที่ควรระวัง ก็คือ เป้าที่จะวัดว่าเป็นอะไร จะต้องหาข้อความแสดงความรู้สึกต่อเป้าให้มีความเป็นไปได้มากที่สุด ทดลองแล้วถึงจะเหลือคุณภาพมากข้อ
3. การวัดพฤติกรรมการแสดงออกทางจริยธรรม ด้านนี้เป็นการวัดจริยธรรมให้ตรงจุดที่สุด เพราะจริยธรรมมองในแง่การพิจารณาตัดสินใจกระทำหรือไม่กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด เมื่อพบสภาพการขัดแย้งทางจริยธรรมขึ้นมา การตัดสินใจจึงต้องใช้ค่านิยมหรือคุณธรรมระดับหนึ่ง แล้วแต่แถม โนธรรมหรือจิตสำนึกที่สั่งสมอยู่ในใจคน ๆ นั้น การวัดการกระทำจึงทำได้หลายแบบ

3.1 การสังเกตพฤติกรรม เป็นการเฝ้ามองอย่างมีจุดหมาย เครื่องมือสำคัญจึงเป็นตานั้นเอง ตากับการรับรู้จะต้องมีความเที่ยงตรงสามารถจำแนกพฤติกรรมของผู้ที่ถูกสังเกตได้อย่างดี จะต้องพยายามไม่ให้ผู้ที่ถูกสังเกตรู้ตัว และควรกำหนดระยะเวลาที่เหมาะสมจึงจะดี

3.2 การสัมภาษณ์ เป็นการพูดคุยกันอย่างมีจุดหมาย เครื่องมือสำคัญจึงเป็นปากแต่ต้องพูดได้ ถ้าพูดไม่ได้ก็สัมภาษณ์ไม่ได้ จุดมุ่งหมายในที่นี้ คือ ต้องการทราบพฤติกรรมทางจริยธรรมจากผู้ถูกสัมภาษณ์เป็นมาตรฐานมากขึ้น จึงควรมีข้อคำถามไว้ก่อนและเน้นถามประเด็นที่เราต้องการศึกษา ถ้าผู้ตอบเลี่ยงไปทางอื่นผู้สัมภาษณ์จะพยายามตะล่อมไปสู่จุดมุ่งหมายที่เราต้องการให้ได้การศึกษาของ โคลเบอร์ก์ หรือ พิวาร์เจท์ ก็ใช้วิธีการสัมภาษณ์เหมือนกัน โดยใช้คำถามที่มีปัญหาทางจริยธรรมถามผู้ถูกสัมภาษณ์ แล้วรวบรวมผลนำมาวิเคราะห์ในที่สุดจะรู้ว่าเด็กระดับใดมีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับใด ซึ่งเขาเป็นคนจัดประเภทเหตุผลทางจริยธรรมที่ได้จากการสัมภาษณ์จึงได้ทฤษฎีการพัฒนาทางจริยธรรม

Wright (1971, pp. 24-30) ในการวัดความซื่อสัตย์ถือว่าเป็นพฤติกรรมจริยธรรมหนึ่ง จึงมีวิธีวัดเช่นเดียวกับการวัดพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านอื่น ๆ ซึ่งมีวิธีวัดหลายวิธี ดังนี้

1. การทดสอบแบบทดสอบที่ใช้วัดความซื่อสัตย์สร้างโดยการตั้งคำถามหรือกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนแล้วตอบนำคำตอบที่ได้ไปวิเคราะห์หาระดับ ความซื่อสัตย์ของผู้ตอบว่าอยู่ในระดับใด

2. แบบสอบถาม/ แบบวัด การใช้แบบสอบถามหรือแบบวัดในการวัดความซื่อสัตย์เป็นการให้ผู้ตอบแสดงความรู้สึกรู้สึกของตนเองในแต่ละข้อความตามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) เป็นมาตราส่วน 3 ระดับ 4 ระดับ 5 ระดับ หรือ 6 ระดับ ข้อความที่ให้แสดงความรู้สึกรู้สึกอาจจะเป็นข้อความทางบวกที่แสดงความพึงพอใจ และข้อความทางลบที่แสดงความไม่พึงพอใจต่อวัตถุสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเรื่องราวอย่างใดอย่างหนึ่ง

3. แบบสังเกต การประเมินพฤติกรรมด้านจริยธรรม รวมถึงความซื่อสัตย์โดยการสังเกต มีขั้นตอนที่สำคัญ ดังนี้

ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์พฤติกรรมแล้ว จะได้รายการที่เลือกสรรพฤติกรรมแล้วว่า เป็นพฤติกรรมที่เป็นองค์ประกอบของจริยธรรม เป็นพฤติกรรมที่ครอบคลุมสถานการณ์ต่าง ๆ เหมาะสมกับชั้นและวัยของเด็กและเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ นำพฤติกรรมเหล่านั้นมาจัดตารางบันทึกการสังเกต

ขั้นที่ 2 กำหนดเกณฑ์ว่านักเรียนได้คะแนนเท่าใดจึงจะยอมรับว่าเขามีจริยธรรมนั้น เป็นที่น่าพอใจ การกำหนดเกณฑ์นี้เป็นเรื่องมาก่อนข้างจะเป็นอัตร้อยและเมื่อพิจารณาเห็น ๆ เสมือนกับการกระทำที่มีเหตุน้อย แต่ถ้าได้พิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว การกำหนดเกณฑ์จะกระทำได้

เหมาะสมกับนักเรียนในแต่ละท้องถิ่น ตัวเกณฑ์ที่ใช้เป็นเครื่องช่วยวินิจฉัยและช่วยในการปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

ขั้นที่ 3 เป็นขั้นการวางแผนการสังเกตและสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน การประเมินโดยวิธีการสังเกตเป็นงานที่ต้องใช้เวลามาก จำเป็นต้องมีการวางแผนในการใช้เวลาการสังเกต เพื่อให้การสังเกตได้ผลตามที่ต้องการและสังเกตนักเรียนได้อย่างทั่วถึง เนื่องจากนักเรียนในแต่ละห้องเรียนมีจำนวนมาก ผู้ประเมินไม่สามารถติดตามสังเกตแต่ละคนเป็นเวลานานติดต่อกันได้

ขั้นที่ 4 เมื่อได้ผลจากการสังเกตแล้ว ผู้ประเมินต้องนำผลนั้นมาพิจารณาเทียบกับเกณฑ์ที่วางไว้ในขั้นที่ 3 เป็นขั้นของการวินิจฉัยว่านักเรียนผ่านเกณฑ์ที่วางไว้หรือไม่ ถ้าผ่านเกณฑ์แล้วแสดงถึงการยอมรับว่านักเรียนมีพฤติกรรมที่สะท้อนถึงการมีจริยธรรมนั้นแล้ว ถ้ายังไม่ผ่านเกณฑ์ ผู้ประเมินอาจพิจารณาให้ลึกซึ้งลงไปว่านักเรียนคืออยู่ในลักษณะใด โดยดูจากพฤติกรรมย่อยในแต่ละตัวพฤติกรรมย่อยตัวใดที่นักเรียนได้คะแนนน้อย ซึ่งบ่งถึงความจำเป็นในการกระตุ้นส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความรู้สึกที่ดิ้นรนกระทั่งประพฤติปฏิบัติออกมา

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า การวัดความซื่อสัตย์นั้น สามารถใช้เครื่องมือได้หลายประเภท

โดยจะต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมาย วิธีการวิจัย ลักษณะของผู้ถูกประเมิน ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้วัดว่าต้องการวัดความซื่อสัตย์ในด้านใด ได้แก่ แบบวัด แบบสังเกต แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดความซื่อสัตย์

พวงพันธ์ โปธิศรี, อรัญ ชูยกระเดื่อง และอรุณี จันทร์ศิลา (2557) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความซื่อสัตย์สุจริต สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้าง และหาคุณภาพแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความซื่อสัตย์สุจริตสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และเพื่อศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 33 จำนวน 375 คน ที่ได้จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ด้านความซื่อสัตย์สุจริต เป็นแบบวัดเชิงสถานการณ์ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 1 ฉบับ 30 ข้อ หาคุณภาพของของแบบวัดในด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ

เพียร์สัน ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดโดยใช้สูตร สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัค วิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยเทคนิคกลุ่มร้อยละ (IOC) ผลการวิจัยพบว่า แบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีลักษณะเป็นแบบวัดเชิงสถานการณ์ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ใช้เวลาทำ 60 นาที ประกอบด้วย ด้านการให้ข้อมูลที่ถูกต้องและเป็นจริง จำนวน 6 ข้อ ด้านการปฏิบัติตน โดยคำนึงความถูกต้อง ละอายและเกรงกลัวต่อการกระทำผิด จำนวน 5 ข้อ ด้านการปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา จำนวน 4 ข้อ ด้านการไม่ถือเอาสิ่งของหรือผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง จำนวน 6 ข้อ ด้านการปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความซื่อตรง จำนวน 5 ข้อ ด้านการไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง จำนวน 4 ข้อ คุณภาพของแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.60 ถึง 1.00 ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.23 ถึง 0.64 มีความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งหมดเท่ากับ 0.88 และมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยเทคนิคกลุ่มร้อยละ ค่าที่ได้มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

ถวิลวดี บุรีกุล (2556) การศึกษาเพื่อเสริมสร้างความซื่อตรงในสังคมไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปและความบกพร่องของความซื่อตรงในสังคมไทย เพื่อศึกษาและจัดทำตัวชี้วัดความซื่อตรงในสังคมไทย และเพื่อเสนอแนวทางเสริมสร้างความซื่อตรงในสังคมไทย โดยการวิจัยเอกสารร่วมกับการประชุมปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม กลุ่มเป้าหมายหลักของการวิจัย มี 3 กลุ่ม คัดเลือกจาก 5 ภูมิภาค ประกอบด้วย 1) ข้าราชการ 2) นักการเมือง/ อดีตนักการเมือง และ 3) สื่อมวลชน ผลการศึกษา พบว่า ความซื่อตรง แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ 1) ความซื่อตรงต่อตนเอง 2) ความซื่อตรงต่อผู้อื่น 3) ความซื่อตรงต่อหน้าที่ และ 4) ความซื่อตรงต่อวิชาชีพ ตัวชี้วัดความซื่อตรงมี 3 มิติ คือ 1) ตัวชี้วัดพื้นฐาน 2) หน่วยงานต่าง ๆ/ ตัวชี้วัดสำหรับผู้เป็นสมาชิกขององค์กร 3) ตัวชี้วัด สำหรับกลุ่มวิชาชีพ การเสริมสร้างความซื่อตรงในสังคมไทย ประกอบด้วย 9 ยุทธศาสตร์ ที่บูรณาการแล้วจะส่งผลให้สังคมไทยเกิดความซื่อตรงได้

อภิญา อิงอาจ (2554) ได้ศึกษาพฤติกรรมความซื่อสัตย์สุจริตของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมความซื่อสัตย์สุจริตของนักศึกษา โดยจำแนกตามเพศ สาขาวิชา สภาพของการครอบครัวของนักศึกษา ระดับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนให้เหตุผล ระดับความใกล้ชิดศาสนาของครอบครัว และระดับทัศนคติต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์สุจริต โดยมีลักษณะของเพื่อนเป็นตัวแปรร่วมผกผันร่วม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 1,460 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์ความแปรปรวน และการวิเคราะห์จำแนกพหุ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีเพศ สาขาวิชา ระดับการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก

สนับสนุน ระดับความใกล้ชิดศาสนาของครอบครัว และระดับทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมจริยธรรมต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์สุจริตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดวงรัตน์ วาห์สะ (2554) ได้ศึกษาพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมความซื่อสัตย์ พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของมารดา บิดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียนและการเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความซื่อสัตย์ จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสถานภาพสมรสของบิดามารดา ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา และค่าใช้จ่ายนักเรียนที่ได้รับ และเพื่อศึกษาตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม ปีการศึกษา 2554 จำนวน 367 คน เครื่องมือที่ใช้ในการในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าสถิติ t -test การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ และพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 อยู่ในระดับมาก พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 เพื่อจำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน สามารถทำนายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดวงสุดา พินนอก และสุพรรณ บุญมา (2548) ได้ศึกษาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษาสาขาการศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ด้านความรับผิดชอบ ด้านความซื่อสัตย์ และด้านการรักษาระเบียบวินัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษาสาขาการศึกษา ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ในด้านความรับผิดชอบ ด้านความซื่อสัตย์ และด้านการรักษาระเบียบวินัย กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 382 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า อยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ความรับผิดชอบ การรักษาระเบียบวินัย และด้านความซื่อสัตย์

อนุวัฒน์ ตั้งสมบุญ (2528) ได้สร้างแบบทดสอบวัดความซื่อสัตย์ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเครื่องมือวัด ความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อหาความเชื่อมั่น ความเที่ยง และค่าอำนาจของแบบทดสอบวัดความซื่อสัตย์ที่สร้างขึ้น และเพื่อสร้างเกณฑ์ สำหรับตีความหมายจากผลการสอบวัดความซื่อสัตย์ กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 672 คน เก็บข้อมูลโดยใช้ แบบทดสอบ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความคลาดเคลื่อนในการวัด ค่าสัมประสิทธิ์ แอลฟาของคอนบาค ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ค่าคะแนนปกติที่

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์

ยาใจ เดชจันทร์ (2557) ได้ศึกษาปัจจัยพระคัมภีร์ที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมของนักเรียน โรงเรียนประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับคุณธรรม ของนักเรียน โรงเรียนประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ศึกษาปัจจัยพระคัมภีร์ที่มีอิทธิพลต่อ คุณธรรมของนักเรียน โรงเรียนประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อจัดทำข้อเสนอเชิง นโยบายในการพัฒนาคุณธรรมของนักเรียน โรงเรียนประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่มตัวอย่าง เป็นครูผู้สอน จำนวน 90 คน นักเรียน จำนวน 1,205 คน รวมทั้งหมด 1,385 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์พระคัมภีร์ ผลการศึกษาพบว่า คุณธรรม ของนักเรียน โรงเรียนประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ มาก ปัจจัยพระคัมภีร์ที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมของนักเรียน โรงเรียนประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มี 2 ระดับ คือ ปัจจัยระดับนักเรียน 5 ปัจจัย โดยลักษณะมุ่งอนาคต การอบรมเลี้ยงดูแบบ ประชาธิปไตย สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนและการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง มีอิทธิพลต่อคุณธรรมนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนการเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกดขี่ มีอิทธิพลต่อคุณธรรมของนักเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ปัจจัยระดับ โรงเรียน 6 ปัจจัย โดยการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาคุณธรรมมีอิทธิพลทางบวกต่อคุณธรรมของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ส่วนการจัดสภาพแวดล้อมใน โรงเรียน มีอิทธิพลทางลบต่อคุณธรรมจริยธรรมของ นักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง/ ชุมชน คุณธรรมครู พฤติกรรมการสอนของครู และสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน มีอิทธิพลต่อคุณธรรมของ นักเรียน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ข้อเสนอเชิงนโยบายในการพัฒนาคุณธรรมของนักเรียน ได้แก่ การพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตและสัมพันธภาพที่ดี ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน การส่งเสริม สนับสนุนให้ผู้ปกครองมีการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบประชาธิปไตย และมีการส่งเสริมการเรียนรู้ แก่ นักเรียน และส่งเสริมสนับสนุนให้โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาคุณธรรม

อำภา แสงระวี (2556) ได้ศึกษาปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครนายก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการ ได้แก่ อึดมโนทัศน์ สัมพันธภาพในครอบครัว ความเชื่อมั่นในตนเอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับความซื่อสัตย์ของนักเรียน และศึกษาคำแนะนำนักความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดนครนายก จำนวน 328 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดอึดมโนทัศน์ แบบวัดสัมพันธภาพในครอบครัว แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง แบบวัดความซื่อสัตย์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์สหสัมพันธ์พหุคูณ และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณผลการวิจัย ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านอึดมโนทัศน์ สัมพันธภาพในครอบครัว ความเชื่อมั่นในตนเอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความซื่อสัตย์ของนักเรียน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ 0.53 ซึ่งปัจจัยทั้ง 4 ด้าน ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความซื่อสัตย์ของนักเรียน ได้ร้อยละ 27.60 ปัจจัยด้านสัมพันธภาพในครอบครัว ส่งผลทางบวกต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง และอึดมโนทัศน์ ส่งผลทางบวกต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไม่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียน โดยที่สัมพันธภาพในครอบครัว ส่งผลทางบวกต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนมากที่สุด รองลงมาคือ ปัจจัยด้านความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งมีค่าน้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนมาตรฐาน เท่ากับ 0.49 และ 0.13 ตามลำดับ

นันทภา ปัญญารัตน์ (2555) ได้พัฒนาโปรแกรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อพัฒนาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเชิงพุทธสำหรับแม่ชีไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาโปรแกรมทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อพัฒนาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเชิงพุทธสำหรับแม่ชีไทย เพื่อทดลองใช้โปรแกรมทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อพัฒนาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเชิงพุทธสำหรับแม่ชีไทย เพื่อศึกษาปัจจัยและเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องของการนำโปรแกรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อพัฒนาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเชิงพุทธสำหรับแม่ชีไทยไปใช้ กลุ่มตัวอย่าง คือ แม่ชี ในสังกัดของสถาบันแม่ชีไทย จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อพัฒนาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเชิงพุทธสำหรับแม่ชีไทย ประกอบด้วย 1) การกำหนดพื้นฐานสำหรับการพัฒนาโปรแกรม 2) การวิเคราะห์สถานการณ์สำหรับกลุ่มผู้บริการ 3) การพิจารณาผลที่พึงประสงค์ 4) การกำหนดแหล่งทรัพยากร และการสนับสนุน 5) การสร้างแผนการเรียนรู้ 6) โปรแกรมการปฏิบัติงาน 7) ความน่าเชื่อถือของการใช้ทรัพยากร 8) การรายงานค่าของ โปรแกรม และองค์ประกอบการเรียนรู้เพื่อพัฒนาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเชิงพุทธ คือ 1) กิจกรรมทักษะการพูด 2) คู่มือการฝึกปฏิบัติ 3) การแบ่งกลุ่มย่อยใน

ทุกกิจกรรม 4) การทำสมาธิ ผลการทดลองใช้โปรแกรมการเรียนรู้ พบว่า กลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมไม่มีความแตกต่างกันทั้งก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรม แต่หากพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมการเปลี่ยนแปลงหลังเข้าโปรแกรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อพัฒนาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเชิงพุทธสำหรับแม่ชีไทย โดยมีภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเชิงพุทธเพิ่มขึ้นทุกด้าน โดยเฉพาะทักษะการสื่อสาร การมีคุณธรรม การเป็นผู้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความเชื่อมั่นกล้าคิด กล้าตัดสินใจ มีความยืดหยุ่น ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น รู้จักการผ่อนคลายร่างกายและจิตใจ มีสมาธิ และมีความพร้อมที่จะพัฒนาตนเองให้มีภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเชิงพุทธ ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้วัดความรู้ เจตคติ และทักษะปฏิบัติการ พบว่า หลังการทดลองของกลุ่มทดลองมีความรู้ เจตคติและทักษะปฏิบัติการพัฒนาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเชิงพุทธเพิ่มขึ้น ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับ โปรแกรมทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อพัฒนาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเชิงพุทธสำหรับแม่ชีไทย คือ ผู้เรียน ผู้สอน เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ ระยะเวลา การวัดและการประเมินผล และเงื่อนไขในการนำไปใช้ ได้แก่ ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน ด้านกิจกรรม และด้านสภาพแวดล้อม

ปฏิมา โพธิ์วงษ์ (2555) ได้ศึกษาการทำหน้าที่ของเครือข่ายทางสังคม การเห็นคุณค่าในตนเองและความซื่อสัตย์ของเยาวชนในตำบลหินตั้ง อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการทำหน้าที่ของเครือข่ายทางสังคมระดับของการเห็นคุณค่าในตนเอง และระดับความซื่อสัตย์ของเยาวชน ศึกษาเปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของเยาวชนตามปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทำหน้าที่ของเครือข่ายทางสังคมและความซื่อสัตย์ของเยาวชน ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและความซื่อสัตย์ของเยาวชน ศึกษาตัวแปรที่สามารถร่วมกันทำนายความซื่อสัตย์ของเยาวชน กลุ่มตัวอย่าง คือ เยาวชนในตำบลหินตั้ง อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 279 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ, ค่าเฉลี่ย, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน, ค่า t -test, ค่า F -test, การทดสอบเป็นรายคู่ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน และการถดถอยพหุคูณ ผลการศึกษาพบว่า ระดับการทำหน้าที่ของเครือข่ายทางสังคม การเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนอยู่ในระดับสูง และความซื่อสัตย์อยู่ในระดับปานกลาง เยาวชนที่มีเพศ ระดับการศึกษา อาชีพ และสถานภาพสมรส ต่างกันมีความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การทำหน้าที่ของเครือข่ายทางสังคม การเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความซื่อสัตย์ของเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การเห็นคุณค่าในตนเองด้านความรู้สึกว่าตนมีความสำคัญ การทำหน้าที่ของเครือข่ายทางสังคมด้านการสนับสนุนทางวัตถุ การทำหน้าที่ของเครือข่ายทางสังคมด้านการเข้าถึงข่าวสาร และการเห็นคุณค่าในตนเองด้าน

ความรู้สึกว่าตนเองมีอำนาจสามารถร่วมกัน ทำนายความเชื่อสำคัญของเยาวชน ได้ร้อยละ 28.6

พระครูปลัดไชยวุฒิ อากานนุโท (ไชยวุฒิ กระถินทอง) (2555) ได้ศึกษาสภาพแวดล้อม ที่มีผลต่อการพัฒนาจริยธรรมนักเรียน โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม กรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัชฌมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา สภาพแวดล้อมในการพัฒนาจริยธรรมของนักเรียนในโรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม และ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อการพัฒนาจริยธรรมของนักเรียนในโรงเรียนจันทร์ ประดิษฐารามวิทยาคม จำแนกตามเพศ อายุ และระดับชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลายในโรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม จำนวน 302 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การหาค่าความถี่และค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติค่าสถิติ t -test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านสภาพแวดล้อมทางบ้าน ด้านการเรียนการสอนใน โรงเรียน และด้านอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายต่อสภาพแวดล้อม ที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาจริยธรรมนักเรียน โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม จำแนกตามอายุ และระดับชั้นเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ศิวธิดา ทรัพย์เหมือน (2554) ได้ศึกษาประสิทธิผลของปัจจัยสี่ด้านในการพัฒนา คุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน: การวิเคราะห์อภิมาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์คุณภาพ งานวิจัยด้านการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมนักเรียน เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านภูมิหลังของผู้เรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสถานศึกษา และปัจจัยด้าน สังคมกับผลสัมฤทธิ์ด้านคุณธรรมจริยธรรม เพื่อวิเคราะห์คุณลักษณะงานวิจัยที่มีผลต่อ ความสัมพันธ์ของปัจจัย 4 ด้านกับผลสัมฤทธิ์ด้านคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน และเพื่อ สังเคราะห์องค์ความรู้และข้อสรุปที่ได้จากงานวิจัยในคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ด้านการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์มีจำนวน 63 เล่ม เป็น งานวิจัยในคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ตีพิมพ์ระหว่างปี พ.ศ. 2519 ถึง พ.ศ. 2553 แบ่งเป็น งานวิจัยเชิงทดลอง และงานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ จำนวน 55 เล่ม ใช้วิธีการวิเคราะห์อภิมาน ตามวิธีของ Glass ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จำนวน 255 ค่า แบ่งเป็นปัจจัยด้านภูมิหลังของ ผู้เรียน 133 ค่า ปัจจัยด้านครอบครัว 15 ค่า ปัจจัยด้านสถานศึกษา 73 ค่า และปัจจัยด้านสังคม 34 ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ค่าเฉลี่ยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วย F -test แล้ววิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย พหุคูณ ส่วนงานวิจัยเชิงคุณภาพจำนวน 8 เล่ม ใช้วิธีการวิจัยชาติพันธุ์วรรณนาอภิมาน รวบรวม ข้อมูลโดยใช้แบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัย และแบบประเมินคุณภาพงานวิจัย ผลการสังเคราะห์

งานวิจัยพบว่า 1) คุณภาพของงานวิจัยเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพในภาพรวมอยู่ในระดับดี คะแนนคุณภาพงานวิจัยเชิงปริมาณเฉลี่ย 2.69 คะแนน คะแนนคุณภาพงานวิจัยเชิงคุณภาพเฉลี่ย 2.95 คะแนน สิ่งที่ควรปรับปรุง คือ การเขียนข้อจำกัดในงานวิจัย และการสังเคราะห์เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ด้านคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านครอบครัว ($\bar{r} = 0.422$) รองลงมา คือ ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านสถานศึกษา ($\bar{r} = 0.403$) ทั้ง 2 ปัจจัยมีความสัมพันธ์ทางบวก ความสัมพันธ์ระดับปานกลาง ส่วนปัจจัยที่สัมพันธ์น้อยที่สุด คือ ปัจจัยด้านภูมิหลังของผู้เรียน ($\bar{r} = 0.148$) 3) ตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัยที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ได้แก่ คุณภาพงานวิจัย ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวนสถิติวิเคราะห์ ชนิดเครื่องมือวัดตัวแปรตาม วิธีการเปรียบเทียบผลการทดสอบ และผลการทดสอบระดับนัยสำคัญ สามารถอธิบายความแปรปรวนของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ได้ร้อยละ 60.40 4) องค์ความรู้ที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัย คือ การพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมนักเรียน ควรเน้นปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสถานศึกษาเป็นหลัก รูปแบบการเลี้ยงดูแบบควบคุม และแบบประชาธิปไตยมีประสิทธิผลสูงสุดกับนักเรียนระดับประถมศึกษา การสอนจริยธรรมโดยอ้อมมีประสิทธิผลสูงสุดกับนักเรียนระดับอนุบาล โดยการสอนด้วยวิธีการเล่านิทานแบบไม่จบเรื่อง มีอิทธิพลต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมมากที่สุด

สิริกัทร ขจรสมบัติ (2553) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อการเรียน และความซื่อสัตย์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีการอบรมเลี้ยงดูและลักษณะมุ่งอนาคตแตกต่างกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อการเรียนและความซื่อสัตย์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีการอบรมเลี้ยงดูและลักษณะมุ่งอนาคตแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 368 คน เครื่องมือที่ใช้ในการ คือ แบบวัดความรับผิดชอบต่อการเรียน แบบวัดความซื่อสัตย์ แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต และแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และค่าสถิติ F -test ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยของความรับผิดชอบต่อการเรียน และความซื่อสัตย์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีความรับผิดชอบต่อการเรียนและความซื่อสัตย์ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย และนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน มีความรับผิดชอบต่อการเรียนและความซื่อสัตย์ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยของความรับผิดชอบต่อการเรียนและความซื่อสัตย์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคต

สูง มีความรับผิดชอบต่อการเรียนและความซื่อสัตย์ สูงกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตปานกลาง และมีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำ และนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตปานกลาง มีความซื่อสัตย์สูงกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและลักษณะมุ่งอนาคต ที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบต่อการเรียนและความซื่อสัตย์ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยสรุป การอบรมเลี้ยงดู และลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนแตกต่างกัน มีความรับผิดชอบต่อการเรียนและความซื่อสัตย์ต่างกัน

สุชน ประวัตินิติ (2553) ได้ศึกษาปัจจัยครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมเชิงคุณธรรมของเด็กในครอบครัวชาวพุทธ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวชาวพุทธ เพื่อศึกษาพฤติกรรมเชิงคุณธรรมของเด็กในครอบครัวชาวพุทธ และเพื่อศึกษารูปแบบการเลี้ยงดูที่มีผลต่อพฤติกรรมเชิงคุณธรรมของเด็กในครอบครัวชาวพุทธ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาครัฐและเอกชนในเขตพื้นที่ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ปีการศึกษา 2553 จำนวน 400 คน เครื่องมือในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาพบว่า ด้านสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า เด็กนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตพื้นที่อำเภอเมืองจังหวัดนครปฐม ส่วนใหญ่เป็นหญิงมากกว่าเพศชาย ส่วนใหญ่มีอายุ (อายุเต็ม) ระหว่าง 11-15 มีบิดามารดา/ ผู้ปกครองของนักเรียนมีอาชีพรับจ้างมากที่สุด เด็กนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ส่วนใหญ่มีผลการเรียนเกรดเฉลี่ยประจำภาคหลังมากที่สุด 3.1-3.5 ครอบครัวมีรายได้ต่อเดือน (ครอบครัว) 0-5,000 บาท และมีผู้นำครอบครัวเป็นบิดามากที่สุด ด้านรูปแบบการเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวชาวพุทธ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า รูปแบบการเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวชาวพุทธ ของเด็กในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ด้านพฤติกรรมเชิงคุณธรรมของเด็กในครอบครัวชาวพุทธ พบว่า พฤติกรรมเชิงคุณธรรมของเด็กในครอบครัวชาวพุทธ ด้านมีความเมตตากรุณา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ในขณะที่พฤติกรรมเชิงคุณธรรมของเด็กในครอบครัวชาวพุทธ ด้านความมีระเบียบวินัย ด้านความรับผิดชอบ ด้านมีความซื่อสัตย์สุจริต ด้านความเสียสละ และด้านการประหยัด ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ตามลำดับ ด้านปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเชิงคุณธรรมของเด็กในครอบครัวชาวพุทธ พบว่า พ่อแม่ร่วมมือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการอบรมเลี้ยงดูลูก เปิดโอกาสให้ลูกได้แสดงความคิดเห็น ร่วมตัดสินใจในการวางแผนชีวิตครอบครัวตามสมควร แบ่งปันความรับผิดชอบในความเป็นอยู่ของครอบครัว พ่อแม่สอนให้พูดความจริง สอนให้รู้จักกตัญญูรู้คุณคน ชมเชยให้กำลังใจแก่เด็กเมื่อเด็กทำดีหรือตั้งใจเรียนหรือทำงานตามความรู้ความสามารถ พ่อแม่จะให้ความรัก ความอบอุ่นและตามใจลูกมาก สรุปได้ว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัว แสดงให้เห็นว่าการให้ความอบอุ่นจากบิดา

มารดาจะทำให้เชื่อฟังคำสั่งสอนมากขึ้นเมื่อบิดามารดาให้ความรักความอบอุ่นแก่เด็ก เด็กจะมีความรู้สึกรู้ว่าตนเองได้รับความรักและชื่อเรียกรื่องของบิดามารดาจะได้รับการปฏิบัติตาม ในนามของความรัก กล่าวอีกนัยหนึ่ง เด็กจะมีความเข้าใจดีว่า ความผูกพัน คำสั่งสอนและกฎระเบียบของบิดามารดา กระทำไปเพื่อประโยชน์ของตัวเอง

กนกพร อรินพ่าย (2552) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนอโศกวิทย์อ่อนนุช เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนอโศกวิทย์อ่อนนุช เขตสวนหลวง จังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยจำแนกปัจจัยที่ศึกษาเป็น 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพการสมรสของผู้ปกครอง การเลียนแบบผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน การเลียนแบบครู และการเลียนแบบเพื่อน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนอโศกวิทย์อ่อนนุช เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 254 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนอโศกวิทย์อ่อนนุช เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 1 ปัจจัย ได้แก่ การเลียนแบบผู้ปกครอง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนอโศกวิทย์อ่อนนุช เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 2 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และสถานภาพสมรสของผู้ปกครอง หม้าย หรือหย่า หรือแยกกันอยู่ ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนอโศกวิทย์อ่อนนุช เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 16 ปัจจัย ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน อาชีพของผู้ปกครองรับราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจการ อาชีพของผู้ปกครองค้าขาย/ ธุรกิจส่วนตัว อาชีพของผู้ปกครองรับจ้าง สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง บุคลิกภาพ ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน การเลียนแบบครู และการเลียนแบบเพื่อน ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่สามารถพยากรณ์ การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนอโศกวิทย์อ่อนนุช เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร มี 1 ปัจจัย ได้แก่ การเลียนแบบผู้ปกครอง

สมการพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญอ่อนนุช เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อรอมา เจริญสุข (2552) ได้พัฒนาโมเดลตัวแปรกำกับที่มีการส่งผ่านสมรรถนะการตัดสินใจทางจริยธรรมและจิตลักษณะ ตามสถานการณ์ของพฤติกรรมจริยธรรมของนักเรียน: การประยุกต์ใช้รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม และทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความตรงของโมเดลตัวแปรกำกับที่มีการส่งผ่านสมรรถนะการตัดสินใจทางจริยธรรม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ของพฤติกรรมจริยธรรม โดยมีวัตถุประสงค์ย่อย คือ 1) เพื่อตรวจสอบอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านจิตลักษณะเดิมกับปัจจัยด้านสถานการณ์ ที่มีต่อพฤติกรรมจริยธรรมผ่านปัจจัยด้านจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2) เพื่อเปรียบเทียบอิทธิพลหลักของปัจจัยด้านจิตลักษณะเดิมและปัจจัยด้านสถานการณ์ระหว่างขนาดอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมจริยธรรม และขนาดอิทธิพลทางอ้อมผ่านสมรรถนะการตัดสินใจทางจริยธรรม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ และ 3) เพื่อศึกษาอิทธิพลของระดับสมรรถนะการตัดสินใจทางจริยธรรมที่มีต่อพฤติกรรมจริยธรรม กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 741 คน ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดนนทบุรีและปทุมธานี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมจริยธรรม วัดปัจจัยด้านจิตลักษณะเดิมด้านสถานการณ์ และด้านจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2) แบบวัดพฤติกรรมจริยธรรม 3) แบบวัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม (The defining issues test: DIT) และ 4) แบบวัดการตัดสินใจทางจริยธรรม (The moral judgment test: MJT) วัดสมรรถนะทางจริยธรรม (Moral competence) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวน และการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความตรงของโมเดลอิทธิพลของตัวแปรกำกับ ที่มีการส่งผ่านด้วยโปรแกรม LISREL ผลการศึกษาพบว่า โมเดลแสดงอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านจิตลักษณะเดิม กับปัจจัยด้านสถานการณ์ที่มีต่อพฤติกรรมจริยธรรมผ่านปัจจัยด้านจิตลักษณะตามสถานการณ์และสมรรถนะการตัดสินใจทางจริยธรรม มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์มีค่า ตัวแปรสาเหตุร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในพฤติกรรมจริยธรรม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสมรรถนะการตัดสินใจทางจริยธรรมได้ตามลำดับ ผลการศึกษาแสดงว่า โมเดลมีลักษณะอิทธิพลของตัวแปรกำกับที่มีการส่งผ่านและทอมนปฏิสัมพันธ์ มีความสำคัญอย่างมากต่อการเปลี่ยนแปลงขนาดอิทธิพลหลักที่เป็นปัจจัยเชิงสาเหตุ อิทธิพลของปัจจัยด้านสถานการณ์ต่อพฤติกรรมจริยธรรมซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.763 สูงกว่าอิทธิพลของปัจจัยด้านจิตลักษณะเดิมซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.269 และอิทธิพลทางตรงจากปัจจัยเชิงสาเหตุมีค่าสูงกว่า

ขนาดอิทธิพลทางอ้อม ผ่านสมรรถนะการตัดสินใจทางจริยธรรมอยู่มาก และขนาดอิทธิพลของระดับสมรรถนะการตัดสินใจทางจริยธรรมที่มีต่อพฤติกรรมจริยธรรมมีค่าเท่ากับ -0.027 อยู่ในระดับต่ำมาก

มาลัยพร นนท์แก้ว (2551) ได้พัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุความมีคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย: การวิเคราะห์กลุ่มพหุ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุความมีคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุความมีคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลเชิงสาเหตุความมีคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายระหว่างกลุ่ม โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเมืองและกลุ่ม โรงเรียนที่ตั้งอยู่นอกเมือง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 769 คน ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ตัวแปรแฝง 3 ตัว คือ ความมีคุณธรรมจริยธรรม ประกอบด้วย ความรู้ เจตคติ และทักษะปัจจัยภายในตัวบุคคล ประกอบด้วย การควบคุมอีโก้ การควบคุมซูเปอร์อีโก้ และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย สภาพเศรษฐกิจ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีของครู การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางศาสนา เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน วิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง และวิเคราะห์กลุ่มพหุ ผลการศึกษาพบว่า 1) โมเดลเชิงสาเหตุความมีคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2) โมเดลเชิงสาเหตุความมีคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรความมีคุณธรรมจริยธรรมได้ร้อยละ 49.7 3) โมเดลเชิงสาเหตุความมีคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่มีความแปรเปลี่ยนของรูปแบบ โมเดลระหว่างโรงเรียนในเมืองและโรงเรียนนอกเมือง แต่มีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรภายนอกแฝง และค่าพารามิเตอร์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรภายในแฝง

วิสาลักษณ์ สิทธิขุนทด (2551) ได้พัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการรู้เท่าทันสื่อของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการรู้เท่าทันสื่อของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร เพื่อพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการรู้เท่าทันสื่อของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัด

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของ โมเดลเชิงสาเหตุของการรู้เท่าทันสื่อที่สร้างขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐานกรุงเทพมหานคร จำนวน 613 คน ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยตัวแปรแฝง 6 ตัวแปร คือ การรู้เท่าทันสื่อ ประกอบด้วยตัวแปรสังเกต ดังนี้ ความรู้ความเข้าใจด้านสถาบัน/ องค์กรสื่อ ความรู้ความเข้าใจด้าน การผลิตสื่อ การวิเคราะห์สาร และการประเมินสาร ปัจจัยด้านพฤติกรรม的开รับสื่อ ประกอบด้วย ตัวแปรสังเกต ดังนี้ ความถี่ในการเปิดรับสื่อ ปริมาณเวลาที่เปิดรับสื่อ ลักษณะการเปิดรับสื่อ การเปิดรับเนื้อหาประเภทข่าว การเปิดรับเนื้อหาประเภทสาระความรู้ และการเปิดรับเนื้อหา ประเภทบันเทิง ปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปัจจัยด้านพฤติกรรม的开อ่าน ประกอบด้วย ตัวแปรสังเกต ดังนี้ การใช้เวลาว่าง การแสวงหาความรู้ ลักษณะการอ่านและการแสดงความคิดเห็น ปัจจัยด้านฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ประกอบด้วยตัวแปรสังเกต ดังนี้ รายได้ของครอบครัว และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการเปิดรับสื่อ ของนักเรียน ประกอบด้วยตัวแปรสังเกต ดังนี้ การควบคุมเวลาการเปิดรับสื่อ การคัดกรองเนื้อหา การอธิบายหรือชี้แจง การส่งเสริมให้เปิดรับเนื้อหาที่มีประโยชน์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดระดับการรู้เท่าทันสื่อ และแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการรู้เท่าทันสื่อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์โมเดลลิสมารถ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่มีระดับการรู้เท่าทันสื่อ อยู่ในระดับที่ 2 จาก 4 ระดับ กล่าวคือ นักเรียนยังไม่รู้เท่าทันสื่อหรือถูกครอบงำโดยสื่อ โมเดลเชิงสาเหตุของการรู้เท่าทันสื่อ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร โดยภาพรวม ประกอบด้วย ตัวแปรปัจจัย 2 ประเภท ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรง ต่อการรู้เท่าทันสื่อของนักเรียน ได้แก่ ปัจจัยด้านพฤติกรรม的开รับสื่อ ปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ปัจจัยด้านพฤติกรรม的开อ่าน ปัจจัยด้านฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยด้าน การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการเปิดรับสื่อของนักเรียนและตัวแปรที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อ การรู้เท่าทันสื่อของนักเรียน ได้แก่ ปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปัจจัยด้านพฤติกรรม的开อ่าน ปัจจัยด้านฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการเปิดรับ สื่อของนักเรียน โดยมีอิทธิพลผ่านปัจจัยพฤติกรรม的开รับสื่อ ตัวแปรที่มีอิทธิพลรวมสูงสุดต่อ การรู้เท่าทันสื่อของนักเรียน ได้แก่ ปัจจัยด้านฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม รองลงมา คือ ปัจจัยด้าน พฤติกรรม的开อ่าน 3. โมเดลเชิงสาเหตุของการรู้เท่าทันสื่อ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้อง

กับข้อมูลเชิงประจักษ์ ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของของการรู้เท่าทันสื่อของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 20.90

ศุภรา สรรพกิจ (2551) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดผาสุกมณีจักร อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดผาสุกมณีจักร อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี โดยจำแนกปัจจัยที่ศึกษาเป็น 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และการเลียนแบบการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ การเลียนแบบการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของครู และการเลียนแบบการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเพื่อน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดผาสุกมณีจักร อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2550 จำนวน 151 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามการเลียนแบบการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 4 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 การเลียนแบบการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของครู และการเลียนแบบการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเพื่อน การเลียนแบบการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของผู้ปกครอง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 16 ปัจจัย ได้แก่ เพศ อายุของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของบิดาต่ำกว่าปริญญาตรี ระดับการศึกษาของบิดาปริญญาตรี ระดับการศึกษาของบิดาสูงกว่าปริญญาตรี ระดับการศึกษาของมารดาต่ำกว่าปริญญาตรี ระดับการศึกษาของมารดาปริญญาตรี ระดับการศึกษาของมารดาสูงกว่าปริญญาตรี อาชีพของผู้ปกครองรับราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ อาชีพของผู้ปกครองค้าขาย/ ธุรกิจส่วนตัว อาชีพของผู้ปกครองรับจ้าง และบุคลิกภาพของนักเรียน ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดผาสุกมณีจักร อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 2 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุด ไปหาปัจจัยที่มีอิทธิพลน้อยที่สุด ได้แก่ การเลียนแบบการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเพื่อน การเลียนแบบการให้เหตุผล

เชิงจริยธรรมของครู โดยปัจจัยทั้ง 2 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดผาสุกมณีจักร อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ได้ร้อยละ 21.90

สมาพร ภัทรพงศ์กิจ (2551) ได้ศึกษาปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้เรียนและการอบรมเลี้ยงดูที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในกลุ่มกรุงเทพมหานคร สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความมีวินัยในตนเอง ความรับผิดชอบ และปัจจัยด้านการอบรมเลี้ยงดู กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ และเพื่อศึกษาคำนำหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้เรียนและการอบรมเลี้ยงดูที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ โดยกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 350 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบสอบถามวัดความมีวินัยในตนเอง แบบสอบถามวัดความรับผิดชอบต่อสังคม และแบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดูซึ่งเป็นแบบสอบถามที่วัดการอบรมเลี้ยงดู 3 แบบ ในฉบับเดียวกัน ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สหสัมพันธ์พหุคูณและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความมีวินัยในตนเอง ความรับผิดชอบต่อสังคม และการอบรมเลี้ยงดู ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .607 ซึ่งแสดงว่าตัวแปรปัจจัยทั้ง 6 ตัว ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ได้ ร้อยละ 36.80 คำนำหนักความสำคัญของปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ ความมีวินัยในตนเอง ความรับผิดชอบต่อสังคม และปัจจัยด้านการอบรมเลี้ยงดู ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อรนุช หงวนไธสง (2551) ได้พัฒนาเชิงโมเดลสาเหตุของการทุจริตในการสอบของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจวิธีการทุจริตใน

การสอบของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการทุจริตในการสอบของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร และเพื่อศึกษาแนวทางในการป้องกันการทุจริตในการสอบของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 540 คน ตัวแปรที่ใช้การวิจัย ประกอบด้วย ตัวแปรภายในแฝง 1 ตัวแปร ได้แก่ การทุจริตในการสอบ และตัวแปรภายนอกแฝง 5 ตัวแปร คือ ปัจจัยด้านภูมิหลัง ประกอบด้วย ตัวแปรสังเกต ได้แก่ อายุ เพศ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา และเกรดเฉลี่ย ปัจจัยด้านคุณธรรม ประกอบด้วย ตัวแปรสังเกต ได้แก่ คุณธรรมความซื่อสัตย์ ปัจจัยด้านการจัดการในห้องสอบ ประกอบด้วย ตัวแปรสังเกต ได้แก่ การตักเตือนจากครูผู้สอน การตรวจตรานักเรียนขณะที่ทำการสอบ และรูปแบบกระบวนการคุมสอบ ปัจจัยด้านการใช้เหตุผล ประกอบด้วย ตัวแปรสังเกต ได้แก่ ความยากหรือความซับซ้อนของเนื้อหารายวิชา และโอกาสที่เอื้อต่อการทุจริตในการสอบ และปัจจัยด้านแรงจูงใจ ประกอบด้วยตัวแปรสังเกต ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน การวิเคราะห์โมเดลลิสเรล และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมมีวิธีการทุจริตในการสอบ คือ วิธีการเปิดเผยกระดาษคำตอบให้เพื่อนลอกมากที่สุด รองลงมาคือวิธีการศึกษาพฤติกรรมต่าง ๆ ของอาจารย์ผู้คุมสอบเพื่อเป็นประโยชน์ในการลอกข้อสอบ และวิธีการสังเกตลักษณะท่าทางของอาจารย์ที่คุมสอบเพื่อวางแผนในการลอกข้อสอบ ตามลำดับ โมเดลเชิงสาเหตุของการทุจริตในการสอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในเขต กรุงเทพมหานครที่พัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โมเดลประกอบด้วยปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงต่อการทุจริตในการสอบของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดคือ ปัจจัยด้านการจัดการในห้องสอบ รองลงมาคือ ปัจจัยด้านการใช้เหตุผล 3. แนวทางการป้องกันการทุจริตในการสอบของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในเขต กรุงเทพมหานคร ได้แก่ ประกาศบทลงโทษอย่างชัดเจนและนำไปปฏิบัติจริง ดำเนินการคุมสอบอย่างเข้มงวดและมีประสิทธิภาพ กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ให้ชัดเจน และปลูกฝังคุณธรรมความซื่อสัตย์ให้กับนักเรียน

จรัญ ศรีบัวนา (2550) ได้พัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับคุณธรรมและระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร เพื่อพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร

และเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร จำนวน 800 คน เครื่องมือที่ใช้ศึกษา คือ แบบสอบถามคุณธรรม 8 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความรับผิดชอบ ความขยันหมั่นเพียร ความมีระเบียบวินัย ความอดทน ความกตัญญูแก่เวทีก ความประหยัด และความเสียสละ และปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อคุณธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร 6 ด้าน ได้แก่ คุณลักษณะส่วนตัวของนักเรียน สิ่งแวดล้อมภายในบ้าน สิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน การปฏิบัติทางศาสนา สิ่งแวดล้อมภายในชุมชน และการรับรู้สื่อ สติปัญญาที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้น ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานครมีระดับคุณธรรมอยู่ในระดับมากทุกด้าน และมีระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในระดับการยึดอุดมคติสากล (ระดับที่ 6) ทุกด้าน ยกเว้นความมีระเบียบวินัยมีระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในระดับการทำหน้าที่ทางสังคม (ระดับที่ 4) โมเดลเชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ คุณลักษณะส่วนตัวของนักเรียน สิ่งแวดล้อมภายในบ้าน สิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน การปฏิบัติทางศาสนา สิ่งแวดล้อมภายในชุมชน และการรับรู้สื่อ โมเดลเชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของระดับคุณธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานครได้ร้อยละ 51

นางลักษณ์ วิรัชชัย, บุษผา เมฆศิริทอง และธีรวัฒน์ ณะราช (2550) ได้วิจัยนำร่องการใช้ตัวบ่งชี้คุณธรรมจริยธรรมเพื่อพัฒนาคุณธรรมในสถานศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารูปแบบการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม โดยใช้ตัวบ่งชี้คุณธรรมจริยธรรมเป็นเป้าหมายของการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมในสถานศึกษา เพื่อทดลองใช้รูปแบบการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม โดยใช้ตัวบ่งชี้คุณธรรมจริยธรรมเป็นเป้าหมายของการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมในสถานศึกษา และเพื่อศึกษาปัจจัยสาเหตุของการพัฒนาการด้านคุณธรรมจริยธรรม กลุ่มเป้าหมาย คือ ครูจากสถานศึกษา 4 แห่ง แห่งละ 2 คน จาก 4 ภูมิภาค รวม 8 คน และนักเรียนที่ได้เรียนกับครูที่เข้าร่วมโครงการวิจัย ทั้ง 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการสอน แบบสอบถามวัดตัวบ่งชี้คุณธรรมจริยธรรม เพื่อพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมในสถานศึกษา สติปัญญาที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์องค์ประกอบ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน ผลการศึกษาพบว่า รูปแบบการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมประกอบด้วย 2 กิจกรรม คือ การสอนแบบบูรณาการโดยการใช้กระบวนการกลุ่ม และการบันทึก

ไคอารีส์จะอธิบายฐาน ผลการศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อพัฒนาการด้านคุณธรรมจริยธรรม ในสถานศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ความเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น) จำนวนโครงการคุณธรรมจริยธรรมในสถานศึกษา และขนาดโรงเรียน

รลิตา กุศลแดง (2550) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนนครักษ์ จังหวัดนครนายก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความซื่อสัตย์กับข้อมูลส่วนบุคคล เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความซื่อสัตย์กับการอบรมเลี้ยงดู เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศึกษาการอบรมเลี้ยงดู 3 แบบ ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบปกป้อง และการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 286 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าสถิติ t -test ค่าสถิติ F -test ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีความซื่อสัตย์อยู่ในระดับมาก นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีเพศต่างกันมีความซื่อสัตย์ไม่ต่างกัน นักเรียนที่มีผลการเรียน ระดับชั้นเรียน แตกต่างกันมีความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์เชิงลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อาภรณ์ พลเสน (2550) ได้ศึกษาผลการวิเคราะห์ตัวแปรพหุของคุณธรรมจริยธรรมเพื่อพัฒนาแนวทางการสร้างเสริมคุณธรรมจริยธรรมของราชนาวิไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบและศึกษาแนวทางการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต ความมีสติสัมปชัญญะ ความรับผิดชอบ ความยุติธรรม ความขยันหมั่นเพียร ความมีวินัย และความอดทนของนักเรียนเตรียมทหารเหล่าทหารเรือ นักเรียนนายเรือ และข้าราชการทหารเรือ ตามตัวแปรต้น ได้แก่ ประเภทของบุคคล ระดับชั้นปี และประสบการณ์การทำงาน วิธีการเก็บข้อมูลมี 2 ประเภท คือ (1) การเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนเตรียมทหารเหล่าทหารเรือ นักเรียนนายเรือ และข้าราชการทหารเรือ จำนวน 165, 280 และ 105 คน ตามลำดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ MANOVA (2) การเก็บข้อมูล เชิงคุณภาพใช้การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา สร้างข้อสรุปแบบอุปนัย และเปรียบเทียบ ผลการศึกษาพบว่า เมื่อเปรียบเทียบระดับคุณธรรมจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต ความมีสติสัมปชัญญะ ความรับผิดชอบ ความยุติธรรม ความขยันหมั่นเพียร ความมีวินัย และความอดทน ของราชนาวิไทย ระหว่าง 1) นักเรียนเตรียมทหารเหล่าทหารเรือ นักเรียนนายเรือ

และข้าราชการทหารเรือ พบว่า (1) นักเรียนเตรียมทหารเหล่าทหารเรือ มีระดับคุณธรรมจริยธรรม สูงกว่านักเรียนนายเรือ ใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ความมีสติสัมปชัญญะ ความมีวินัย และความอดทน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ (2) ข้าราชการทหารเรือ มีระดับคุณธรรมจริยธรรมสูง กว่านักเรียนเตรียมทหารเหล่าทหารเรือ ใน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านความขยันหมั่นเพียร และความอดทน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (3) ข้าราชการทหารเรือ มีคุณธรรมจริยธรรมสูงกว่านักเรียนนายเรือใน 6 ด้าน ได้แก่ ด้านความมีสติสัมปชัญญะ ความรับผิดชอบ ความยุติธรรม ความขยันหมั่นเพียร ความมี วินัย และความอดทน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2) นักเรียนเตรียมทหารเหล่าทหารเรือ ที่มีระดับ ชั้นปีแตกต่างกัน พบว่า (1) นักเรียนเตรียมทหารเหล่าทหารเรือ ชั้นปีที่ 3 มีระดับคุณธรรมจริยธรรม สูงกว่า ชั้นปีที่ 1 ใน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านความมีสติสัมปชัญญะ และด้านความอดทน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ (2) นักเรียนเตรียมทหารเหล่าทหารเรือ ชั้นปีที่ 3 มีระดับคุณธรรมจริยธรรมสูงกว่า ชั้นปีที่ 2 ใน 1 ด้าน ได้แก่ ด้านความอดทน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3) นักเรียนนายเรือ ที่มี ระดับชั้นปีแตกต่างกัน พบว่า (1) นักเรียนนายเรือ ชั้นปีที่ 1 มีระดับคุณธรรมจริยธรรมสูงกว่าชั้นปีที่ 3 ใน 1 ด้าน ได้แก่ ด้านความอดทน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (2) นักเรียนนายเรือ ชั้นปีที่ 4 มีระดับ คุณธรรมจริยธรรม สูงกว่าชั้นปีที่ 3 ใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความมีสติสัมปชัญญะ ความมีวินัย และ ความอดทน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 4) ข้าราชการทหารเรือ ที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน พบว่า (1) ข้าราชการทหารเรือ ที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 10 ปี มีระดับคุณธรรม จริยธรรมสูงกว่า ผู้ที่มีประสบการณ์การทำงาน น้อยกว่า 6 ปี ทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (2) ข้าราชการทหารเรือที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 10 ปี มีระดับคุณธรรมจริยธรรมสูงกว่า ผู้ที่มีประสบการณ์การทำงาน 6-10 ปี ใน 1 ด้าน คือ ด้านความมีสติสัมปชัญญะ อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติ แนวทางการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนเตรียมทหารเหล่าทหารเรือ นักเรียนนายเรือ และข้าราชการทหารเรือ พบว่า 1) สำหรับนักเรียนเตรียมทหารเหล่าทหารเรือและนักเรียนนายเรือ ด้านกองทัพเรือต้องมีนโยบายเป็นรูปธรรม ด้านโรงเรียนเตรียมทหารและโรงเรียนนายเรือ มีความร่วมมือและประสานงานระหว่าง 2 โรงเรียน และกับสถาบันครอบครัว คัดเลือกครูและ นายทหารปกครอง และจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ด้านหลักสูตร บรรจุเนื้อหาจริยศึกษาและ สอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมในชั้นเรียน ด้านครู/ นายทหารปกครอง แสวงหาความรู้อยู่เสมอ และด้านตัวนักเรียน มีการสอบคัดเลือก ทั้งด้านความรู้และด้านคุณธรรมจริยธรรม และ 2) สำหรับ ข้าราชการทหารเรือ ด้านกองทัพเรือ ต้องมียุทธศาสตร์ชัดเจน ด้านหน่วยขึ้นตรงของกองทัพเรือ จัดกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม สนับสนุนให้มีการวิจัย และใช้ประกอบการพิจารณา บำเหน็จ การโยกย้าย และบรรจุลงตำแหน่ง

ชมพูนุท พานะกิจ (2549) ได้พัฒนาจริยธรรมด้วยวิธีการสอนแบบเบญจชั้น โดยมียัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการพัฒนาจริยธรรมของนักเรียนด้วยวิธีการสอนแบบเบญจชั้น และเปรียบเทียบพัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนชายและหญิงและนักเรียนที่มีอายุแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านแก่งจ้อ จำนวน 31 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาพบว่า การพัฒนาจริยธรรมด้วยวิธีการสอนแบบเบญจชั้น ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางจริยธรรมสูงขึ้น นักเรียนชายมีพัฒนาการทางจริยธรรมสูงกว่านักเรียนหญิง และนักเรียนที่มีอายุ 12 ปีขึ้นไป มีพัฒนาการทางจริยธรรมไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปี

วรินทรา ปั้นงาม (2549) ได้ศึกษารูปแบบการพัฒนาคุณธรรมของนักเรียนในโรงเรียนวิถิพุทธ: การศึกษาการปฏิบัติดีแบบข้ามกรณีในจังหวัดอ่างทอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการพัฒนาคุณธรรมของนักเรียนของโรงเรียนวิถิพุทธที่มีการปฏิบัติดี เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของรูปแบบการพัฒนาคุณธรรมของนักเรียนระหว่างโรงเรียนวิถิพุทธที่มีการปฏิบัติดี กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 โรงเรียน เก็บข้อมูลโดยการจัดการสนทนากลุ่ม เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้เทคนิคการตรวจเยี่ยมเชิงประเมิน ประกอบด้วย การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม การสัมภาษณ์ และการวิเคราะห์เอกสาร วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา การสร้างข้อมูลแบบอุปนัยและการวิเคราะห์แบบข้ามกรณี ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาคุณธรรมของนักเรียนในโรงเรียนกรณีศึกษาทั้งสามกรณี มีรูปแบบการจัดกิจกรรมที่คล้ายคลึงกัน คือ การจัดบรรยากาศสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ธรรมะ การปฏิบัติกิจทางศาสนา การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการเพื่อส่งเสริมคุณธรรม การใช้ธรรมะในการปฏิบัติหน้าที่ในชีวิตจริง การฝึกสมาธิ โดยใช้หลักการเสริมแรงในการพัฒนาคุณธรรม (2) รูปแบบการพัฒนาคุณธรรมของนักเรียนในโรงเรียนกรณีศึกษา มีความคล้ายคลึงกัน แต่จุดเน้นของกิจกรรมและวิธีการแตกต่างกัน รูปแบบที่ 1 การสร้างบรรยากาศที่ “สะอาด สงบ” เน้นการสร้างบรรยากาศทางกายภาพที่สะอาด เพื่อนำไปสู่ความสงบทางจิต ด้วยการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีศีล 5 เป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต รูปแบบที่ 2 การพัฒนาแบบมุ่งเน้นพฤติกรรมทางสังคม โดยมี “ครู” เป็นแกนหลัก เน้นการเสริมสร้างคุณลักษณะพฤติกรรมทางสังคมที่ดี โดยใช้แนวคิดการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ และรูปแบบที่ 3 การพัฒนาจิตโดยใช้การปฏิบัติตามกิจของพุทธศาสนาเป็นหลัก เน้นการจัดกิจกรรมให้นักเรียนเกิดการพัฒนาจิตด้วยการฝึกปฏิบัติตามกิจของพระพุทธศาสนาเป็นหลัก

อิสรา ตาดทอง (2549) ได้ศึกษาบทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาในการพัฒนาจริยธรรมของนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาบทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาและปัญหาในการพัฒนาจริยธรรมของ

นักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ จำนวน 227 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม โดยได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน 209 ฉบับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารสถานศึกษามีบทบาทในการพัฒนาจริยธรรมของนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาทั้ง 6 ด้าน ในระดับมากถึงมากที่สุด ได้แก่ 1) ด้านการบริหารโรงเรียน ผู้บริหารมีบทบาทในการส่งเสริมและปลูกฝังจริยธรรมให้แก่ นักเรียน พร้อมทั้งปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี 2) ด้านการบริหารหลักสูตร ผู้บริหารได้กำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ให้สอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน 3) ด้านการจัดสภาพแวดล้อม ผู้บริหาร ได้มีการส่งเสริมให้มีการแบ่งกลุ่มนักเรียนดูแลทำความสะอาด และความสวยงามของโรงเรียน 4) ด้านการนิเทศและการสอน ผู้บริหารเน้นให้ครูตักเตือนเอาใจใส่สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนเป็นการอบรมสั่งสอนเมื่อนักเรียนประพฤติไม่ถูกต้อง 5) ด้านการจัดกิจกรรม ผู้บริหาร ได้มีการจัดกิจกรรมส่งเสริมให้นักเรียนเป็นคนรักความสะอาด โดยการประกวดห้องเรียน ส่งเสริมให้มีการจัดนิทรรศการวันสำคัญทางศาสนา เชิญผู้ปกครองเข้าร่วมกิจกรรมในวันสำคัญต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักความกตัญญู และจัดให้มรกรบ้นที่กความดีของตนเอง 6) ด้านการประเมินผลทางจริยธรรมผู้บริหารเน้นให้ครูประเมินผลจริยธรรมทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

วินัย ไมถึง (2548) ได้ศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดอุบลราชธานี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะสถานการณ์ กลุ่มจิตลักษณะเดิม และกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ กับความซื่อสัตย์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อศึกษาตัวพยากรณ์ที่ดีต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และเพื่อสร้างสมการความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2546 จำนวน 610 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบวัดการได้รับการสนับสนุนจากคนรอบด้าน แบบวัดบรรยากาศในโรงเรียน แบบวัดการอบรมแบบประชาธิปไตย แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบวัดคุณลักษณะมุ่งอนาคต แบบวัดความเชื่ออำนาจในตน แบบวัดทัศนคติต่อความซื่อสัตย์ และแบบวัดความซื่อสัตย์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าสถิติ t -test ค่าสถิติ F -test ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์ความถดถอยแบบพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรกลุ่มลักษณะสถานการณ์ 3 ตัวแปร คือ การได้รับการสนับสนุนจากคนรอบด้าน บรรยากาศในโรงเรียน การอบรมแบบประชาธิปไตย ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม 3 ตัวแปร คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คุณลักษณะมุ่งอนาคต และความเชื่ออำนาจในตน ตัวแปรในกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ คือ ทัศนคติต่อความซื่อสัตย์ มีความสัมพันธ์กับ

ความซื่อสัตย์ในระดับมาก ตัวแปรพยากรณ์ความซื่อสัตย์ของนักเรียน ได้แก่ ทศนคติต่อความซื่อสัตย์ ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง ความเชื่ออำนาจในตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พิไลลักษณ์ ทองรอด (2547) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกรุงเทพฯ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับคุณธรรมจริยธรรม 7 ด้าน ได้แก่ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ ความเมตตา กรุณา ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความประหยัด และความกตัญญู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 487 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามความมั่นใจตนเอง สัมพันธภาพภายในครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ ความประหยัด ความเมตตา กรุณา ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และความกตัญญู สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์สหสัมพันธ์คาโนนิกอล ผลการศึกษาพบว่า สหสัมพันธ์คาโนนิกอลระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย สัมพันธภาพภายในครอบครัว ความเชื่อมั่นในตนเองกับชุดตัวแปรตามคุณธรรมจริยธรรม มีค่าสหสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นำหนักความสำคัญคาโนนิกอลระหว่างปัจจัยบางประการกับคุณธรรมจริยธรรม ทั้ง 4 ชุด พบว่า ปัจจัยด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ส่งผลซึ่งกันและกันกับความซื่อสัตย์ และความกตัญญู ชุดที่สอง ปัจจัยด้านสัมพันธภาพภายในครอบครัวส่งผลซึ่งกันและกันกับความมีวินัย ความซื่อสัตย์ ความประหยัด และปัจจัยด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ความเชื่อมั่นในตนเอง ส่งผลต่อความรับผิดชอบ และความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ชุดที่สามปัจจัยด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย สัมพันธภาพภายในครอบครัว ส่งผลซึ่งกันและกันกับความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ ชุดที่สี่ ปัจจัยด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และความเชื่อมั่นในตนเองส่งผลซึ่งกันและกันกับความซื่อสัตย์

ริเรืองรอง รัตนวิไลสกุล (2547) ได้ศึกษาความรู้สึกเชิงจริยธรรมความซื่อสัตย์และความรับผิดชอบต่อสังคมของสมาชิกคริสตสภาไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบวัดความซื่อสัตย์และความรับผิดชอบต่อสังคมของนักการเมืองไทย ศึกษาระดับความซื่อสัตย์และความรับผิดชอบต่อสังคมของสมาชิกรัฐสภา และศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อระดับความซื่อสัตย์และความรับผิดชอบต่อสังคมของ

สมาชิกรัฐสภา กลุ่มตัวอย่าง สมาชิกวุฒิสภา จำนวน 87 คน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จากพรรคการเมืองต่าง ๆ จำนวน 244 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา แบบสัมภาษณ์ แบบวัด แบบสำรวจเชิงพฤติกรรม และแบบสอบวัดความรู้สึทางจริยธรรม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าสถิติ t -test ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน การวิเคราะห์ห้อยค์ประกอบ ค่าสัมประสิทธิ์ของแอลฟา การวิเคราะห์ความแปรปรวนเชิงพหุคูณ และการเปรียบเทียบเชิงพหุ ผลการศึกษาพบว่า แบบสอบวัดความซื่อสัตย์และความรับผิดชอบต่อสังคมของสมาชิกรัฐสภา มีคุณภาพผ่านเกณฑ์ ระดับความซื่อสัตย์และความรับผิดชอบต่อสังคมของสมาชิกรัฐสภา อยู่ในระดับ 3 จาก 5 ระดับ ปัจจัยที่มีผลต่อระดับความซื่อสัตย์และรับผิดชอบต่อสังคมของสมาชิกรัฐสภา ได้แก่ ความพึงพอใจต่อเงินเดือน ระยะเวลาการสังกัดพรรคการเมือง ค่านิยมในการทำงาน ส่วนตัวแปรระดับการศึกษา พบว่ามีผลต่อระดับความซื่อสัตย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สุมาลี ภูพลา (2547) ได้ศึกษาปัจจัยต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดธาตุทอง ปัจจัยที่ศึกษาแบ่งเป็น 3 ด้าน ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปีที่กำลังศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพการสมรสของผู้ปกครอง และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 235 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอย ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์มี 3 ปัจจัย ได้แก่ เพศหญิง ประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ปัจจัยมีความสัมพันธ์ทางลบกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์มี 3 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนมี 13 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง อาชีพบรรพชากร/รัฐวิสาหกิจ อาชีพค้าขาย/ ธุรกิจส่วนตัว อาชีพรับจ้าง สถานภาพโสด สถานภาพคู่ สถานภาพแม่หม้ายหรือแยกกันอยู่ บุคลิกภาพ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียน ได้แก่

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดาวานภา กิตติสาโร (2546) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มเจ้าพระยา โดยใช้วิธีวิเคราะห์สหสัมพันธ์เชิงคาโนนิกอล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธีวิเคราะห์สหสัมพันธ์เชิงคาโนนิกอล และศึกษาคำนำหน้ความสำคัญของปัจจัยบางประการตัวใดบ้างที่ส่งผลซึ่งกันและกันต่อความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มเจ้าพระยา ปีการศึกษา 2545 จำนวน 403 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามด้านความรับผิดชอบ ความมีวินัยในตนเอง การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง และความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น ผลการศึกษาพบว่า สหสัมพันธ์คาโนนิกอลระหว่างชุดตัวแปรอิสระด้านความรับผิดชอบ ความมีวินัยในตนเอง การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย กับชุดตัวแปรตาม ด้านความซื่อสัตย์ต่อตนเอง และความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คำนำหน้ความสำคัญคาโนนิกอลระหว่างปัจจัยบางประการกับความซื่อสัตย์ต่อตนเองและความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่นทั้ง 2 ชุด พบว่า ปัจจัยด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยส่งผลซึ่งกันและกันกับความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่นในแบบที่หนึ่ง และปัจจัยด้านความมีวินัยในตนเอง การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ซึ่งส่งผลกับความซื่อสัตย์ต่อตนเอง

เนาวนิตย์ मुखสมบัติ (2545) ได้ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับจริยธรรม และปัจจัยที่เกี่ยวข้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดนนทบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดนนทบุรี เกี่ยวกับจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัย ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ด้านความรับผิดชอบ ด้านความสามัคคี ด้านความอดุสาหะ ด้านความยุติธรรม ด้านความมีเหตุผลและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 475 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับจริยธรรม และแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าสถิติ *t*-test และ ค่าสถิติ *F*-test ผลการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับจริยธรรมโดยรวม และความคิดเห็นเกี่ยวกับจริยธรรมรายด้าน ได้แก่ ด้านความมีระเบียบวินัย ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ด้านความรับผิดชอบ ด้านความสามัคคี ด้านความอดุสาหะ ด้านความยุติธรรม และด้านความมีเหตุผล มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง ซึ่งบ่งชี้ว่านักเรียนมีจริยธรรมดี และพบว่า ปัจจัยด้านเพศ ระดับอายุ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้ที่อบรมจริยธรรม ภูมิลำเนา ลักษณะ

ครอบครัว รายได้ของครอบครัว อาชีพและการศึกษาของผู้ดูแล การอบรมเลี้ยงดู ความบ่อยของการร่วมกิจกรรมทางศาสนา หรือกิจกรรมอื่นในครอบครัว ขนาดของโรงเรียน การมีเพื่อนสนิทและครูในอุดมคติที่มีจริยธรรมและคุณธรรม การเข้าร่วมกิจกรรมที่ชอบในโรงเรียนและความบ่อยของการเข้าร่วมกิจกรรมที่โรงเรียนจัด ที่แตกต่างกัน มีค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับจริยธรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กฤตรินทร์ นิ่มทองคำ (2542) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเซนโยเซฟคอนเวนต์ กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อศึกษาตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และเพื่อสร้างสมการถดถอยพยากรณ์ความซื่อสัตย์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2541 จำนวน 396 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 4 ตัวแปร ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง อาชีพอื่น ๆ ของผู้ปกครอง และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เชิงลบกับความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ตอนต้นมี 4 ตัวแปร ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวปานกลาง อาชีพค้าขายของผู้ปกครองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตัวแปรที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ อาชีพอื่น ๆ ของผู้ปกครอง ได้แก่ วิศวกร ทนาย แพทย์ ทันตแพทย์ และพนักงานธนาคาร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง

นุภา นุทธรักษา (2541) ได้ศึกษาผลของกระบวนการเสริมสร้างค่านิยม เพื่อพัฒนาค่านิยมด้านความซื่อสัตย์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลการเสริมสร้างค่านิยมของนักเรียนที่สอนด้วยกระบวนการสร้างเสริมค่านิยม กับการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติ เพื่อพัฒนาค่านิยมด้านความซื่อสัตย์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 โรงเรียนวัดเขาบางทราย (พุทธยาคม) จำนวน 54 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แผนการสอน แบบทดสอบวัดความสามารถ แบบทดสอบเชิงสถานการณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าสถิติ t -test ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกระบวนการสร้างเสริมค่านิยมจะมีคะแนนค่านิยมด้านความซื่อสัตย์สูงกว่านักเรียนที่สอนด้วยกระบวนการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติ

รัตนา ทองล้วน (2541) ได้ศึกษาความเชื่อสัมพัทธ์กับเจตคติแบบเชื่ออำนาจภายในตน-ภายนอกตน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตเทศบาลเมืองมหาสารคาม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อสัมพัทธ์กับเจตคติแบบเชื่ออำนาจภายในตน-ภายนอกตน และเปรียบเทียบความแตกต่างความเชื่อสัมพัทธ์และเจตคติแบบเชื่ออำนาจภายในตน-ภายนอกตน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตเทศบาลเมืองมหาสารคาม ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะครอบครัว ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู และอาชีพผู้ปกครองที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 329 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู แบบวัดความเชื่อสัมพัทธ์ แบบทดสอบเจตคติแบบเชื่ออำนาจภายในตน-ภายนอกตน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เครื่องมือ ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ค่าสถิติ t -test การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ผลการศึกษาพบว่า ความเชื่อสัมพัทธ์กับเจตคติแบบเชื่ออำนาจภายในตน-ภายนอกตนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความเชื่อสัมพัทธ์และเจตคติแบบเชื่ออำนาจภายในตน-ภายนอกตน มากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่มีลักษณะครอบครัวเดียว มีความเชื่อสัมพัทธ์กับเจตคติแบบเชื่ออำนาจภายในตน-ภายนอกตนมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะครอบครัวขยาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีความเชื่อสัมพัทธ์กับเจตคติแบบเชื่ออำนาจภายในตน-ภายนอกตนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบเข้มงวด และเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพเกษตรกร มีความเชื่อสัมพัทธ์กับเจตคติแบบเชื่ออำนาจภายในตน-ภายนอกตนสูงกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขาย นักธุรกิจ ข้าราชการ และรับจ้าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จิตรกร ปันทราช (2529) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองด้านเหตุผลกับจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองด้านเหตุผลกับจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต พร้อมทั้งหาระดับของเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดเชียงราย กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2528 จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดสมรรถภาพสมองด้านเหตุผล แบบวัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คอนดิงเจนซี ผลการศึกษาพบว่า สมรรถภาพสมองด้านเหตุผลที่มีความสัมพันธ์กับเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ สมรรถภาพ

สมองด้านเหตุผลแบบสรุปความ แบบอนุกรมมิติ และแบบจำแนกประเภท สำหรับสมรรถภาพสมองด้านเหตุผลแบบอุปมาอุปไมยกับแบบวิเคราะห์ร่วมตัวอย่าง พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต

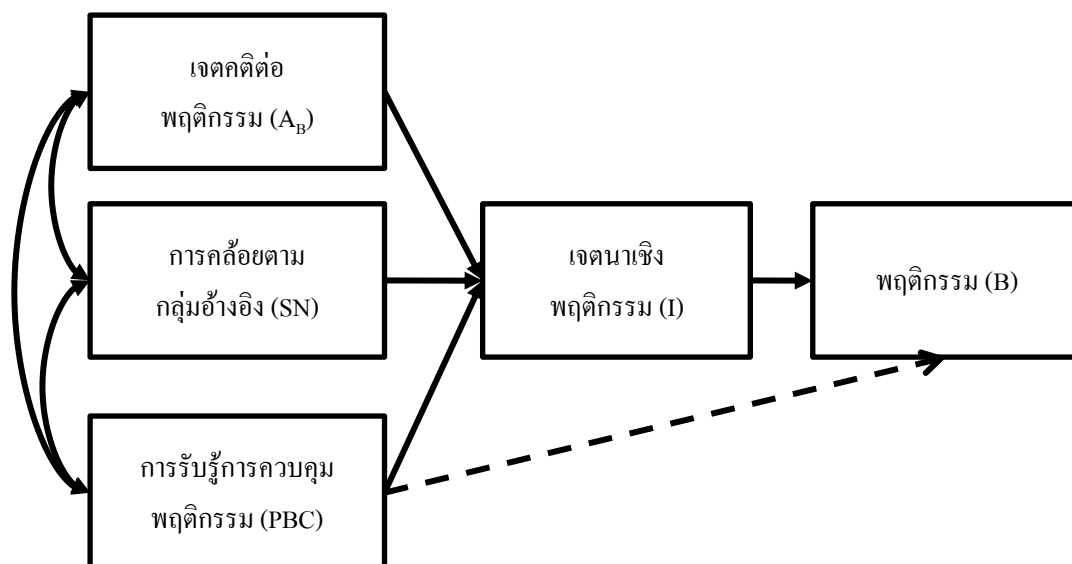
จากทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของเพียเจท์ (Piaget, n.d. อ้างถึงใน ดวงเดือน พันธมนาวิน, 2538, หน้า 40-41) ได้กล่าวว่า เด็กอายุ 8 ปีขึ้นไป ซึ่งสามารถคิดและตัดสินใจได้ด้วยเหตุผลของตนเอง เริ่มปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นด้วยความเสมอภาคและเป็นธรรม สังเกตและเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ได้ถูกต้องมากขึ้น ประพฤติปฏิบัติเพื่อตอบสนองพัฒนาการด้านจิตใจมากขึ้น ประกอบกับ สมาพร ภัทรพงศ์กิจ (2551, หน้า 9-10) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า การที่เด็กเปลี่ยนการรับรู้กฎเกณฑ์ที่ตายตัวจากอิทธิพลภายนอก มาเป็นกฎเกณฑ์ของตนเองที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้อื่น เนื่องจากพัฒนาการทางสติปัญญา อายุ และการมีสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนเมื่อพัฒนาการขึ้นอยู่กับพัฒนาการทางสติปัญญา ได้ถึงขั้นสูงสุด (Formal operation) เมื่อประมาณ 8-10 ปี ซึ่งมีความสอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์ (Kohlber) อ้างถึงใน ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543, หน้า 176) กล่าวว่า เด็กที่มีอายุ 10-13 ปี จะปฏิบัติตามสิ่งที่อื่นเห็นชอบหรือการคาดหวังทางสังคม และเมื่ออายุ 13-16 ปี จะปฏิบัติตามหน้าที่ทางสังคม หรือระบบสังคม และมโนธรรม สามารถจัดอยู่ในระดับตามกฎเกณฑ์สังคม (Conventional level) ของจริยธรรมได้ ผู้วิจัยได้เห็นความสอดคล้องในช่วงวัยของกลุ่มตัวอย่าง จึงได้นำแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of planned behavior: TPB) มาประกอบการอธิบายในการอธิบายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ ดังจะกล่าวต่อไปนี้

แนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of planned behavior: TPB)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนแบบดั้งเดิม

Icek Ajzen (1991, 2005; Ajzen & Cote, 2008) นำเสนอทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนขึ้นมาในปี ค.ศ. 1985 ซึ่งเป็นทฤษฎีที่มีโครงสร้างคล้ายกับทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (The theory of reasoned action หรือ TRA) ของ Ajzen and Fishbein (1980) แต่ได้เพิ่มตัวแปรหลักเข้ามา คือ การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม (Perceived behavioral control หรือ PBC) เพื่อให้สามารถอธิบายพฤติกรรมที่ไม่ได้อยู่ในการควบคุมของบุคคลอย่างเต็มที่ (Incomplete volitional control) กล่าวคือเป็นพฤติกรรมที่บุคคลไม่สามารถตัดสินใจได้แน่ชัดว่าจะทำหรือไม่ทำต้องอาศัยโอกาสหรือทรัพยากรอื่น ๆ เช่น เวลา เงิน ทักษะ ความร่วมมือจากผู้อื่น เป็นต้น ถ้าบุคคลมีโอกาสรักษาและเจตนาที่จะทำพฤติกรรม เขาก็ควรที่จะทำพฤติกรรมนั้นได้สำเร็จ

ในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน Ajzen (1988) เห็นว่า ควรจะมองการควบคุมของบุคคลเป็นเส้นต่อเนื่อง ในทางสุดโต่งทางหนึ่งเป็นพฤติกรรมที่บุคคลประสบปัญหาในการควบคุมน้อยมาก เช่น การเลือกตั้ง เมื่อบุคคลเข้าไปในคูหาเลือกตั้งแล้ว เขาก็เลือกผู้สมัครได้ดังที่ตั้งใจ แต่ในทางสุดโต่งอีกทางหนึ่ง เป็นพฤติกรรมที่บุคคลประสบปัญหาในการควบคุมอย่างมาก เช่น การจาม หรือการลดความดันโลหิต พฤติกรรมส่วนมากมักอยู่ระหว่างจุดสุดโต่งทั้งสองจุดนี้ ดังนั้น พฤติกรรมที่บุคคลตั้งใจจะทำและการบรรลุเป้าหมายที่ได้ตั้งเอาไว้ อาจพิจารณาว่าขึ้นอยู่กับความไม่แน่นอน ในระดับหนึ่ง ซึ่งเราควรพิจารณาถึงหน่วยของพฤติกรรม-เป้าหมาย (Behavioral-goal units) และพิจารณาถึงเจตนาว่าเป็นแผนของการกระทำที่จะบรรลุถึงเป้าหมายทางพฤติกรรม (Behavioral goals) (ธีระพร อุวรรณ โณ, 2546)

ภาพที่ 2-1 โครงสร้างพื้นฐานของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Ajzen, 1991, p. 287)

1. ปัจจัยหลักในการกำหนดพฤติกรรมของบุคคล (Behavior หรือ B) คือ เจตนาเชิงพฤติกรรม (Intention หรือ I) โดยเจตนาในที่นี้หมายถึง เจตนาที่จะพยายามทำพฤติกรรมนั้นเจตนาเป็นปัจจัยเชิงใจที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและเป็นตัวบ่งชี้ว่าบุคคลมีความตั้งใจที่แน่วแน่และมีความพยายามมากเพียงใดที่จะทำพฤติกรรมนั้น ยิ่งบุคคลมีเจตนาที่หนักแน่นเพียงใด แน่วแน่มที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

2. เจตนาเชิงพฤติกรรมขึ้น อยู่กับตัวกำหนด 3 ตัว คือ เจตคติต่อพฤติกรรม (Attitude toward the behavior หรือ A_B) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective norm หรือ SN) และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม (Perceived behavioral control หรือ PBC)

3. ความสำคัญเชิงสัมพัทธ์ของเจตคติต่อพฤติกรรม การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม ในการทำนายเจตนาเชิงพฤติกรรม อาจมีค่าน้ำหนักของตัวกำหนดทั้ง สามตัวแตกต่างกันไปตามพฤติกรรม บุคคล หรือกลุ่มประชากรที่ศึกษา กล่าวคือ เจตนาเชิงพฤติกรรมบางพฤติกรรมอาจได้รับอิทธิพลจากตัวกำหนดเพียงตัวเดียว บางพฤติกรรมอาจได้รับอิทธิพลจากตัวกำหนดสองตัว แต่บางพฤติกรรมอาจได้รับอิทธิพลจากตัวกำหนดทั้งสามตัวพอ ๆ กัน

4. กฎเกณฑ์ทั่วไป ไปมีอยู่ว่า ยิ่ง A_B และ SN เป็นบวกเพียงใด และ PBC ก็เป็นบวกด้วย บุคคลก็ควรมี I ที่หนักแน่นที่จะทำพฤติกรรมมากเท่านั้น

5. ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนมี 2 ภาค ดังนี้

5.1 ภาค 1 ของทฤษฎี PBC จะร่วมกับ A_B และ SN ในการมีอิทธิพลต่อ I โดย Ajzen กล่าวว่า PBC มีความหมายในแง่แรงจูงใจสำหรับเจตนา บุคคลที่เชื่อว่าเขาไม่มีทรัพยากรหรือโอกาสที่จะทำพฤติกรรมนั้น ๆ มักจะไม่มีเจตนาที่หนักแน่นที่จะทำพฤติกรรม แม้ว่าเขาจะมี A_B เป็นบวก และเชื่อว่าบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีความสำคัญสำหรับเขายินดีให้เขาทำพฤติกรรมนั้นก็ตาม (ลูกศรเส้นทึบจาก A_B , SN, และ PBC ไปยัง I ในภาพที่ 2-1) ซึ่งสามารถเขียนเป็นสมการทำนาย I ได้ว่า

$$I=f [A_B \times \beta_1 + SN \times \beta_2 + PBC \times \beta_3]$$

เมื่อ β_1 , β_2 และ β_3 คือ น้ำหนักที่ได้จากการคำนวณสมการถดถอยพหุคูณ

5.2 ภาค 2 ของทฤษฎี PBC มีอิทธิพลร่วมกับ I ในการทำนายพฤติกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อบุคคลมี PBC ตรงกับความเป็นจริง (ลูกศรเส้นไขว้ปลา ในภาพที่ 2-1)

6. จาก 5.1 และ 5.2 เขียนเป็นสมการทำนายพฤติกรรม ได้ว่า

$$\text{ตัวแบบที่ 1 } B=f [I]$$

$$\text{ตัวแบบที่ 2 } B=f [I \times \beta_1 + PBC \times \beta_2]$$

เมื่อ β_1 และ β_2 คือ น้ำหนักที่ได้จากการคำนวณสมการถดถอยพหุคูณ

7. ในบางกรณี PBC อาจไม่ได้สะท้อนถึงความสามารถในการควบคุมอย่างแท้จริง เช่น กรณีที่บุคคลมีข้อมูลน้อยเกี่ยวกับพฤติกรรมนั้น มีข้อกำหนดบางประการ ทรัพยากรที่มี

เปลี่ยนแปลงไป หรือมีตัวแปรใหม่ที่ไม่คุ้นเคยเกิดขึ้น ในสถานการณ์ ในกรณีเหล่านี้ PBC อาจเพิ่มความมั่นใจในการทำนายพฤติกรรมได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

8. ความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตามทฤษฎีนี้มี 3 ชนิด คือ

8.1 ความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรม (Behavioral beliefs) ซึ่งมีอิทธิพลต่อ A_B เป็นความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ บุคคลที่เชื่อว่าการแสดงพฤติกรรมจะนำมาซึ่งผลกระทบในทางบวก เขาก็จะมีเจตคติที่ดีต่อการทำพฤติกรรม แต่ถ้าหากบุคคลเชื่อว่าการแสดงพฤติกรรมจะนำมาซึ่งผลกระทบในทางลบ เขาก็จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการทำพฤติกรรมนั้น

8.2 ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนคติของกลุ่มอ้างอิงต่อการกระทำของตน (Normative beliefs) ซึ่งเป็นตัวกำหนด SN เป็นความเชื่อที่ว่า บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีความสำคัญกับตัวเขา คิดว่าเขาควรหรือไม่ควรทำพฤติกรรมนั้นหากเขาเชื่อว่าบุคคลเหล่านั้นคิดว่าเขาควรทำพฤติกรรม เขาก็มีแนวโน้มที่จะทำพฤติกรรมนั้นในทางตรงกันข้าม ถ้าหากเขาเชื่อว่าบุคคลเหล่านั้นคิดว่าเขาไม่ควรทำพฤติกรรม เขาก็มีแนวโน้มที่จะไม่ทำพฤติกรรมดังกล่าว

8.3 ความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม (Control beliefs) ซึ่งเป็นพื้นฐานของ PBC เป็นความเชื่อเกี่ยวกับการมีหรือไม่มีทรัพยากรหรือโอกาสที่จะทำพฤติกรรม ความเชื่อเหล่านี้ได้รับอิทธิพลมาจากประสบการณ์ในอดีตเกี่ยวกับพฤติกรรมนั้น คำบอกเล่าของผู้อื่นเกี่ยวกับพฤติกรรมนั้น การสังเกตจากประสบการณ์ของคนคุ้นเคยและเพื่อน และปัจจัยอื่น ๆ ที่เข้ามาเพิ่มหรือลดการรับรู้ความยากของการทำพฤติกรรมนั้น ยิ่งบุคคลเชื่อว่าตนเองมีทรัพยากรและโอกาสมาก และมีอุปสรรคหรือสิ่งกีดขวางน้อย เขาก็จะยิ่งรับรู้ว่าเขาสามารถควบคุมพฤติกรรมนั้นได้ดีขึ้นตามไปด้วย

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนแบบปรับปรุง

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อระดับความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของบุคคล หรือที่เรียกว่า ปัจจัยควบคุม (Control factors) นั้น Ajzen (2005) ได้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. ปัจจัยภายในตัวบุคคล (Internal factors) ได้แก่

1.1 ข้อมูล ทักษะ และความสามารถ (Information, skills, and abilities) เมื่อบุคคลมีเจตนาที่จะทำพฤติกรรมบางอย่าง หลังจากที่ได้พยายามทำแล้ว อาจพบว่าไม่สามารถทำให้สำเร็จได้เนื่องจากขาดข้อมูล ทักษะ หรือความสามารถที่จำเป็น เช่น การขาดทักษะทางภาษาและสังคม ทำให้ไม่สามารถเปลี่ยนทัศนคติของบุคคลอื่นให้เหมือนกับเราได้ การขาดความรู้ ความเข้าใจทางคณิตศาสตร์ ทำให้ไม่สามารถสอนเด็กได้ หรือการขาดความชำนาญด้านเครื่องกล ทำให้ไม่สามารถซ่อมเครื่องบันทึกภาพได้ เป็นต้น

1.2 อารมณ์และการจำต้องทำ (Emotions and compulsions) มีพฤติกรรมหลายอย่าง ที่บุคคลใช้จิตใจควบคุมได้ยาก เช่น การหยุดยั้งไม่ให้คิดหรือฝันเกี่ยวกับสถานการณ์บางอย่าง การพูดติดอ่าง การกระตุกที่ตา หรือแม้แต่พฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อเกิดความเครียดหรือถูกอารมณ์ บางอย่างครอบงำ

ปัจจัยภายในตัวบุคคลนี้อาจทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตนาที่จะทำพฤติกรรมไปโดยสิ้นเชิง กล่าวคือ บุคคลอาจไม่ต้องการทำพฤติกรรมนั้นอีกต่อไป แม้ว่าตนจะมีข้อมูลหรือทักษะ อย่างเพียงพอในเวลาต่อมา โดยปัจจัยด้านข้อมูลทักษะ และความสามารถนั้น เราสามารถทำให้เกิดขึ้น หรือพัฒนาให้ดีขึ้น ได้ด้วยการฝึกซ้อมและการสั่งสมประสบการณ์ ในขณะที่ปัจจัยด้าน อารมณ์และการจำต้องทำ เราควบคุมได้ยากกว่ามาก

2. ปัจจัยภายนอกตัวบุคคล (External factors) เกี่ยวข้องกับสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อม รอบตัวบุคคลที่เป็นปัจจัยส่งเสริมหรือขัดขวางการทำพฤติกรรม ได้แก่

2.1 โอกาส (Opportunity) บุคคลอาจขาดโอกาสที่จะทำพฤติกรรมตามที่ตั้งใจไว้ด้วยเหตุผลต่าง ๆ กัน เช่น การไม่ได้เข้าชมการแสดง เนื่องจาก ตั๋วถูกขายไปหมดแล้ว หรือได้รับอุบัติเหตุร้ายแรงระหว่างเดินทางมาโรงละคร ถ้าหากบุคคลมีโอกาที่จะทำพฤติกรรมนั้น ๆ หลายครั้งการขาดโอกาสเพียงครั้งเดียว อาจจะไม่ทำให้เขาล้มเลิกความตั้งใจที่จะทำพฤติกรรมเขา อาจจะไม่เลือกทำในโอกาสต่อไป

2.2 การขึ้นกับผู้อื่น (Dependence on others) บุคคลอาจไม่สามารถทำพฤติกรรม บางอย่างได้ตามที่ตั้งใจไว้ เพราะการทำพฤติกรรมนั้นมีส่วนที่ขึ้นอยู่กับผู้อื่น เช่น การมีเพศสัมพันธ์ อย่างปลอดภัยเพื่อไม่ให้เกิดการตั้งครรภ์ ปัจจัยหนึ่ง คือ ความร่วมมือจากฝ่ายชายในการใช้ถุงยางอนามัย เป็นต้น

การขาดโอกาสและการขึ้นกับผู้อื่น มักจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงเจตนาที่จะทำ พฤติกรรมเพียงชั่วคราวเท่านั้น แต่ถ้าได้พยายามแล้วหลายครั้งที่แสดงพฤติกรรม แล้วประสบกับ ความล้มเหลว บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนเจตนาที่จะทำพฤติกรรมนั้นไปอย่างสิ้นเชิง

การวัดปัจจัยของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน

ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน มีรายละเอียดของตัวแปรแต่ละตัวตามทฤษฎี มีดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรม (B) การทำความเข้าใจพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคล จะต้องตระหนักถึง สิ่งต่อไปนี้ (Ajzen, 2006; Ajzen & Fishbein, 1980)

1.1 พฤติกรรมและผล (Behaviors versus outcomes) สิ่งที่ต้องทำเป็นสิ่งแรกใน การศึกษาพฤติกรรมที่เราสนใจ คือ แยกแยะพฤติกรรม และผลออกจากกันให้ได้ เนื่องจากสองอย่าง นี้มีความแตกต่างกัน โดยพฤติกรรมเป็นสิ่งที่บุคคลลงมือกระทำ ส่วนผลอาจเกิดจากการกระทำของ

บุคคลนั้นเองส่วนหนึ่ง และเกิดร่วมกับปัจจัยอื่น ๆ อีกส่วนหนึ่งพฤติกรรมที่ต่างกัน อาจนำไปสู่ผลที่เหมือนกันได้ ตัวอย่างเช่น นักเรียนผ่านการทดสอบ (ผล) อาจเกิดจาก

- การมาเข้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ
- การอ่านหนังสือเตรียมสอบมาเป็นอย่างดี
- การลอกคำตอบจากผู้อื่นขณะอยู่ในห้องสอบ
- ข้อสอบชุดนั้นง่าย
- อาจารย์ตรวจคำตอบผิดพลาด

1.2 การกระทำเดี่ยวและประเภทพฤติกรรม (Single actions versus behavioral categories)

การกระทำเดี่ยว หมายถึง พฤติกรรมเฉพาะเจาะจงที่บุคคลกระทำ ซึ่งเราสามารถสังเกตได้โดยตรง การนิยามการกระทำเดี่ยว จึงต้องมีความชัดเจนเพียงพอที่ผู้สังเกตจะสังเกตได้ ตรงกันว่าการกระทำดังกล่าวนี้ เกิดขึ้นหรือไม่ เราอาจพิจารณาความชัดเจนของการนิยามได้จากค่าความเที่ยงระหว่างผู้สังเกต (Inter-judge reliability) ซึ่งค่าความเที่ยงระหว่างผู้สังเกตควรมีค่าสูงมาก

ประเภทพฤติกรรม หมายถึง กลุ่มของการกระทำหลาย ๆ อย่าง ซึ่งเราไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง ต้องอาศัยการสังเกตจากพฤติกรรมเดี่ยวทั้งหลายที่เกี่ยวข้อง ในการวัดประเภทพฤติกรรมจะต้องกำหนดการกระทำเดี่ยวให้ชัดเจนและครอบคลุมประเภทพฤติกรรมที่ศึกษามากที่สุด

1.3 ความจำเพาะของพฤติกรรม

การกำหนดหรือการวัดพฤติกรรมที่จะศึกษา จะต้องพิจารณาลึกลงไปนี้

1.3.1 เป้าหมาย (Target) ต้องระบุว่า เป็นเป้าหมายเฉพาะอย่างหรือหลาย ๆ อย่าง

1.3.2 การกระทำ (Action) ต้องกำหนดว่า เป็นการกระทำเดี่ยวหรือประเภท

พฤติกรรม

1.3.3 บริบท (Context) ให้ระบุสถานการณ์ หรือสถานที่ที่พฤติกรรมที่เราสนใจศึกษาจะเกิดขึ้น เช่น ทำที่ไหน ทำกับใคร เป็นต้น

1.3.4 เวลา (Time) ระบุเวลาที่เราน่าสนใจจะศึกษาการเกิดขึ้น ของพฤติกรรม

ตัวอย่างเช่น เราต้องการศึกษา “การวิ่งที่สนามกีฬา เป็นเวลา 60 นาทีต่อวัน ในช่วง 1 เดือนข้างหน้า”

การกระทำ คือ การวิ่ง

เป้าหมาย คือ การวิ่งเป็นเวลา 60 นาทีต่อวัน

บริบท คือ สนามกีฬา

เวลา คือ 1 เดือนข้างหน้า

เราสามารถกำหนดความจำเพาะของพฤติกรรมที่จะศึกษาได้ตามความสนใจ และต้องวัดตัวแปรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในระดับความจำเพาะเดียวกัน ดังนั้น เราจึงไม่สนใจบริบทหรือเวลาที่เฉพาะเจาะจงของการทำพฤติกรรมเท่าใดนัก

1.4 วิธีการวัดพฤติกรรม

การวัดพฤติกรรมเดียว อาจทำได้หลายวิธี ดังนี้

1.4.1 วัดจากทางเลือก 2 ทาง คือ การเลือกที่จะทำหรือไม่ทำพฤติกรรม

1.4.2 วัดจากทางเลือกมากกว่า 2 ทาง คือ การเสนอทางเลือกทั้งหมดที่เป็นไปได้สำหรับผู้ตอบ แล้วให้เขาเลือกจากสิ่งที่เรากำหนดให้ นั่นอาจจะเลือกมากกว่า 1 ทางเลือกก็ได้

1.4.3 วัดในเชิงปริมาณ เมื่อเราต้องการทราบความถี่ของการทำพฤติกรรม เช่น จำนวนเงินที่บริจาค ปริมาณเครื่องดื่มที่ซื้อมา เป็นต้น เราอาจจะให้ผู้ตอบระบุขีดเป็นตัวเลข หรือกำหนดช่วงของตัวเลขให้เขาเลือก

1.4.4 การสังเกตซ้ำ (Repeated observations) เมื่อเราต้องการทราบความถี่ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในโอกาสหนึ่ง ๆ วัดได้ 2 วิธี คือ

1.4.4.1 การวัดความถี่สัมบูรณ์ (Absolute frequency) หมายถึง การวัดจำนวนครั้งที่บุคคลทำพฤติกรรมหนึ่ง ๆ เช่น จำนวนวันที่นั่งรถโดยสารประจำทางไปทำงานในเดือนมีนาคม เป็นต้น

1.4.4.2 การวัดความถี่สัมพัทธ์ (Relative frequency) หมายถึง การวัดเป็นสัดส่วนหรือร้อยละที่บุคคลทำพฤติกรรมหนึ่ง ๆ เทียบกับ โอกาสในการทำพฤติกรรมนั้นทั้งหมดของเขา เช่น ให้ทานแก้คันตาบอด 4 ครั้ง ใน 10 ครั้ง ร้อยละของวันที่บุคคลนั่งรถโดยสารประจำทางไปทำงานในเดือนมีนาคม เป็นต้น

โดยการวัดทั้งสองวิธีนี้อาจให้ระบุเป็นตัวเลขหรือให้เลือกตอบเป็นช่วง ตามที่เรากำหนดให้ก็ได้

1.4.5 การรายงานเกี่ยวกับการกระทำของตนเอง (Self-reports of behavior) ใช้ในกรณีที่พฤติกรรมที่เราต้องการศึกษา เป็นพฤติกรรมที่เราไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง หรือเราต้องการศึกษาโดยไม่มีขอบเขตของเป้าหมาย บริบท หรือเวลา วิธีนี้อาจทำให้ได้ข้อมูลที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง แต่ถ้าหากข้อมูลสามารถเชื่อถือได้ จะมีข้อได้เปรียบกว่าการสังเกตพฤติกรรมโดยตรง คือ ใช้กำลังคน เวลา และทุนน้อยกว่ามาก

2. เจตนาเชิงพฤติกรรม (I) หมายถึง ความตั้งใจของบุคคลที่พยายามจะทำพฤติกรรมนั้น ๆ บุคคลทำให้เจตนาก่อตัวขึ้น เพื่อที่จะได้รู้สึกร่วมไปกับพฤติกรรมดังกล่าว แต่เจตนาจะยังเป็นเพียงแนวโน้มที่บุคคลจะทำพฤติกรรม จนกว่าจะมีโอกาสและทรัพยากรที่เหมาะสม เมื่อนั้นบุคคลจึงจะเปลี่ยนจากเจตนาไปเป็นการทำพฤติกรรม (Ajzen, 2005) และยิ่งบุคคลมีเจตนาที่หนักแน่นมากเท่าใด ความเป็นไปได้ที่บุคคลจะทำพฤติกรรมสำเร็จก็มีมากเท่านั้น (Ajzen, 1991)

ในการวัดเจตนาเชิงพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน

2.1 ความสอดคล้องระหว่างเจตนา กับพฤติกรรม (Correspondence between intention and behavior)

การทำนายพฤติกรรมจากเจตนาจะมีความตรงได้นั้น จะต้องวัดเจตนาให้มีความจำเพาะ สอดคล้องกับการวัดพฤติกรรมทั้งในด้านเป้าหมาย การกระทำ บริบท และเวลา วิธีการวัดเจตนาอาจทำได้ ดังนี้

2.1.1 ความสอดคล้องกับการกระทำเดียว สามารถวัดได้หลายวิธี เช่น

ก. วัดจาก 2 ทางเลือก ข้อกระทงมีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

ข้าพเจ้า เจตนาจะไป ออกกำลังกายในสัปดาห์หน้า

เจตนาจะไม่ไป

หรือ

ข้าพเจ้าเจตนาจะไปออกกำลังกายในสัปดาห์หน้า

เป็นไป ไม่ได้							เป็น ไปได้
	มาก	ปานกลาง	น้อย	2 ช่วงพอ ๆ	น้อย	ปานกลาง	มาก
	กัน						

หรือ

ข้าพเจ้าเจตนาจะไปออกกำลังกายในสัปดาห์หน้า

เป็นไป ไม่ได้	-3	-2	-1	0	1	2	3	เป็น ไปได้
------------------	----	----	----	---	---	---	---	---------------

ข. วัดจากทางเลือกหลายทางเลือก ข้อกระทงมีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

ข้าพเจ้ามีเจตนาจะซื้อรองเท้าี่ห้อ

_____ Nike _____ Timberland

_____ Adidas _____ สั้งตัด

_____ Converse _____ อื่น ๆ คือ _____

_____ Puma _____ ไม่ซื้อ

หรืออาจวัดเป็นร้อยละที่รวมกันแล้วเป็น 100 โดยบุคคลมีแนวโน้มสูงสุดที่จะทำพฤติกรรมที่เขาให้ค่าร้อยละสูงสุด เช่น

หลังจากจบการศึกษาชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น แล้ว มีความเป็นไปได้...

_____ % ที่ข้าพเจ้าจะเลือกศึกษาต่อแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์

_____ % ที่ข้าพเจ้าจะเลือกศึกษาต่อแผนการเรียนคณิตศาสตร์-ภาษาอังกฤษ

_____ % ที่ข้าพเจ้าจะเลือกศึกษาต่อแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาจีน

_____ % ที่ข้าพเจ้าจะเลือกศึกษาต่อแผนการเรียนสายอาชีพ

Ajzen and Fishbein (1980) กำหนดกฎโดยทั่วไปเอาไว้ว่า การวัดเจตนาของบุคคลสามารถทำนายได้เพียงว่า เขาจะทำหรือไม่ทำพฤติกรรมเท่านั้น ไม่สามารถทำนายขอบข่าย (Extent) ขนาด (Magnitude) หรือความถี่ของพฤติกรรมได้

2.1.2 ความสอดคล้องกับประเภทพฤติกรรม ให้วัดเจตนาต่อพฤติกรรมเดี่ยวแต่ละพฤติกรรมที่เป็นองค์ประกอบของประเภทพฤติกรรมนั้น โดยเลือกวัดตามวิธีการข้างต้นที่ได้กล่าวไปแล้ว

2.2 เสถียรภาพของเจตนา (Stability of intentions) เจตนาอาจไม่ใช่ตัวทำนายพฤติกรรมที่ดีที่สุดเสมอไป เพราะเจตนาสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ตัวแปรที่ส่งผลต่อเสถียรภาพของเจตนา ได้แก่

2.2.1 ระยะเวลาระหว่างการวัดเจตนากับการวัดพฤติกรรม หากวัดเจตนาทิ้งช่วงเวลาห่างจากการวัดพฤติกรรมมากเท่าใด เจตนา ก็จะ สามารถทำนายพฤติกรรมได้แม่นยำน้อยลงเท่านั้น

2.2.2 เจตนาภายใต้เงื่อนไข (Conditional intentions) เป็นการวัดเจตนาโดยระบุเงื่อนไขกำกับเอาไว้ ซึ่งเงื่อนไขนั้นมาจากตัวแปรภายนอก ที่เราพิจารณาแล้วว่าอาจจะมีผลทำให้เจตนาเปลี่ยนแปลงไปได้ การวัดเจตนาภายใต้เงื่อนไข จะช่วยให้การทำนายพฤติกรรมนั้นมีความแม่นยำมากขึ้น เช่น ถามว่า “ถ้าราคาทองคำ เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ใน 1 สัปดาห์ข้างหน้า ท่านจะซื้อหุ้นรักษ์หรือไม่” ในที่นี้เป็นการถามเจตนาที่จะซื้อหุ้นรักษ์ภายใต้เงื่อนไขของราคาทองคำที่เพิ่มขึ้น

2.2.3 ตัวแปรอื่น ๆ ที่มีส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างเจตนา กับพฤติกรรม เช่น ประสบการณ์ตรง การเคยเห็นคนอื่นกระทำพฤติกรรมนั้น การมีทักษะในการทำพฤติกรรม การเกิดเหตุการณ์แทรกซ้อนที่ไม่ได้คาดการณ์เอาไว้ล่วงหน้า เป็นต้น การนำตัวแปรเหล่านี้มาร่วมพิจารณาด้วย จะช่วยเพิ่มความหนักแน่นของความสัมพันธ์ระหว่างเจตนา กับพฤติกรรมให้มากขึ้น

ในบางครั้ง แม้ว่าเราจะวัดเจตนาตามวิธีการข้างต้นอย่างครบถ้วน เหมาะสม และไม่มีตัวแปรอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อเสถียรภาพของเจตนาเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่อาจพบว่าเจตนาและพฤติกรรมมีความสอดคล้องกันต่ำ Ajzen and Fishbein (2005) กล่าวว่า เจตนาและพฤติกรรมนั้น อาจไม่สอดคล้องกันอย่างแท้จริง (Literal inconsistency) ก็เป็นไปได้ นั่นคือ บุคคลบอกว่ามีเจตนาที่จะทำพฤติกรรม แต่กลับไม่ทำพฤติกรรมตามที่ได้แสดงเจตนาไว้ ซึ่ง Campbell (1963) ได้อธิบายเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวว่า เมื่อบุคคลมีเจตนาหนักแน่นที่จะทำหรือไม่ทำพฤติกรรม เขาก็จะทำตามเจตนาของตนได้สำเร็จ แต่สำหรับบุคคลที่มีเจตนาเป็นกลาง ๆ ไม่รู้ว่าจะทำพฤติกรรมนั้นดีหรือไม่ เมื่อพฤติกรรมนั้น ทำได้ง่าย เขาก็มีแนวโน้มที่จะทำพฤติกรรมนั้น (เจตนาสอดคล้องกับพฤติกรรม) แต่ถ้าพฤติกรรมนั้นทำได้ยาก เขาก็มีแนวโน้มที่จะทำพฤติกรรมที่ไม่สอดคล้องกับเจตนาของตน อย่างไรก็ตาม คำอธิบายดังกล่าวขัดแย้งกับผลการวิจัยของ Ajzen, Brown, and Carvajal (2004) และ Sheeran (2002) ที่พบว่า ผู้ที่ทำพฤติกรรม ไม่สอดคล้องกับเจตนาของตน มีเจตนาที่หนักแน่นที่จะทำพฤติกรรมนั้น ๆ ไม่แตกต่างกับผู้ที่ทำพฤติกรรมดังกล่าวได้สำเร็จตามที่เขาคิดไว้ จึงสรุปได้ว่า คำอธิบายของ Campbell ใช้ได้กับบางกรณีเท่านั้น

แนวทางหนึ่งที่จะช่วยลดความไม่สอดคล้องระหว่างเจตนา กับพฤติกรรมได้ คือ การชี้แนะให้บุคคลพยายามสร้างเจตนาที่จะทำให้สำเร็จ (Implementation intention) ให้เกิดขึ้น โดยการถามบุคคลนั้น ด้วยคำถามง่าย ๆ ว่า เขาจะทำตามเจตนาที่มีให้สำเร็จได้เมื่อใด ที่ไหน และด้วยวิธีการอะไร สิ่งเหล่านี้จะทำให้เขาเกิดความผูกพันกับเจตนาของตนเองและชี้แนะให้เขาทำพฤติกรรมต่าง ๆ ได้สำเร็จตามที่ต้องการ วิธีการนี้สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน แต่โดยส่วนมากพบว่า มักมีการนำไปใช้กับผู้ป่วยที่ต้องการเลิกยาเสพติดหรือผู้ป่วยโรคจิตเภท ซึ่งได้ผลเป็นอย่างดี (Ajzen, 2005)

3. เจตคติต่อพฤติกรรม (A_B) หมายถึง การประเมินทางบวกหรือทางลบของบุคคลต่อการกระทำนั้น ๆ หรือเป็นการตัดสินใจว่าการทำพฤติกรรมนั้นเป็นสิ่งที่ดีหรือเลว สนับสนุนหรือต่อต้านการทำพฤติกรรมดังกล่าว ถ้าบุคคลมีเจตคติทางบวกต่อการทำพฤติกรรม เขาก็ควรมีเจตนาที่หนักแน่นในการทำพฤติกรรมมากเท่านั้นและในทางตรงกันข้าม ถ้าหากบุคคลมีเจตคติทางลบต่อการทำพฤติกรรม เขาก็ควรมีเจตนาที่หนักแน่นที่จะไม่ทำพฤติกรรมมากตามไปด้วยเช่นกัน (Ajzen & Fishbein, 1980)

ในการวัดเจตคติต่อพฤติกรรมตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน จะต้องวัดในระดับบุคคลเท่านั้น และต้องสอดคล้องกับเจตนาและพฤติกรรมทั้ง ในด้านเป้าหมาย การกระทำ บริบท และเวลา ซึ่ง Ajzen (2006) และ Ajzen and Fishbein (1980) เสนอว่า สามารถวัดได้ 2 วิธี คือ

3.1 การวัดเจตคติต่อพฤติกรรมทางตรง สามารถนำมาตรวัดเจตคติมาตรฐานอื่น ๆ เช่น มาตรการประมาณค่าของ Likert (1932) มาตรอันตรภาคปรากฏเท่ากันของ Thurstone (1931) เข้ามาวัดได้ แต่ที่นิยมใช้มากที่สุดคือ มาตรจำแนกความหมาย (Semantic differential scale) ของ Osgood, Suci, and Tannenbaum (1957) ซึ่งเป็นมาตรขั้วคู่คำคุณศัพท์ที่ ตรงกันข้ามและใช้มิติ การประเมินเพียงมิติเดียว ซึ่งถือว่าเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของเจตคติ

3.2 การวัดเจตคติต่อพฤติกรรมทางอ้อม เป็นเจตคติที่วัดจากความเชื่อ (Belief based measure) ถูกกำหนดโดยผลรวมของผลคูณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ (Behavioral beliefs หรือ b_i) และการประเมินผลของการกระทำ (Evaluation of consequence หรือ e_i) ซึ่ง Ajzen (2005) ให้นิยามไว้ดังนี้

ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ หมายถึง ความเชื่อของบุคคลที่ว่า เมื่อเขาทำ พฤติกรรมนั้น แล้วจะนำไปสู่ผลกระทบหนึ่ง ๆ

การประเมินผลของการกระทำ หมายถึง การประเมินทางบวกหรือทางลบของบุคคล ต่อผลของการกระทำที่เกิดขึ้น จากการทำพฤติกรรมนั้น ๆ

ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อพฤติกรรม ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ และการประเมินผลของการกระทำ สามารถเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

$$A_B = f \left[\sum_{i=1}^n b_i e_i \right]$$

เมื่อ	A_B	คือ	เจตคติต่อพฤติกรรม
	b_i	คือ	ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ i
	e_i	คือ	การประเมินผลของการกระทำ i
	n	คือ	จำนวนของความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ

4. การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (SN) (Ajzen & Fishbein, 1980) หมายถึง การรับรู้ของ บุคคลว่า ผู้ที่มีความสำคัญสำหรับเขาส่วนมากคิดว่าเขาควรหรือไม่ควรทำพฤติกรรมนั้น ๆ ซึ่งการรับรู้ของบุคคลนี้อาจจะตรงกับความคิดที่แท้จริงของผู้ที่มีความสำคัญสำหรับเขาหรือไม่ก็ได้

เมื่อพิจารณาตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน หากบุคคลรับรู้ว่ามีผู้ที่มีความสำคัญ สำหรับ เขาคิดว่าเขาควรทำพฤติกรรมนั้นมากเพียงใด บุคคลก็จะยังมีเจตนาที่หนักแน่นที่จะทำพฤติกรรม นั้นตามไปด้วย

ในการวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ต้องวัดให้สอดคล้องกับเจตนาและพฤติกรรมทั้งในแง่ของเป้าหมาย การกระทำ บริบท และเวลา ซึ่ง Ajzen (2006) เสนอว่า สามารถวัดได้ 2 วิธี คือ

4.1 การวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงทางตรง เป็นการประเมินการรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ที่มีความสำคัญสำหรับเขาส่วนมากกว่า เขาควรหรือไม่ควรทำพฤติกรรมนั้น ๆ Ajzen (2006) กล่าวว่า ข้อกระทบเกี่ยวกับ SN มักจะพบปัญหาเรื่องคำตอบที่มีแนวโน้มไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ บุคคลมักจะตอบว่าผู้ที่มีความสำคัญสำหรับเขาส่วนมากคิดว่าเขาควรทำพฤติกรรมเมื่อพฤติกรรมนั้น เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ แต่ถ้าหากพฤติกรรมนั้น เป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ บุคคลมักจะตอบไปว่าผู้ที่มีความสำคัญสำหรับเขาส่วนมากคิดว่าเขา ไม่ควรทำพฤติกรรมนั้น Ajzen จึงเสนอทางแก้ไขด้วยการให้เพิ่มข้อกระทบที่ถามว่า ผู้ที่มีความสำคัญสำหรับเขาส่วนมากได้ทำพฤติกรรมนั้น ๆ ด้วยหรือไม่ แต่ในการวิจัยครั้งนี้เนื่องจากพฤติกรรมที่ศึกษามีความเฉพาะเจาะจงไปที่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้าราชการ ซึ่งผู้ที่มีความสำคัญสำหรับกลุ่มตัวอย่างอาจไม่ได้เป็นข้าราชการ ผู้วิจัยจึงไม่ได้เพิ่มข้อกระทบตามคำแนะนำของ Ajzen

4.2 การวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงทางอ้อม ได้จากผลรวมของผลคูณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับทัศนะของกลุ่มอ้างอิงต่อการกระทำของตน (Normative beliefs หรือ NB_j) และแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Motivation to comply หรือ MC_j) โดย Ajzen (2005) ให้นิยามไว้ดังนี้

ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนะของกลุ่มอ้างอิงต่อการกระทำของตน หมายถึง ความเชื่อที่ว่าบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีความสำคัญสำหรับเขา เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยที่จะให้เขาทำพฤติกรรมนั้น มากน้อยเพียงใด หรือตัวของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลนั้นเอง ได้ทำพฤติกรรมนั้นหรือไม่ ซึ่งเป็นความเชื่อที่เฉพาะเจาะจงเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่มบุคคล เช่น บิดา มารดา คู่สมรสเพื่อนสนิท เพื่อนร่วมงาน อาจารย์ หัวหน้างาน ฯลฯ แตกต่างกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงที่จะเป็นความเชื่อเกี่ยวกับบุคคลส่วนมากที่มีความสำคัญสำหรับเขา ซึ่งถามในแนวกว้าง

แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง หมายถึง การรับรู้ของบุคคลว่า เขาต้องการทำตามความต้องการของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีความสำคัญสำหรับเขามากน้อยเพียงใด ความสัมพันธ์ระหว่างการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนะของกลุ่มอ้างอิงต่อการกระทำของตน และแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง เขียนเป็นสมการได้ดังนี้

$$SN=f\left[\sum_{j=1}^m NB_j MC_j\right]$$

เมื่อ SN	คือ	การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง
NB _j	คือ	ความเชื่อเกี่ยวกับทักษะของกลุ่มอ้างอิง j
MC _j	คือ	แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง j
m	คือ	จำนวนกลุ่มอ้างอิง

5. การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม (PBC) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลว่าพฤติกรรมนั้นสามารถทำได้ง่ายหรือยาก ซึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์ในอดีต รวมไปถึงการคาดคะเนปัจจัยขัดขวางและอุปสรรคต่าง ๆ ถ้าการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมของบุคคลสอดคล้องกับความเป็นจริง การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมจะสามารถใช้ทำนายพฤติกรรมได้เป็นอย่างดี งานวิจัยส่วนมากที่ผ่านมาพบว่า เมื่อบุคคลสามารถควบคุมพฤติกรรมได้เต็มที่ เจตนาเชิงพฤติกรรมจะเป็นตัวทำนายพฤติกรรมได้เป็นอย่างดี การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมอาจอธิบายความแปรปรวนในพฤติกรรมได้เพิ่มขึ้นเล็กน้อยหรือไม่ได้เลย แต่เมื่อใดที่บุคคลไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมได้อย่างเต็มที่ การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมจะเข้ามามีบทบาทในการช่วยทำนายพฤติกรรมได้ดีขึ้น (Ajzen, 2005)

Ajzen (1991, 2002) กล่าวว่า เมื่อพิจารณาแนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมอื่น ๆ เปรียบเทียบกับการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม จะพบว่า การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมแตกต่างกับแนวคิดของ Rotter (1966) เรื่องอำนาจการควบคุมตน (Locus of control) อย่างมาก แต่จะมีความคล้ายคลึงกับแนวคิดของ Bandura (1977) เรื่องการรับรู้ความสามารถของตน (Selfefficacy) มากที่สุด

การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมและอำนาจการควบคุมตน แตกต่างกันทั้งในเรื่องของความจำเพาะและการแปรผันตามสถานการณ์และการกระทำ โดยอำนาจการควบคุมตนนั้นจะเป็นความคิดแบบกว้าง ๆ ว่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากปัจจัยการควบคุมภายใน (Internal locus of control) หรือปัจจัยการควบคุมภายนอก (External locus of control) และไม่แปรเปลี่ยนไปตามสถานการณ์หรือการกระทำ แต่การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมจะจำเพาะเจาะจงว่าเป็นการรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับความยากหรือง่ายของการแสดงพฤติกรรมหนึ่ง ๆ และแปรเปลี่ยนไปตามสถานการณ์และการกระทำได้ การมีอำนาจการควบคุมตนจากภายใน (เช่น ความสามารถ แรงจูงใจ ฯลฯ) ไม่ได้หมายความว่า จะมีการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมสูง และการมีอำนาจการควบคุมตนจากภายนอก (เช่น บุคคลอื่น สิ่งที่ไม่เห็น ฯลฯ) ก็ไม่ได้หมายความว่า จะมีการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมต่ำ ยกตัวอย่างเช่น เมื่อการทำพฤติกรรมต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้อื่น (อำนาจการควบคุมตนจากภายนอก) บุคคลอาจเชื่อว่าเขามีการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมสูงก็ได้ เพราะเขามั่นใจว่าจะได้รับความร่วมมือจากผู้อื่นเป็นอย่างดี เป็นต้น

ส่วนการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมกับการรับรู้ความสามารถของตนนั้น ในทางทฤษฎี ไม่มีความแตกต่างใด ๆ เลย เพราะต่างก็หมายถึงความเชื่อของบุคคลว่าเขามีความสามารถที่จะแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ได้ แต่ในทางปฏิบัติ การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมกับการรับรู้ความสามารถของตนจะถูกวัดด้วยวิธีการที่แตกต่างกัน โดยงานวิจัยที่ใช้แนวคิดของการรับรู้ความสามารถของตนมักจะนิยามหรือระบุอุปสรรคต่อการทำพฤติกรรมแบ่งออกเป็นหลายระดับ แล้วให้กลุ่มตัวอย่างตอบว่า พวกเขาคิดว่ามีความเป็นไปได้เพียงใดที่จะผ่านพ้นอุปสรรคแต่ละอย่างไปได้ ในขณะที่การวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม กลุ่มตัวอย่างจะต้องประเมินว่าสามารถควบคุมการทำพฤติกรรมของตนเองได้มากน้อยเพียงใด

ในการวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม จะต้องมีความสอดคล้องกับเจตนาและพฤติกรรมทั้งในแง่ของเป้าหมาย การกระทำ บริบท และเวลา ซึ่ง Ajzen (2006) เสนอว่า สามารถวัดได้ 2 วิธี คือ

- การวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมทางตรง เป็นการประเมินความรู้สึกของบุคคลว่าเขามีความสามารถที่จะควบคุมพฤติกรรมได้มากน้อยเพียงใด

- การวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมทางอ้อม ได้จากผลรวมของผลคูณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม (Control beliefs หรือ C_k) และการรับรู้อำนาจเกี่ยวกับการควบคุม (Perceived power หรือ P_k) ซึ่ง Ajzen (2005) ให้นิยามไว้ดังนี้

ความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม หมายถึง ความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับการมีหรือไม่มีทรัพยากรที่จำเป็นหรือโอกาสในการทำพฤติกรรมนั้น ๆ ซึ่งความเชื่อเหล่านี้อาจได้รับอิทธิพลจากประสบการณ์ในอดีตเกี่ยวกับพฤติกรรมนั้น คำบอกเล่าของผู้อื่นเกี่ยวกับพฤติกรรมนั้น การสังเกตจากประสบการณ์ของคนคุ้นเคยและเพื่อน และปัจจัยอื่น ๆ ที่เข้ามาเพิ่มหรือลดการรับรู้ความยากของการทำพฤติกรรมนั้น ยิ่งบุคคลเชื่อว่าตนเองมีทรัพยากรและโอกาสมาก และมีอุปสรรคหรือสิ่งกีดขวางน้อย เขาก็จะยิ่งรับรู้ว่าเขาสามารถควบคุมพฤติกรรมนั้น ได้ดีขึ้นตามไปด้วย

การรับรู้อำนาจเกี่ยวกับการควบคุม หมายถึง การรับรู้ของบุคคลว่า มีปัจจัยควบคุมบางอย่างที่สามารถส่งเสริมหรือขัดขวางการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ได้

ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม ความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมและการรับรู้อำนาจเกี่ยวกับการควบคุม เขียนเป็นสมการได้ว่า

$$PBC=f\left[\sum_{k=1}^q C_k P_k\right]$$

- เมื่อ PBC คือ การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม
 C_k คือ ความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม k
 P_k คือ การรับรู้อำนาจเกี่ยวกับการควบคุม k
 Q คือ จำนวนปัจจัยควบคุม

6. ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมที่มีอยู่จริง (Actual behavioral control: ABC) หมายถึง ขอบเขตที่บุคคลมีทักษะ ความชำนาญ ทรัพยากร และความพร้อมอื่น ๆ ที่ต้องมีมาก่อน และจำเป็นต่อการกระทำนั้น ๆ การประสบความสำเร็จในการกระทำพฤติกรรมนั้น ๆ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพียงแค่เจตนาในการกระทำพฤติกรรมที่ชอบเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับระดับความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมที่เพียงพอด้วย กล่าวคือ บุคคลจะต้องมีการรับรู้ความสามารถในการกระทำพฤติกรรมของตนที่ถูกต้องด้วย นอกจากนี้การรับรู้ความสามารถในการกระทำพฤติกรรมยังนำไปสู่การเป็นตัวแทนของการควบคุมที่แท้จริง และสามารถใช้อำนาจพฤติกรรมด้วย Ajzen (2006)

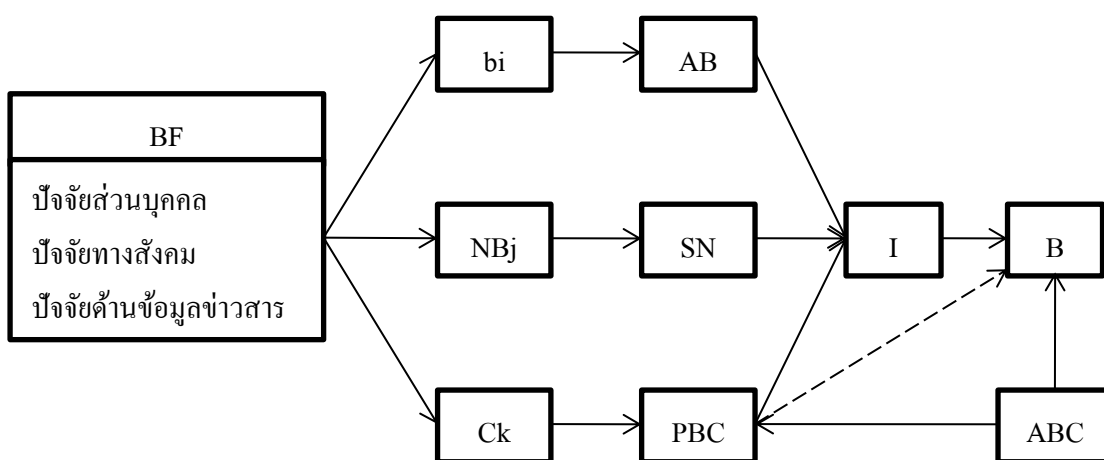
7. ปัจจัยภูมิหลัง (Background factors: BF) (Ajzen, 2005)

ตัวกำหนดเจตนาเชิงพฤติกรรม (I) และพฤติกรรม (B) ที่สำคัญทั้ง 3 ตัว ในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ซึ่งได้แก่ เจตคติต่อพฤติกรรม (A_B) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (SN) และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม (PBC) นั้น เป็นผลมาจากความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ (b_i) ความเชื่อเกี่ยวกับทักษะของกลุ่มอ้างอิงต่อการกระทำของตน (NB_i) ความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม (C_k) และความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมที่มีอยู่จริง (ABC) ตามลำดับ ความเชื่อเหล่านี้อาจมีความสัมพันธ์หรือได้รับอิทธิพลจากตัวแปรมากมาย เช่น อายุ เพศ เชื้อชาติ สถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคม ระดับการศึกษา สัญชาติ ศาสนา บุคลิกภาพ อารมณ์ชั่วขณะ อารมณ์ เจตคติโดยทั่วไป ค่านิยม สติปัญญา การเป็นสมาชิกของกลุ่ม ประสบการณ์ในอดีต การเปิดรับข้อมูลข่าวสาร การสนับสนุนทางสังคม ทักษะการจัดการกับปัญหา ฯลฯ กล่าวคือ บุคคลที่เติบโตมาในสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ต่างกัน มีเพศ อายุ หรืออยู่ในอารมณ์ที่ต่างกัน ก็ย่อมได้รับข้อมูลข่าวสารที่ต่างกันด้วย ซึ่งข้อมูลข่าวสารดังกล่าวจะกลายเป็นพื้นฐานความเชื่อของบุคคลนั้น ๆ เกี่ยวกับผลของการกระทำ ความคาดหวังของบุคคลที่มีความสำคัญในชีวิต และอุปสรรคที่จะกีดขวางไม่ให้พวกเขาทำพฤติกรรมตามที่ต้องการ โดยความเชื่อเหล่านี้จะส่งผลต่อเจตนาเชิงพฤติกรรมและพฤติกรรมต่อไป

ปัจจัยภูมิหลังอาจแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยทางสังคม และปัจจัยด้านข้อมูลข่าวสาร แม้ว่าปัจจัยภูมิหลังทั้ง 3 ประเภทนี้จะมีอิทธิพลต่อ b_i , NB_i และ C_k จริงแต่ก็ไม่ได้รวมอยู่ในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน อาจนำมาเป็นส่วนเสริมเพื่อใช้ร่วมศึกษาให้เข้าใจเกี่ยวกับตัวกำหนดพฤติกรรมได้มากขึ้นเท่านั้น (รูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อกับปัจจัย

ภูมิหลังแทนด้วยลูกศรเส้นไขว้ปลา ดังภาพที่ 2-2) กล่าวคือ ปัจจัยภูมิหลังต่าง ๆ ไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อเจตนาและพฤติกรรม แต่จะมีอิทธิพลทางอ้อมส่งผ่านความเชื่อต่าง ๆ ไปยังตัวกำหนดพฤติกรรมเจตนาเชิงพฤติกรรม และพฤติกรรม ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Ajzen, Daigle, and Hrubes (2001) และ Biddle, Chatzisarantis, and Hagger (2002)

จากการทบทวนทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (TPB) จากเอกสารต่าง ๆ สามารถสรุปเป็นภาพปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนได้ดังภาพ

ภาพที่ 2-2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน

(ประยุกต์มาจาก Ajzen, 2005, p. 135; Ajzen, 2006)

งานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน

งานวิจัยเชิงทดลอง

วรรษชล พิเชียรวิไล (2557) ได้วิจัยเรื่อง ผลของโปรแกรมการส่งเสริมการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนต่อพฤติกรรมการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่อย่างเดียวนอกราคาทำงานนอกร้าน การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการส่งเสริมการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ต่อพฤติกรรมการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่อย่างเดียวนอกราคาทำงานนอกร้าน กลุ่มตัวอย่าง คือ มารดาทำงานนอกร้าน หลังคลอดครรภ์แรก คลอดบุตรทางช่องคลอดที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 30 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 15 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นร่วมกับการดูแลตามปกติจากทาง

โรงพยาบาล ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการดูแลตามปกติจากทางโรงพยาบาล เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของมารดาและครอบครัว และแบบสอบถามติดตามผลการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ตอนทารกอายุ 3 เดือน 2 สัปดาห์ มีค่าความเที่ยงสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.83 ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ โปรแกรมการส่งเสริมการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนของ Ajzen (2002) ประกอบด้วย การส่งเสริมทัศนคติต่อพฤติกรรมการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ได้แก่ ยา ยาย และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบไค-สแควร์ และสถิติทดสอบของแมน-วิทนีส์ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีสัดส่วนการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่อย่างเดียวมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และกลุ่มทดลองมีคะแนนพฤติกรรมการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่อย่างเดียวยุบรวมมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากผลการศึกษาได้ข้อเสนอนี้ว่า ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนสามารถนำมาใช้ส่งเสริมการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ได้ กิจกรรมใน โปรแกรมเหมาะสม ครอบคลุมเนื้อหาการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ในมารดาทางานนอกบ้าน มีการติดตามมารดาอย่างต่อเนื่อง ตามเยี่ยมบ้าน โทรศัพท์เยี่ยม และนัดพบในวันที่มารดาตรวจหลังคลอดจึงไม่รบกวนเวลาให้มารดาไปโรงพยาบาลหลายครั้ง โปรแกรมจึงมีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้กับมารดาที่มีลักษณะเดียวกับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ได้

เบญญา อ่วมนุช, วิจิต สุรัตน์เรืองชัย และไพรัตน์ วงษ์นาม (2556) ได้พัฒนารูปแบบการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ทฤษฎีการประมวลสารสนเทศ และมโนทัศน์การรู้คิด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแบบแผน และเพื่อพัฒนารูปแบบการสอน ตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ทฤษฎีการประมวลสารสนเทศ และมโนทัศน์การรู้คิด กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดชลบุรี จำนวน 480 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน และการวิเคราะห์สมการโครงสร้าง ผลการพัฒนาพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสัมฤทธิ์ผลการทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ตามทฤษฎีแบบแผน คือ เจตคติต่อพฤติกรรม การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมสัมฤทธิ์ผลการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ตัวแปรทั้งหมดสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรพฤติกรรมสัมฤทธิ์ทางการเรียน รูปแบบการสอนที่ได้จากการผสมผสานทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ทฤษฎีการประมวล และมโนทัศน์การรู้คิด

ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ 1) หลักการของรูปแบบการสอน 2) จุดประสงค์ของรูปแบบการสอน 3) การสร้างกระบวนการเรียนการสอน และ 4) การประเมินรูปแบบการสอน ซึ่งนักเรียนที่ได้รับการพัฒนาการเรียนการสอนด้วยวิธีดังกล่าว นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อการเรียน และความตระหนักรู้ในการคิดทางการเรียนคณิตศาสตร์หลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กนกวรรณ วังสระ (2555) ได้วิจัยโปรแกรมสุขศึกษาโดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคม เพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจราจรจากรถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคอนสารวิทยาคม ตำบลทุ่งนาเลา อำเภอคอนสาร จังหวัดชัยภูมิ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมสุขศึกษา โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมเพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจราจรจากรถจักรยานยนต์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคอนสารวิทยาคม ตำบลทุ่งนาเลา อำเภอคอนสาร จังหวัดชัยภูมิ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 80 คน กลุ่มทดลองได้รับ โปรแกรมสุขศึกษาประกอบด้วย การบรรยายประกอบสื่อ การประชุมกลุ่มย่อย การอภิปรายกลุ่ม การสาธิตและฝึกปฏิบัติ การกระตุ้นเตือน การแจกคู่มือ และสติ๊กเกอร์ ระยะเวลาดำเนินการ 12 สัปดาห์ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม และแบบสังเกตพฤติกรรม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ค่า t -test ผลการวิจัยพบว่าภายหลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เกี่ยวกับอุบัติเหตุจราจรและกฎจราจร เจตคติ ความเชื่อ ความตั้งใจ และการปฏิบัติตัวต่อพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจราจรจากรถจักรยานยนต์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่า โปรแกรมสุขศึกษาที่ประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมเพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจราจรจากรถจักรยานยนต์ มีประสิทธิผลเพียงพอที่จะนำไปพัฒนาพฤติกรรมสุขภาพด้านการป้องกันอุบัติเหตุจราจรให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในพื้นที่อื่นต่อไป

อุดมลักษณ์ ดวงขุนมาตย์ (2555) ได้วิจัย เรื่อง ประสิทธิภาพของโปรแกรมการออกกำลังกายด้วยการเดินที่ประยุกต์ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนในประชากรกลุ่มเสี่ยงโรคความดันโลหิตสูง การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมการออกกำลังกายด้วยการเดินที่ประยุกต์ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนในกลุ่มประชากรเสี่ยงโรคความดันโลหิตสูง กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชากรเสี่ยงโรคความดันโลหิตสูง จังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 68 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ค่าสถิติ t -test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมการออกกำลังกายด้วย

การเดินที่ประยุกต์ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน สร้างสามารถสร้างทัศนคติ การรับรู้การควบคุม พฤติกรรม เจตนาในการมีพฤติกรรม และพฤติกรรมการออกกำลังกายด้วยการเดินได้ แต่ไม่ได้ ส่งเสริมการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

จุไรรัตน์ อันพระบุตร (2553) ได้ศึกษาผลการใช้โปรแกรมการป้องกันพฤติกรรมการสูบบุหรี่ในวัยรุ่น ตามทฤษฎีการวางแผนพฤติกรรม การวิจัยนี้เป็นวิจัยกึ่งทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการใช้โปรแกรมการป้องกันพฤติกรรมการสูบบุหรี่ในวัยรุ่น ตามทฤษฎีการวางแผน พฤติกรรม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 78 คน เก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าสถิติไคสแควร์ ค่าสถิติ *t*-test ค่าสถิติ Mann-Whitney U test ผลการศึกษาพบว่า หลังการได้รับ โปรแกรมกลุ่มทดลองมีคะแนนการรับรู้ บรรทัดฐานสังคมที่ถูกต้องต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่ การรับรู้ความสามารถในการควบคุม พฤติกรรมการสูบบุหรี่ และความตั้งใจที่จะไม่สูบบุหรี่สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และความตั้งใจที่จะไม่สูบบุหรี่สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นทัศนคติเชิงลบ ต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่ พบว่า หลังได้รับ โปรแกรมกลุ่มทดลองมีทัศนคติเชิงลบต่อพฤติกรรม การสูบบุหรี่สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมการสู บบุหรี่น้อยกว่ากลุ่มควบคุมควบคุมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หลังได้รับ โปรแกรมกลุ่มทดลองมี คะแนนทัศนคติเชิงลบต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่ การรับรู้บรรทัดฐานสังคมที่ถูกต้องต่อพฤติกรรม การสูบบุหรี่ การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมการสูบบุหรี่ และความตั้งใจที่จะไม่สู บบุหรี่สูงกว่าก่อนได้รับ โปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และหลังได้รับ โปรแกรมกลุ่มทดลองมี พฤติกรรมการสูบบุหรี่น้อยกว่าก่อนได้รับ โปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ศิริพร ชาวสุรินทร์ (2553) ได้ศึกษาผลการใช้โปรแกรมการวางแผนพฤติกรรมต่อ ทัศนคติ บรรทัดฐาน การรับรู้ความสามารถในการควบคุม ความตั้งใจ และพฤติกรรมการดื่ม แอลกอฮอล์ในวัยรุ่น การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้ โปรแกรม “การวางแผนพฤติกรรม” ต่อทัศนคติ บรรทัดฐาน การรับรู้ความสามารถในการควบคุม ความตั้งใจ และพฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ในวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนของ โรงเรียนที่อยู่ใน เขตปริมณฑล จำนวน 170 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบบันทึกข้อมูลส่วนบุคคล และแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าสถิติ *t*-test และค่าสถิติไคสแควร์ ผลการศึกษาพบว่า เด็กวัยรุ่นกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติที่ดีต่อการดื่มแอลกอฮอล์น้อยกว่ากลุ่มควบคุม ค่าเฉลี่ยของคะแนนบรรทัดฐานสูงกว่ากลุ่มควบคุม ค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความสามารถใน การควบคุมดีกว่ากลุ่มควบคุม ค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการดื่มแอลกอฮอล์ น้อยกว่า กลุ่มควบคุม ที่ได้รับการเรียนการสอนปกติเพียงอย่างเดียว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และกลุ่ม

ทดลองมีพฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ น้อยกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเด็กวัยรุ่นในกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนของคะแนนทัศนคติที่ดีต่อการดื่มแอลกอฮอล์ ค่าเฉลี่ยของคะแนนบรรทัดฐาน ค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการดื่มแอลกอฮอล์ น้อยกว่าก่อนทดลอง ค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความสามารถในการควบคุมดีกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พิงพิศ โตอ่อน (2553) ได้วิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของโปรแกรมสุขศึกษาโดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมในการพัฒนาพฤติกรรมเพื่อป้องกันโรคฟันผุในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 โรงเรียนเทศบาลบ้านหนองแวง เทศบาลนครขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น การศึกษาครั้งนี้เป็นการทำวิจัยแบบกึ่งทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ผลของโปรแกรมสุขศึกษาโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคฟันผุในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 โรงเรียนเทศบาลบ้านหนองแวง เทศบาลนครขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย นักเรียน 96 คน โดยเป็นนักเรียนโรงเรียนเทศบาลบ้านหนองแวง และเป็นนักเรียนโรงเรียนเทศบาลบ้านโนนหนองวัด กลุ่มทดลองได้รับ โปรแกรมสุขศึกษาโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคม ใช้เวลา 12 สัปดาห์ การรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม แบบบันทึก และแบบประเมิน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าสถิติ t -test หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลจากการวิจัยพบว่า ภายหลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยด้านความรู้เกี่ยวกับโรคฟันผุและทัศนคติต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคฟันผุ ความตั้งใจที่จะป้องกันโรคฟันผุและการปฏิบัติตัวในการป้องกันโรคฟัน การรับรู้ประโยชน์ในการป้องกันฟันผุ สูงกว่าก่อนทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ ปริมาณแผ่นคราบจุลินทรีย์ลดลงต่ำกว่าก่อนทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจที่จะป้องกันโรคฟันผุและการปฏิบัติตัวในการป้องกันโรคฟันผุของกลุ่มทดลอง พบว่ามีความสัมพันธ์กับแรงสนับสนุนทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อดิศักดิ์ พลละสาร (2553) ได้วิจัยประสิทธิภาพผลประสิทธิผลของโปรแกรมสุขศึกษาโดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อป้องกันการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองชัยวิทยาคม ตำบลหนองชัยพัฒนา อำเภอหนองชัย จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ประสิทธิภาพของโปรแกรมสุขศึกษา โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อป้องกันการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองชัยวิทยาคม ตำบลหนองชัยพัฒนา อำเภอหนองชัย จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยใช้การวิจัยกึ่งทดลองแบบมีกลุ่มเปรียบเทียบวัดผลก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวนรวม 82 คน ระยะเวลาดำเนินการ 12 สัปดาห์ เก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ ค่าสถิติ t -test ผลการวิจัยพบว่า หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนน และค่าเฉลี่ยความแตกต่างของคะแนนด้านความรู้เกี่ยวกับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ทักษะคิดเกี่ยวกับการรับรู้ประโยชน์ของการไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การรับรู้ในการควบคุมพฤติกรรมกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ และความตั้งใจ เพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในกลุ่มเยาวชนพื้นที่อื่นได้

อนิสรา พลชู (2552) ได้วิจัยเรื่องประสิทธิผลของทันตสุขศึกษาโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ร่วมกับการสนับสนุนทางสังคมต่อพฤติกรรมป้องกันการโรคปริทันต์ในผู้ป่วยเบาหวานที่มารับบริการ โรงพยาบาลน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น การวิจัยนี้เป็นงานวิจัยแบบกึ่งทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิผลโปรแกรมทันตสุขศึกษาที่ประยุกต์ใช้ทฤษฎีตามแผน ร่วมกับการสนับสนุนทางสังคมต่อพฤติกรรมป้องกันการโรคปริทันต์ในผู้ป่วยเบาหวานที่มารับบริการในโรงพยาบาลน้ำพอง อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้มารับบริการในโรงพยาบาลน้ำพอง จำนวน 70 คน เก็บข้อมูลโดยใช้ แบบบันทึก และแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าสถิติ t -test ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังจากทดลอง กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เกี่ยวกับโรคปริทันต์ ทักษะคิดในการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันปริทันต์ การรับรู้ประโยชน์และปัญหาอุปสรรคในการป้องกันปริทันต์ของผู้ป่วยเบาหวาน ความตั้งใจในการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกัน โรคปริทันต์ การปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันโรคปริทันต์ มากกว่าก่อนทดลอง และมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีภาวะปริทันต์อักเสบในกลุ่มทดลองลดลงกว่าก่อนทดลอง และลดลงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยเชิงสำรวจ

ปิยฉัตร ไตละนันท์ (2553) ได้ศึกษาการพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุอิงทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนของพฤติกรรมกรรมการสมัครเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่สังกัดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและตรวจสอบโมเดลเชิงสาเหตุอิงทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนของพฤติกรรม การสมัครเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยของข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษาที่สังกัดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่ามีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์เป็นอย่างไร เพื่อศึกษาอิทธิพลระหว่างตัวแปรเชิงสาเหตุต่อเจตนาเชิงพฤติกรรม และพฤติกรรมกรรมการสมัครเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงาน

มหาวิทยาลัย โดยแยกเป็น 3 ด้าน คือ 1) เพื่อศึกษาอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมของเจตคติต่อพฤติกรรม การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม ส่งผ่านเจตนาเชิงพฤติกรรม ต่อพฤติกรรมการสมัครเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย 2) เพื่อศึกษาอิทธิพลทางตรงของการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมและเจตนาเชิงพฤติกรรม ต่อพฤติกรรมการสมัครเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย และ 3) เพื่อศึกษาอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมของตัวแปรลักษณะข้าราชการ 3 ตัวแปร ได้แก่ ความดึงดูดของเงินเดือนใหม่ของพนักงานมหาวิทยาลัยที่เปลี่ยนสถานภาพจากข้าราชการ เจตคติต่อการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยของตนเอง และระยะเวลาปฏิบัติงานที่เหลืออยู่ก่อนครบเกษียณอายุราชการ ที่มีต่อเจตนาเชิงพฤติกรรมและพฤติกรรมการสมัครเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่สังกัดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 332 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นมาตรจำแนกความหมาย มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาตั้งแต่ .80 ถึง .96 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ค่าสถิติเบื้องต้น การวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์โมเดลผลการศึกษาพบว่า โมเดลเชิงสาเหตุอิงทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนของพฤติกรรม การสมัครเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยของข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษาที่สังกัดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการสมัครเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยได้ร้อยละ 17 ซึ่งตัวแปรพฤติกรรมการสมัครเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรเจตนาเชิงพฤติกรรม และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม และได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม ความดึงดูดของเงินเดือนใหม่ของพนักงานมหาวิทยาลัยที่เปลี่ยนสถานภาพจากข้าราชการ และเจตคติต่อการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยของตนเอง โดยส่งผ่านตัวแปรเจตนาเชิงพฤติกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วรรัตน์ แกรูป (2553) ได้ศึกษาพฤติกรรมการซื้อซ้ำกะทิสำเร็จรูป (Aroy-D):

การประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการบริโภคกะทิสำเร็จรูปตรา Aroy-D และศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อซ้ำกะทิสำเร็จรูปตรา Aroy-D กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ที่เคยใช้กะทิสำเร็จรูปตรา Aroy-D จำนวน 400 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์สมการ โครงสร้าง ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมส่งผลทางตรงต่อความตั้งใจที่จะซื้อกะทิสำเร็จรูปของผู้บริโภคส่วนความพึงพอใจในสินค้า และความสัมพันธ์ระหว่างผู้ซื้อกับผู้ขาย มีอิทธิพลทางอ้อม สำหรับความจงรักภักดีในตราสินค้า และความตั้งใจซื้ออิทธิพลต่อการซื้อกะทิสำเร็จรูปทางตรง เป็นที่น่าสังเกตว่า ทศนคติ ความไว้วางใจ และการคล้อยตามบุคคลรอบข้าง ไม่มี

อิทธิพลต่อความตั้งใจในการซื้อซ้ำกะที่สำเร็จรูป โดยมีโมเดลในการวิเคราะห์

พันธ์ทิพย์ เอมะบุตร (2553) ได้ศึกษาพฤติกรรมการทำงานของข้าราชการในช่วงเวลาการโยกย้ายผู้บังคับบัญชาโดยอาศัยทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of planned behavior) กรณีศึกษาส่วนราชการแห่งหนึ่ง โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการทำงานของข้าราชการในช่วงเวลาการโยกย้ายผู้บังคับบัญชา และศึกษาตัวแปรทางจิตวิทยาบางประการที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการทำงานของข้าราชการในช่วงการโยกย้ายผู้บังคับบัญชา ตามแนวทางของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 310 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าสถิติ t -test การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันทำให้ข้าราชการมีพฤติกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถาบันการศึกษา และอายุงาน โดยที่ทัศนคติต่อการทำงานในช่วงโยกย้ายผู้บังคับบัญชามีความสัมพันธ์เชิงลบกับเจตนาในการกระทำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ บรรทัดฐานของกลุ่มอ้างอิงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตนาในการกระทำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตนาในการกระทำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เจตนาในการกระทำมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการทำงานในช่วงโยกย้ายผู้บังคับบัญชาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการทำงานในช่วงโยกย้ายผู้บังคับบัญชาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

รัชฎาภรณ์ อึ้งเจริญ (2552) ได้ศึกษาการทำนายความตั้งใจในการเลิกสูบบุหรี่ของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอำนาจการทำนายของทัศนคติ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมที่มีต่อความตั้งใจในการเลิกสูบบุหรี่ของนักเรียนระดับอาชีวศึกษา ที่ติดนิโคตินและไม่ติดนิโคติน โดยใช้กรอบแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 652 ราย เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบวัด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าสถิติ t -test และการวิเคราะห์ความถดถอย ผลการศึกษาพบว่า ทัศนคติ, การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม สามารถทำนายความตั้งใจในการเลิกสูบบุหรี่ได้ร้อยละ 9.8 เมื่อแบ่งเป็นกลุ่มที่ติดนิโคติน พบว่า ทัศนคติ, การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม สามารถทำนายความตั้งใจในการเลิกสูบบุหรี่ได้ร้อยละ 17.4 และกลุ่มที่ไม่ติดนิโคติน พบว่า ทัศนคติ, การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม สามารถทำนายความตั้งใจในการเลิกสูบบุหรี่ได้ร้อยละ 5.5

นิตี บุรินทรากิบาล (2551) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยตามทฤษฎีการกระทำตามแผนกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานก่อสร้าง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอการใช้ทฤษฎีการกระทำตามแผนในการอธิบายพฤติกรรมเสี่ยงของพนักงานก่อสร้าง เนื่องจากทฤษฎีการกระทำตามแผนได้ถูกใช้ในการอธิบายพฤติกรรมของมนุษย์ในลักษณะต่าง ๆ อย่างเหมาะสม ซึ่งทฤษฎีนี้อธิบายว่าพฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากกลุ่มของปัจจัย เช่น ความตั้งใจ ทักษะคิดต่อพฤติกรรม ความเชื่อต่อกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้ต่อสิ่งควบคุมพฤติกรรม โดยบทความนี้ได้ทดสอบแนวคิดจากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มพนักงานก่อสร้างในโครงการก่อสร้างขนาดกลางและเล็ก สร้างแบบจำลองเบื้องต้นสำหรับแสดงความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมเสี่ยง พัฒนาและทดสอบแบบจำลองพฤติกรรมจากข้อมูลที่รวบรวมได้ด้วยการวิเคราะห์แบบจำลองสมการเชิงโครงสร้าง ผลการศึกษาเบื้องต้นพบว่า ประเภทพฤติกรรมเสี่ยงที่น่าสนใจนำมาทำการศึกษามี 3 ประเภท คือ พฤติกรรมการไม่สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันขณะทำงาน พฤติกรรมการไม่ตรวจสอบอุปกรณ์ก่อนใช้ และ พฤติกรรมการวางสิ่งของไม่เป็นระเบียบ และยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในเชิงลบต่อพฤติกรรมเสี่ยงทั้ง 3 ประเภท ในระดับสูง กลุ่มตัวอย่างคิดว่ากลุ่มอ้างอิงไม่ต้องการให้แสดงพฤติกรรมเสี่ยงทั้ง 3 ประเภท ในระดับสูง ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ว่สิ่งควบคุมพฤติกรรมมีส่วนให้แสดงพฤติกรรมเสี่ยงในระดับสูง อย่างไรก็ตามผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยในแบบจำลองที่พัฒนาขึ้นทั้ง 3 พฤติกรรม พบว่าองค์ประกอบที่เป็นปัจจัยในแบบจำลองส่งอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมเสี่ยงของพนักงานก่อสร้างในลักษณะแตกต่างกัน และพบว่าแบบจำลองพฤติกรรมทั้ง 3 ชนิด สามารถอธิบายการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงของพนักงานก่อสร้างได้ร้อยละ 52 ร้อยละ 50 และร้อยละ 51 ตามลำดับ

จิตพัฒน์ พิษณุธาดาพงศ์ (2548) ได้ศึกษาพฤติกรรมกรรมการแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ของพนักงานศึกษาตามแนวทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน: กรณีศึกษาบริษัทปูนซิเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกรรมการแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ของพนักงานบริษัทปูนซิเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน) โดยศึกษาตามแนวทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน เพื่ออธิบายและทำนายพฤติกรรมกรรมการแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ของพนักงานบริษัทปูนซิเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน) ด้วยตัวแปรจากทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน และจากการประมวลผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 236 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์สมการ โครงสร้าง ผลการศึกษาพบว่า แบบจำลองตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนเพื่ออธิบายและทำนายพฤติกรรมกรรมการแบ่งปันเรียนรู้ มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และมีอำนาจในการทำนายคิดเป็นร้อยละ 35

หทัยรัตน์ ร่มประพันธ์ (2543) ได้ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูกของสตรี ในจังหวัดสระบุรี ตามทฤษฎีแบบแผน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการอธิบายพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก ของตัวแปรเจตนาที่จะกระทำพฤติกรรมป้องกันมะเร็งปากมดลูก และตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก เพื่อศึกษาตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการอธิบายเจตนาที่จะกระทำพฤติกรรมป้องกันมะเร็งปากมดลูก ของตัวแปรเจตนาต่อพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก ตัวแปรการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตนาต่อพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูกกับผลคุณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก และการประเมินผลกรรม การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงกับผลรวมของผลคุณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง และแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูกกับผลรวมของผลคุณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม และการรับรู้อิทธิพลของปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อพฤติกรรมป้องกันมะเร็งปากมดลูก กลุ่มตัวอย่างคือ เพศหญิงที่แต่งงานและมีอายุระหว่าง 15-44 ปี ที่มารับบริการวางแผนครอบครัว โรงพยาบาลชุมชน จังหวัดสระบุรี จำนวน 372 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์ความถดถอยแบบพหุ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า เจตนาที่จะกระทำพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก ได้ถูกต้อง ร้อยละ 12.92 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีเจตนาที่จะกระทำพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็ง เจตนาต่อพฤติกรรมป้องกันมะเร็งปากมดลูก การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก สามารถร่วมกันทำนายเจตนาที่จะกระทำพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก ได้ถูกต้อง ร้อยละ 24.34 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมป้องกันมะเร็งปากมดลูก และเจตนาต่อพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก เจตนาต่อพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก มีความสัมพันธ์กับความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก และการประเมินผลกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง มีความสัมพันธ์กับความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง และแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก มีความสัมพันธ์กับความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม และการรับรู้อิทธิพล

ของปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จิระนันท์ พากเพียร (2540) ได้ศึกษาการทำนายพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อแบบครอบจักรวาลในคลินิกทันตกรรมของนักศึกษาทันตภิบาล: ทดสอบทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความสอดคล้องของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ในการทำนายและอธิบายพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อแบบครอบจักรวาลในคลินิกทันตกรรมของนักศึกษาทันตภิบาล เพื่อศึกษาความเชื่อของนักศึกษาทันตภิบาลที่มีพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อแบบครอบจักรวาล และเพื่อหาตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนายพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อแบบครอบจักรวาล โดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ร่วมกับตัวแปรอื่น ๆ ที่ได้จากงานวิจัยกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 86 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม และแบบวัด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์ความถดถอยแบบพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ใช้ในการทำนายและอธิบายพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อแบบครอบจักรวาลของนักศึกษาทันตภิบาล แบบพฤติกรรมกลุ่มไม่ได้ แต่ใช้ในการอธิบายพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อแบบครอบจักรวาล แบบพฤติกรรมเดี่ยวได้ 2 ใน 5 พฤติกรรม ได้แก่ เจตนาที่จะทำพฤติกรรม และการรับรู้ความสามารถควบคุมพฤติกรรมร่วมกันทำนายการใช้ปากกีสวมปลอก เข็มหลังฉีดยา เจตนาที่จะทำพฤติกรรม ทำนายความสะอาดด้ามกรอฟันอย่างถูกวิธีทุกครั้งก่อนเปลี่ยนผู้ป่วย และพบว่าตัวแปรตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ได้แก่ เจตคติต่อพฤติกรรม การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม สามารถทำนายเจตนาที่จะทำพฤติกรรมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักศึกษาทันตภิบาลที่ทำความสะอาดด้านกรอฟันอย่างถูกวิธีทุกครั้ง ก่อนเปลี่ยนผู้ป่วย ต่างกันมีความเชื่อว่า ผู้ช่วยทันตแพทย์อยากให้นักศึกษา ทำความสะอาดด้ามกรอฟันอย่างถูกวิธีทุกครั้ง ก่อนเปลี่ยนผู้ป่วยต่างกัน เมื่อใช้ตัวทำนาย 6 ตัว ได้แก่ เจตคติพฤติกรรม การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง การรับรู้ความสามารถควบคุมพฤติกรรม เจตนาที่จะทำพฤติกรรม การรับรู้ความเสี่ยงต่อการติดเชื้อและพฤติกรรมในอดีต ร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อแบบครอบจักรวาล ทั้งในพฤติกรรมกลุ่มและพฤติกรรมเดี่ยว พบว่ามีตัวทำนายที่มีประสิทธิภาพ แตกต่างกันไปตามลักษณะพฤติกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การพัฒนากรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จำนวน 32 เล่ม ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2529-2557 ที่มีความเกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล มีความสอดคล้องกับจำแนกตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน Ajzen and Fishbein (2005) และ Ajzen (2006) จึงได้รวมตัวแปรที่มีเนื้อหาเดียวกันเข้าใน โครงสร้างตัวแปรและความสัมพันธ์ต่าง ๆ โดยมีรายละเอียดดังตารางที่ 2-2

ตารางที่ 2-2 การสังเคราะห์ปัจจัยระดับนักเรียนที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล

งานวิจัยของ (ปี)	I	A _B	SN	PBC	b _i	NB _j	C _k	ABC	ปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย			
									การอบรม เลี้ยงดูแบบ ประชาธิปไตย	การส่งเสริม การเรียนรู้ของ ผู้ปกครอง	ความอบอุ่น ในครอบครัว	เครือข่ายสังคม ที่ส่งเสริม ความซื่อสัตย์
ยาใจ เดชขันธุ์ (2557)								/	/	/		
อำภา แสงระวี (2556)								/			/	
นันทภา ปัญญารัตน์ (2555)		/										
ปฎิมา โพธิ์วงษ์ (2555)								/				/
ศิวธิดา ทรัพย์เหมือน (2554)									/			/
สิริกัทร ขจรสมบัติ (2553)								/	/			
สุชน ประวัตติ (2553)									/			
กนกพร อรินพ่าย (2552)			/									
อรอุมา เจริญสุข (2552)	/	/			/	/	/					
มาลัยพร นนท์แก้ว (2551)	/	/	/	/	/	/	/		/			
วิสาลักษณ์ สิทธิขุนทด (2551)	/	/	/	/	/	/	/					
ศุภรา สรรพกิจ (2551)			/									
สมาพร ภัทรพงศ์กิจ (2551)				/	/	/	/		/			

ตารางที่ 2-2 (ต่อ)

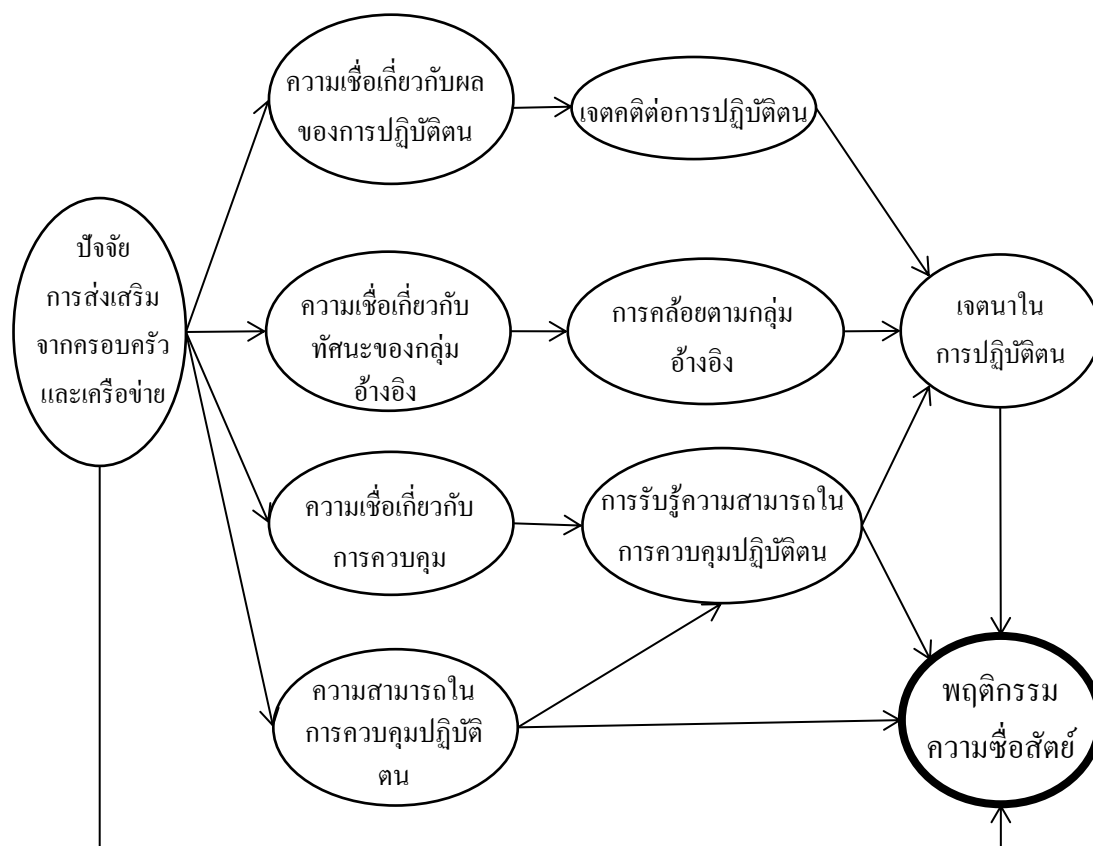
งานวิจัยของ (ปี)	I	A _B	SN	PBC	b _i	NB _j	C _k	ABC	ปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย			
									การอบรม เลี้ยงดูแบบ ประชาธิปไตย	การส่งเสริม การเรียนรู้ของ ผู้ปกครอง	ความอบอุ่น ในครอบครัว	เครือข่ายสังคม ที่ส่งเสริม ความซื่อสัตย์
อรนุช หงวนไธสง (2551)	/	/	/	/	/	/	/	/				
จรัญ ศรีบัวนา (2550)	/	/	/	/	/	/	/	/	/			/
นงลักษณ์ วิรัชชัย, บุษผา เมฆศรีทอง และธีรวัฒน์ ฉะราช (2550)		/	/	/	/	/			/			
รสิตา กุดแกลง (2550)									/			
ชมพูนุท พานะกิจ (2549)	/	/	/	/	/	/						
วรินทรา ปั่นงาม (2549)			/									
อิสรา ตาคทอง (2549)			/	/								
วินัย ไม้ถึง (2548)	/	/	/		/	/	/		/		/	/
พิไลลักษณ์ ทองรอด (2547)		/		/			/		/		/	
วีรเืองรอง รัตนวิไลสกุล (2547)					/	/	/	/				

ตารางที่ 2-2 (ต่อ)

งานวิจัยของ (ปี)	I	A _B	SN	PBC	b _i	NB _j	C _k	ABC	ปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย				
									การอบรม เลี้ยงดูแบบ ประชาธิปไตย	การส่งเสริม การเรียนรู้ของ ผู้ปกครอง	ความอบอุ่น ในครอบครัว	เครือข่ายสังคม ที่ส่งเสริม ความซื่อสัตย์	
สุมาลี ภูผาลา (2547)		/		/			/		/		/		/
ดาวนภา กิตติสาโร (2546)			/										
เนาวนิตย์ मुखสมบัติ (2545)			/	/									
กฤตรินทร์ นิ่มทองคำ (2542)	/	/	/		/	/	/		/		/		/
นุภา บุทธรักษา (2541)	/	/	/	/	/	/	/						
รัตนา ทองล้วน (2541)		/		/			/		/		/		
จิตรกร ปันทราช (2529)					/	/	/	/					

หมายเหตุ I = เจตนาเชิงพฤติกรรม, A_B = เจตคติต่อพฤติกรรม, SN = การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง, PBC = การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม, b_i = ความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรม, NB_j = ความเชื่อเกี่ยวกับทักษะของกลุ่มอ้างอิงต่อการกระทำของตน, C_k = ความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม, ABC = ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมที่มีอยู่จริง

จากตารางการสังเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล เป็นการสังเคราะห์ตัวแปรจากงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ จำนวน 30 เล่ม ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2529-2557 โดยใช้กรอบทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนของ Ajzen and Fishbein (2005) และ Ajzen (2006) ที่แสดงให้เห็นว่าทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนมีความเหมาะสมในการนำมาใช้เป็นโมเดลในการวิเคราะห์ ซึ่งสอดคล้องกับ Ajzen and Klobas (2013, p. 206) ในการโยงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมที่มีอยู่จริงกับการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมและพฤติกรรม ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่ายกับพฤติกรรมได้แสดงในตารางที่ 2-2 ซึ่งสามารถสรุปความสัมพันธ์ได้ดัง ดังภาพที่ 2-3

ภาพที่ 2-3 โมเดลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูลพหุกลุ่ม

การวิเคราะห์ด้วยโมเดลสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มาจากประชากรหลายกลุ่มหรือที่เรียกว่า การวิเคราะห์พหุกลุ่ม (Multiple group analysis) มาใช้ ซึ่งการวิเคราะห์พหุกลุ่มดังกล่าว ถือว่าเป็น เทคนิควิธีการทางสถิติที่ใช้เปรียบเทียบโครงสร้างขององค์ประกอบ (Factor structure) จากกลุ่มตัวอย่างที่ได้มาจากประชากรตั้งแต่สองกลุ่มขึ้นไปในเวลาเดียวกัน สมาชิกในแต่ละกลุ่ม จะต้องมีความเป็นอิสระต่อกัน (Mutually exclusive groups of individual) เป็นการทดสอบ ความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มตัวอย่างต่าง ๆ เหล่านั้น เพื่อหาหลักฐานเกี่ยวกับความไม่ แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่ม โดยมุ่งความสนใจที่จะตอบปัญหาข้อใดข้อหนึ่งจาก 5 ข้อ ดังนี้ คือ

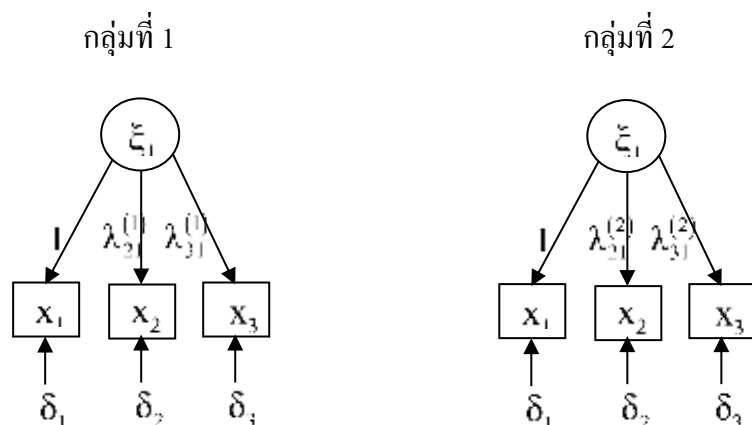
- 1) โมเดลการวัดมีความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มหรือไม่
- 2) โครงสร้างขององค์ประกอบ (Factorial structure) มีค่าเท่ากันในทุกกลุ่มประชากรหรือไม่
- 3) อิทธิพลเชิงสาเหตุใน โมเดล โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุมีความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มหรือไม่
- 4) ค่าเฉลี่ยตัวแปรแฝง ในโมเดลมีความแตกต่างระหว่างกลุ่มประชากรหรือไม่ และ
- 5) โครงสร้างขององค์ประกอบของ เครื่องมือที่ใช้วัด ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างอิสระหลายกลุ่มจากประชากรเดียวกันให้ผลเหมือนกัน หรือไม่ (Jöreskog, & Sörbom, 1989, p. 227)

ลักษณะของความไม่แปรเปลี่ยนของแบบจำลอง

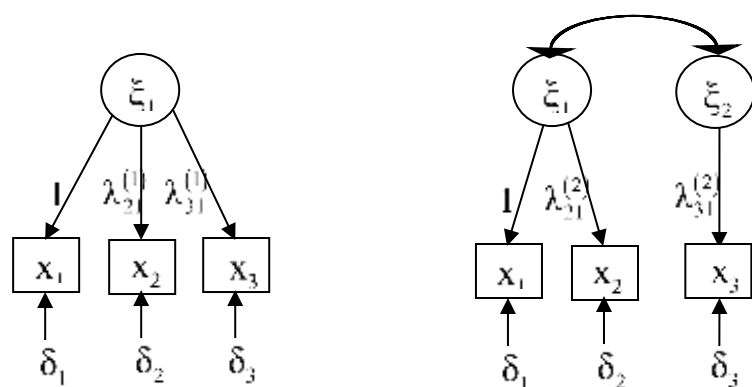
Bollen (1989, pp. 355-359) ได้แบ่งลักษณะของความไม่แปรเปลี่ยนของแบบจำลอง ออกเป็นสองลักษณะที่มีความคาบเกี่ยวกัน คือความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบ (Model form) และความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ (Parameter value) ซึ่งจะได้กล่าวถึงรายละเอียดต่อไป

ความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบ

แบบจำลองที่ได้จากประชากรมากกว่า 1 กลุ่ม มีรูปแบบจำลองไม่แปรเปลี่ยนก็ต่อเมื่อ เมทริกซ์พารามิเตอร์ของแบบจำลองตั้งแต่กลุ่มนั้นเหมือนกัน เช่น เป็นเมทริกซ์เต็มรูปแบบ เหมือนกัน เป็นต้น มีขนาดเท่ากัน และสถานะของพารามิเตอร์ในเมทริกซ์เป็นพารามิเตอร์กำหนด พารามิเตอร์อิสระ และพารามิเตอร์บังคับเหมือนกัน โดยไม่จำเป็น มีค่าพารามิเตอร์เท่ากัน ดังภาพที่ 2-4 ที่แสดงความไม่แปรเปลี่ยน ของรูปแบบจำลองที่ได้จากประชากรของกลุ่มตัวแปรแฝง (ξ) และ พารามิเตอร์สัมประสิทธิ์การถดถอยต่าง ๆ (γ) มีจำนวนเท่ากัน สถานะเป็นพารามิเตอร์กำหนด หนึ่งตัวเหมือนกันและที่เหลือเป็นพารามิเตอร์อิสระสองตัวเช่นเดียวกัน ตัวแปรสังเกตได้ (x_1, x_2 และ x_3) เป็นผลมาจากตัวแปรแฝงเพียงหนึ่งตัวเหมือนกัน ในขณะที่ภาพที่ 2-5 ที่แสดง ความแปรเปลี่ยนของรูปแบบจำลองจากประชากรสองกลุ่ม ซึ่งเห็นได้ว่ากลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 มีตัวแปรแฝงจำนวนไม่เท่ากัน พารามิเตอร์สัมประสิทธิ์การถดถอยมีสถานะต่างกัน เป็นต้น

ภาพที่ 2-4 รูปแบบจำลองที่มีความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล

ภาพที่ 2-5 รูปแบบจำลองที่มีความแปรเปลี่ยนของโมเดล

ความไม่แปรเปลี่ยนของพารามิเตอร์

แบบจำลองที่ได้จากประชากรสองกลุ่มมีความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ต่อเมื่อค่าพารามิเตอร์ที่ได้จากทั้งสองกลุ่มนี้มีค่าเท่ากัน ภายใต้รูปแบบจำลองที่ไม่แปรเปลี่ยนนั้น คือ มีขนาดเมทริกซ์เท่ากัน สถานะของพารามิเตอร์ในเมทริกซ์เหมือนกัน และค่าพารามิเตอร์เท่ากัน จากภาพที่ 2-4 แบบจำลองทั้งสอง จะมีความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ ก็ต่อเมื่อ $\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}$ เป็นต้น ความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ ดังกล่าวนี้อาจมีหลายระดับ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสมมติฐานที่ต้องการทดสอบ ซึ่งจะมีตั้งแต่สมมติฐานที่มีความเข้มงวดน้อยที่สุดกล่าวคือ เมื่อมีเงื่อนไขเกี่ยวกับความเท่ากันของพารามิเตอร์น้อยที่สุด จนถึงสมมติฐานที่มีความเข้มงวดมากที่สุด ดังตัวอย่างสมมติฐานการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของแบบจำลองการวัดจาก

ประชากรสองกลุ่ม ตามภาพที่ 2-4 ซึ่งแบบออกเป็นสี่ระดับ ดังนี้ (วรรณิ แกมเกตุ, 2540, หน้า 35; Bollen, 1989, p. 357)

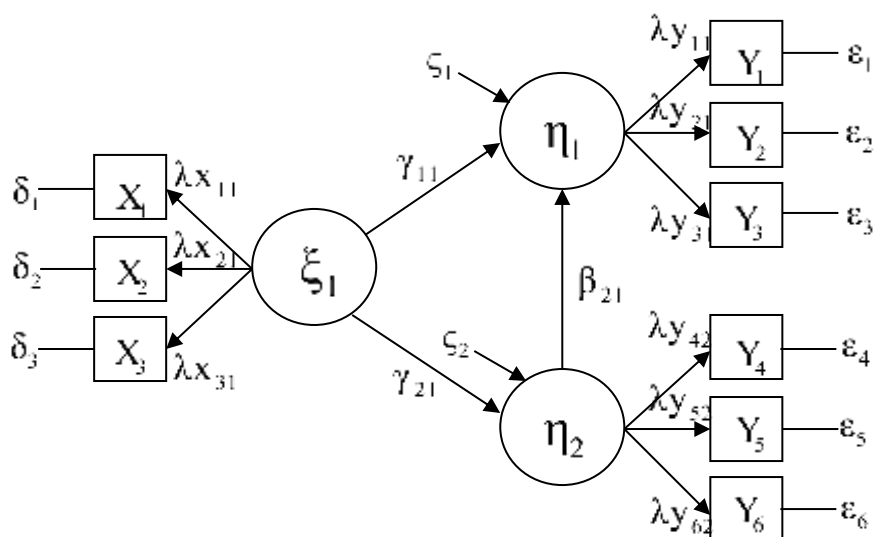
1. H_{form} รูปแบบไม่แปรเปลี่ยน (ขนาดของเมทริกซ์ และสถานะของพารามิเตอร์เป็นแบบกำหนด, อิสระ, และบังคับในเมทริกซ์ Λ , δ , Θ_δ เหมือนกัน)
2. H_{Λ_x} $\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}$
3. $H_{\Lambda_x \delta}$ $\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}$, $\delta^{(1)} = \delta^{(2)}$
4. $H_{\Lambda_x \delta \Theta_\delta}$ $\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}$, $\delta^{(1)} = \delta^{(2)}$, $\Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)}$

การทดสอบสมมติฐานที่ 1) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบจำลอง โดยไม่มีกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการเท่ากันของค่าพารามิเตอร์ การทดสอบสมมติฐานที่ 2) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ในเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรภายนอกแฝงบนตัวแปรสังเกตได้ (Λ_x) ภายใต้อาณาเขตความแปรเปลี่ยนของรูปแบบ ซึ่งเป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ในระดับที่มีความเข้มงวดน้อยที่สุด หรือมีเงื่อนไขเกี่ยวกับการเท่ากันของพารามิเตอร์น้อยที่สุด การทดสอบสมมติฐานที่ 3) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ตามสมมติฐานที่ 2) และเพิ่มความเท่ากันของค่าพารามิเตอร์ในเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดตัวแปรสังเกตได้ (δ) ซึ่งเป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ในระดับที่มีความเข้มงวดเพิ่มขึ้น และการทดสอบสมมติฐานที่ 4) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ตามสมมติฐานที่ 3) และเพิ่มความเท่ากันของค่าพารามิเตอร์ในเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรแฝงภายนอกแฝง (Θ_δ) ซึ่งเป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ในระดับที่มีความเข้มงวดมากที่สุด

นอกจากการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของแบบจำลองการวัดแล้ว นักวิจัยอาจทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของแบบจำลองเชิงโครงสร้างได้ โดยการตั้งสมมติฐานตามประเด็นที่สนใจจะศึกษา เช่น นักวิจัยมีแบบจำลองการวิจัยเต็มรูปแบบ ดังภาพที่ 2-6 อาจตั้งสมมติฐานเพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนจากประชากรสองกลุ่ม ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ระดับ ได้ดังนี้

1. H_{form} รูปแบบไม่แปรเปลี่ยน (ขนาดของเมทริกซ์ และสถานะของพารามิเตอร์เป็นแบบกำหนด, อิสระ และบังคับในเมทริกซ์ β , Γ , Ψ และ γ เหมือนกัน)
2. H_β $\beta^{(1)} = \beta^{(2)}$
3. H_γ $\gamma^{(1)} = \gamma^{(2)}$
4. $H_{\beta\gamma}$ $\beta^{(1)} = \beta^{(2)}$, $\gamma^{(1)} = \gamma^{(2)}$
5. $H_{\beta\gamma\Psi}$ $\beta^{(1)} = \beta^{(2)}$, $\gamma^{(1)} = \gamma^{(2)}$, $\Psi^{(1)} = \Psi^{(2)}$

$$6. H_{\beta\gamma\Psi\phi} \quad \beta^{(1)} = \beta^{(2)}, \gamma^{(1)} = \gamma^{(2)}, \Psi^{(1)} = \Psi^{(2)}, \phi^{(1)} = \phi^{(2)}$$

ภาพที่ 2-6 แบบจำลองความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น

การทดสอบสมมติฐานที่ 1 เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบจำลอง โดยไม่มีกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการเท่ากันของค่าพารามิเตอร์ การทดสอบสมมติฐานที่ 2 เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ในเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุ จากตัวแปรแฝงภายนอกแฝงไปยังตัวแปรแฝงภายใน (γ) ภายใต้ความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบจำลอง ซึ่งเป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ ในระดับที่มีความเข้มงวดน้อยที่สุดการทดสอบสมมติฐานที่ 3 เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ในเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรภายในแฝง (β) ภายใต้ความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบจำลองการทดสอบสมมติฐานที่ 4 เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ตามสมมติฐานที่ 2 และสมมติฐานที่ 3 พร้อม ๆ กันซึ่งเป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ในระดับที่มีความเข้มงวดเพิ่มขึ้น ถ้านักวิจัยไม่ต้องการทดสอบสมมติฐานที่ 2 และสมมติฐานที่ 3 ก็อาจจะตัดทิ้งไปได้ แล้วถือว่าสมมติฐานที่ 4 นี้เป็นสมมติฐานที่มีความเข้มงวดน้อยที่สุด การทดสอบสมมติฐานที่ 5 เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ตามสมมติฐานที่ 4 และเพิ่มความเท่ากันของค่าพารามิเตอร์ในเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดตัวแปรภายในแฝง (Ψ) และการทดสอบสมมติฐานที่ 6

เป็นการทดสอบความไม่แปรปรวนของค่าพารามิเตอร์ตามสมมติฐานที่ 5 และเพิ่มความเท่ากันของค่าพารามิเตอร์ในเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรแฝงภายนอก (φ) ซึ่งเป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ในระดับที่มีความเข้มงวดมากที่สุด

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยใช้การวิเคราะห์หาค่ากลุ่ม ผู้วิจัยได้นำเสนอการดำเนินการวิจัย แบ่งเป็น 5 ตอน คือ 1) ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 2) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 3) การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ 4) การเก็บรวบรวมข้อมูล และ 5) การวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดและขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังรายละเอียดต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ประกอบด้วย จังหวัดนครปฐม จังหวัดนนทบุรี จังหวัดปทุมธานี จังหวัดสมุทรปราการ และจังหวัดสมุทรสาคร (สำนักผังประเทศและผังภาค, 2558) ที่กำลังศึกษาหรือปฏิบัติงานสถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของหน่วยงานต่อไปนี้ 1) สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) กระทรวงศึกษาธิการ 2) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.) กระทรวงศึกษาธิการ 3) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) กระทรวงมหาดไทย ประกอบด้วย สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร (กทม.) และสำนักประสานและพัฒนากิจการศึกษาท้องถิ่น (สน.ปศ.) กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย จำนวน 269,245 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 2,160 คน จำนวน 36 โรงเรียน การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ในการวิเคราะห์หาค่ากลุ่มจะใช้ 20 เท่า ของผลรวมของจำนวนตัวแปรต้น (Linderman, Merenda, & Gold, 1980) โดยกลุ่มควรมีหน่วยเล็กที่สุด ควรมีตัวอย่างไม่น้อยกว่า 30 หน่วย (Kreft, 1996) ประกอบกับการวิเคราะห์สมการเชิงสาเหตุ ควรมีจำนวนตัวอย่าง อย่างน้อย 200 ตัวอย่างขึ้นไป (Arhonditsis et al., 2006; Christopher Westland, 2010; Lei & Wu, 2007; Reynolds & Taylor, 2011) จึงทำการกำหนดขนาดของจำนวนนักเรียนในแต่ละสังกัดควรมีไม่น้อยกว่า 600 คน โดยสุ่มโรงเรียนแยกตามจังหวัดในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ด้วยวิธีการสุ่มหลายขั้นตอน (Multi stage random sampling) โดยกำหนดจังหวัดละ 6 โรงเรียน ซึ่งประกอบด้วยโรงเรียนจาก 3 สังกัด ได้แก่ 1) สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) กระทรวงศึกษาธิการ 2) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.) กระทรวงศึกษาธิการ 3) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.)

กระทรวงมหาดไทย ประกอบด้วย สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร (กทม.) และสำนักประสาน และพัฒนาการจัดการศึกษาท้องถิ่น (สน.ปศ.) กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย รายละเอียดดังตารางที่ 3-1

ตารางที่ 3-1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นจำแนกตามจังหวัด สังกัดสถานศึกษา และเพศ

จังหวัด	สังกัดสถานศึกษา						รวม
	สพฐ.		สช.		อปท.		
	เพศชาย	เพศหญิง	เพศชาย	เพศหญิง	เพศชาย	เพศหญิง	
กรุงเทพมหานคร	60	60	60	60	60	60	360
นครปฐม	60	60	60	60	60	60	360
นนทบุรี	60	60	60	60	60	60	360
ปทุมธานี	60	60	60	60	60	60	360
สมุทรปราการ	60	60	60	60	60	60	360
สมุทรสาคร	60	60	60	60	60	60	360
รวม	720		720		720		2,160

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสำรวจที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้นเพื่อศึกษาปัจจัย ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล โดยนำทฤษฎี พฤติกรรมตามแผนมาเป็นกรอบในการประยุกต์ใช้เป็นกรอบแนวคิด ประกอบด้วย 3 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับภูมิหลังของนักเรียน ลักษณะของคำถามเป็นแบบ ตรวจสอบรายการ (Check list) เดิมคำตอบ ร่วมกับ แบบมาตรวัดประมาณค่า (Rating scale)

7 ระดับ โดยแต่ละระดับมีความหมายดังนี้

- 7 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับระดับการปฏิบัติจริงทุกครั้ง/ จริงที่สุด
- 6 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับระดับการปฏิบัติจริงเกือบทุกครั้ง/ จริง
- 5 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับระดับการปฏิบัติจริงบ่อย ๆ/ ก่อนข้างจริง
- 4 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับระดับการปฏิบัติจริงตามสมควร/ จริงบ้าง ไม่จริงบ้าง
- 3 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับระดับการปฏิบัติจริงนาน ๆ ครั้ง/ ก่อนข้างไม่จริง
- 2 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับระดับการปฏิบัติจริงนานมากจะมีสักครั้ง/ ไม่จริง

1 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับระดับการปฏิบัติจริงไม่เคยมีแม้แต่ครั้งเดียว/ ไม่จริงเลย การแปลความหมายคะแนน มีเกณฑ์การพิจารณาคะแนน จำแนกเป็นรายชื่อและภาพรวม โดยการหาคะแนนเฉลี่ยจากผู้ตอบแบบสอบถามทุกคน แล้วนำมาจัดระดับได้ 7 ระดับ และแปลความหมายของคะแนน ได้รับดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 6.50-7.00 หมายถึง มากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 5.50-6.49 หมายถึง มาก

คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.49 หมายถึง ค่อนข้างมาก

คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.49 หมายถึง ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.49 หมายถึง ค่อนข้างน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง น้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง น้อยที่สุด

ตอนที่ 2 แบบสอบถามระดับการปฏิบัติตนของนักเรียน ลักษณะของคำถามเป็นแบบมาตรวัดประมาณค่า (Rating scale) 7 ระดับ จากคำคุณศัพท์ที่ 2 ขั้ว ปลายมาตรว่า ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ-ไม่เคยปฏิบัติเลย มาก มีค่าคะแนนจาก 1 ถึง 7 โดยแต่ละระดับมีความหมาย ดังนี้

7 หมายถึง ข้อความนั้น ตรงกับระดับการปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ

6 หมายถึง ข้อความนั้น ตรงกับระดับการปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่

5 หมายถึง ข้อความนั้น ตรงกับระดับการปฏิบัติบ่อย ๆ

4 หมายถึง ข้อความนั้น ตรงกับระดับการปฏิบัติตามสมควร

3 หมายถึง ข้อความนั้น ตรงกับระดับการปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง

2 หมายถึง ข้อความนั้น ตรงกับระดับการไม่ปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่

1 หมายถึง ข้อความนั้น ตรงกับระดับการไม่เคยปฏิบัติเลย

การแปลความหมายคะแนน มีเกณฑ์การพิจารณาคะแนน จำแนกเป็นรายชื่อและภาพรวม โดยการหาคะแนนเฉลี่ยจากผู้ตอบแบบสอบถามทุกคน แล้วนำมาจัดระดับได้ 7 ระดับ และแปลความหมายของคะแนน ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 6.50-7.00 หมายถึง มีการปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ

คะแนนเฉลี่ย 5.50-6.49 หมายถึง มีการปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่

คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.49 หมายถึง มีการปฏิบัติบ่อย ๆ

คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.49 หมายถึง มีการปฏิบัติตามสมควร

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.49 หมายถึง มีการปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง

คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง ส่วนใหญ่ไม่ปฏิบัติ

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง ไม่เคยปฏิบัติ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความเชื่อในการปฏิบัติตนของนักเรียน ประกอบด้วย 4 ส่วน ดังนี้
ส่วนที่ 1 แบบวัดเจตนาเชิงในการมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน ความเชื่อเกี่ยวกับผลของปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ และการประเมินผลของการปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์

ส่วนที่ 2 แบบวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนคติของกลุ่มอ้างอิงต่อการปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของผู้เรียน และแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของผู้เรียน

ส่วนที่ 3 แบบวัดการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของผู้เรียน ความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของผู้เรียน และการควบคุมให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของผู้เรียน

ส่วนที่ 4 แบบวัดความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมความซื่อสัตย์

ลักษณะของคำถามของตอนที่ 3 เป็นแบบมาตรวัดประมาณค่า (Rating scale) 7 ระดับ จากคำคุณศัพท์ที่ 2 ขั้ว ลักษณะเชิงบวกและเชิงลบ ในปลายมาตรวัด คือ เป็นไปได้-เป็นไปได้ โดยในแต่ละช่วงมีคำกำกับว่า มาก-ปานกลาง-น้อย-2 ข้างพอ ๆ กัน-น้อย-ปานกลาง-มาก มีค่าคะแนนจาก 1 ถึง 7 โดยแต่ละระดับมีความหมาย ดังนี้

7 หมายถึง เห็นด้วยคำคุณศัพท์เชิงบวกระดับมาก (เป็นไปได้มาก)

6 หมายถึง เห็นด้วยคำคุณศัพท์เชิงบวกระดับปานกลาง (เป็นไปได้ปานกลาง)

5 หมายถึง เห็นด้วยคำคุณศัพท์เชิงบวกระดับน้อย (เป็นไปได้น้อย)

4 หมายถึง เห็นด้วยคำคุณศัพท์เชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน (เป็นไปได้หรือเป็นไปได้ไม่ได้พอ ๆ กัน)

3 หมายถึง เห็นด้วยคำคุณศัพท์เชิงลบระดับน้อย (เป็นไปได้เล็กน้อย)

2 หมายถึง เห็นด้วยคำคุณศัพท์เชิงลบระดับปานกลาง (เป็นไปได้ไม่ได้ปานกลาง)

1 หมายถึง เห็นด้วยคำคุณศัพท์เชิงลบระดับมาก (เป็นไปได้ไม่ได้มาก)

การแปลความหมายคะแนน มีเกณฑ์การพิจารณาคะแนน จำแนกเป็นรายชื่อและภาพรวม โดยการหาคะแนนเฉลี่ยจากผู้ตอบแบบสอบถามทุกคน แล้วนำมาจัดระดับได้ 7 ระดับและแปลความหมายของคะแนน โดยประยุกต์มาจาก Best (1981, p. 179) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 6.50-7.00 หมายถึง คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 5.50-6.49 หมายถึง คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.49 หมายถึง คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.49 หมายถึง คิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.49 หมายถึง คิดเห็นด้วยในเชิงลบระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง คิดเห็นด้วยในเชิงลบระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง คิดเห็นด้วยในเชิงลบระดับมาก

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

มีขั้นตอนในการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบ

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรม ความซื่อสัตย์ แนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน และงานวิจัย เพื่อให้เกิดความเข้าใจในหลักการ แนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมาใช้กำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษาตัวแปรที่น่าจะเป็นปัจจัย ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล จากนั้นกำหนด นิยาม โครงสร้างของตัวแปรที่ต้องการวัด เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ตรวจสอบความถูกต้องทางภาษา จากนั้นนำแบบสอบถามและแบบวัดที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาฯ เพื่อตรวจสอบความครอบคลุมเนื้อหาของแบบทดสอบ ความเหมาะสมของปริมาณข้อสอบ ความชัดเจนของภาษา และรูปแบบของแบบทดสอบ แล้วนำมา ปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

3. นำแบบสอบถามและแบบวัดที่ได้จากการปรับปรุงแล้ว ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านการศึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญทางด้าน การวัดและประเมินผล และทางด้านจิตวิทยา จำนวน 9 ท่าน โดยตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ในด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามกับ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของแบบทดสอบ (Item objective congruence, IOC) ตรวจสอบการใช้ภาษา และความถูกต้องของภาษา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒิในการ ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

3.1 มีความรู้และประสบการณ์สาขาการวัดและประเมินผล โดยพิจารณาจากวุฒิทางการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาเอกทางการวัดประเมินผล และประสบการณ์ทำงานมากกว่า 5 ปี จำนวน 1 ท่าน

3.2 มีความรู้และประสบการณ์สาขาจิตวิทยา โดยพิจารณาจากวุฒิทางการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาเอกทางด้านจิตวิทยา และประสบการณ์ทำงานมากกว่า 5 ปี จำนวน 1 ท่าน

3.3 ครูที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา และมีตำแหน่งวิทยฐานะชำนาญการ

ขึ้นไป จำนวน 7 ท่าน

4. นำผลการตรวจสอบของผู้ทรงคุณวุฒิมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถาม กับจุดประสงค์ (Item object congruence: IOC) โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการตัดสินความตรงเชิงเนื้อหา คือ ค่าดัชนี IOC ต้องมากกว่า 0.5 ($IOC > 0.5$) ตามแนวทางของสุริพร อนุศาสนนันท์ (2554) จึงถือว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด ซึ่งพบว่ามีค่า IOC อยู่ระหว่าง .89-1.00 ซึ่งมี รายละเอียดดังภาคผนวก

5. นำแบบสอบถามและแบบวัดที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียน จำนวน 60 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำมาวิเคราะห์คุณภาพของแบบสอบถามและแบบวัดหลัง ทดลองใช้ โดยวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง (α) ของข้อสอบเป็นรายข้อ ซึ่งพบว่ามีค่า α อยู่ระหว่าง .75-.91 ซึ่งมีรายละเอียดดังภาคผนวก

6. นำแบบสอบถามและแบบวัดไปใช้เก็บข้อมูลจริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล ในส่วนของแบบสอบถามและแบบวัดเก็บรวบรวมข้อมูลโดย ส่งแบบสอบถามไปทางไปรษณีย์ ซึ่งจะมีการติดต่อประสานเพื่อขอความร่วมมือในการดำเนินการ วิจัยกับ โรงเรียน แล้วจึงส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง และดำเนินการติดตามการตอบ กลับแบบสอบถามและแบบวัดไม่ต่ำกว่า 2 ครั้ง โดยใช้การติดตามทางโทรศัพท์ โดยเว้นระยะห่าง จากเวลาที่ส่งแบบสอบถามเป็นเวลาครั้งละ 1 สัปดาห์ขึ้นไป ในส่วนของการทดสอบผู้วิจัย ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ดำเนินการขอข้อมูลรายชื่อโรงเรียนแยกตามสังกัดดังนี้ 1) สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) กระทรวงศึกษาธิการ 2) สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชน (สช.) กระทรวงศึกษาธิการ และ 3) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) กระทรวงมหาดไทย ประกอบด้วย สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร (กทม.) และสำนักประสาน และพัฒนาการจัดการศึกษาท้องถิ่น (สน.ปศ.) กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย และเมื่อได้รายชื่อ โรงเรียนมาแล้วจึงทำการกำหนดขนาดตัวอย่างในโรงเรียน จำแนกตามเพศ

2. ทำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยและขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจาก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เสนอไปยังกระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร และกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย เพื่อขออนุญาตเก็บ รวบรวมข้อมูลทางการศึกษาจากโรงเรียนในสังกัดต่าง ๆ

3. ทำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยและขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจาก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เสนอไปยังผู้บริหาร โรงเรียนในที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขอ ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยจากโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

4. ดำเนินการส่งแบบสอบถามและแบบวัดทางไปรษณีย์ไปยังโรงเรียนที่เป็นกลุ่ม ตัวอย่าง และเก็บรวบรวมแบบสอบถามและแบบวัดทางไปรษณีย์ และขอความอนุเคราะห์ให้กลุ่ม ตัวอย่างส่งกลับคืนทางไปรษณีย์ที่ผู้วิจัยได้เจ้าหน้าที่ของถึงผู้วิจัย และติดตราไปรษณียากรไว้เรียบร้อยแล้ว เพื่อความสะดวกในการส่งกลับ โดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามและแบบวัดไปโรงเรียน จำนวน แบบสอบถามและแบบวัดสำหรับนักเรียน 2,160 ชุด

5. หลังจากส่งแบบสอบถามไปแล้ว 2 สัปดาห์ผู้วิจัยได้แบบสอบถามกลับคืนและ หลังจากส่งแบบสอบถามไปแล้ว 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยติดตามการตอบกลับโดยโทรศัพท์ เมื่อครบ กำหนด

6. นำแบบสอบถามและแบบวัดที่ได้รับกลับคืน ทำการลงรหัส (Coding) เพื่อเตรียม สำหรับใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่ง 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นด้วยสถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าสูงสุด (Max) ค่าต่ำสุด (Min) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโด่ง (Kurtosis) ของตัวแปรสังเกตได้

2. การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน เป็นการวิเคราะห์องค์ประกอบเพื่อระบุ โครงสร้างองค์ประกอบพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล

2.1 องค์ประกอบต้องมีความแปรปรวนมากกว่า 1 ขึ้นไป

2.2 ค่าของตัวแปรสังเกตได้แต่ละตัวในแต่ละองค์ประกอบต้องมีค่าน้ำหนัก องค์ประกอบ ตั้งแต่ .30 ขึ้นไป

2.3 องค์ประกอบแต่ละตัวจะต้องมีตัวแปรสังเกตได้อธิบายตั้งแต่สามตัวแปรขึ้นไป

2.4 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ โดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน เพื่อสร้างเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้และตรวจสอบ เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อมูลเมทริกซ์ สหสัมพันธ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบควรมีค่า แตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญโดยพิจารณาค่าต่อไปนี้

2.4.1 Bartlett's test of sphericity ต้องมีค่ามาก ๆ แตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.4.2 Kaiser-meyer-olkin measure of sampling adequacy ต้องมีค่าเข้าใกล้หนึ่ง

3. การวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ระหว่างสังกัดของสถานศึกษาวิเคราะห์พหุกลุ่มด้วยโปรแกรม AMOS การวิเคราะห์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของพารามิเตอร์ ตามสมมติฐานข้างต้นแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

3.1 การวิเคราะห์เพื่อประมาณค่าพารามิเตอร์ในแต่ละกลุ่มตัวอย่างและคำนวณค่าดัชนีวัดความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ตอนนี้เป็นกรวิเคราะห์โดยไม่มี การกำหนดเงื่อนไขให้ค่าพารามิเตอร์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างมีค่าเท่ากันทาการวิเคราะห์ทุกกลุ่มพร้อมกัน

3.2 การวิเคราะห์เพื่อประมาณค่าพารามิเตอร์ในแต่ละกลุ่มตัวอย่างและคำนวณค่าดัชนีวัดความสอดคล้องของโมเดลการวัดตามสมมติฐานย่อยต่าง ๆ ตามที่ผู้วิจัยกำหนดไว้โดย การกำหนดเงื่อนไขให้ค่าพารามิเตอร์ระหว่างกลุ่มประชาชนมีค่าเท่ากัน

3.3 การคำนวณผลต่างของค่าไค-สแควร์ และผลต่างขององศาอิสระที่ได้ในขั้นตอนที่ 3.1 และขั้นตอนที่ 3.2 การแปลผลการวิเคราะห์ถ้าผลต่างของค่าไค-สแควร์ที่ได้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแสดงว่าไม่มีการแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง แต่ถ้าผลต่างของค่าไค-สแควร์ที่ได้มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่ามีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างซึ่งจำนวนขั้นตอนของการวิเคราะห์จะขึ้นอยู่กับสมมติฐานที่ต้องการทำการทดสอบ มีดังต่อไปนี้

3.3.1 การทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างเพศชายและเพศหญิง

สมมติฐานที่ 1 H_{from}	รูปแบบไม่แปรเปลี่ยน
สมมติฐานที่ 2 H_{Λ_x}	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}$
สมมติฐานที่ 3 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)}$
สมมติฐานที่ 4 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)}, \Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)}$
สมมติฐานที่ 5 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)}, \Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)}, \Theta_\epsilon^{(1)} = \Theta_\epsilon^{(2)}$
สมมติฐานที่ 6 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon \gamma}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)}, \Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)}, \epsilon^{(1)} = \epsilon^{(2)}, \Theta_\epsilon^{(1)} = \Theta_\epsilon^{(2)}, \gamma^{(1)} = \gamma^{(2)}$
สมมติฐานที่ 7 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon \gamma \beta}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)}, \Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)},$

$$\Theta_\varepsilon^{(1)} = \Theta_\varepsilon^{(2)}, \gamma^{(1)} = \gamma^{(2)}, \beta^{(1)} = \beta^{(2)}$$

$$\text{สมมติฐานที่ 8 } H_{\Lambda_x \delta \Theta_\delta \Lambda_y \varepsilon \Theta_\varepsilon \gamma \beta \psi} \quad \Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}, \delta^{(1)} = \delta^{(2)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)},$$

$$\Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)}, \varepsilon^{(1)} = \varepsilon^{(2)}, \Theta_\varepsilon^{(1)} = \Theta_\varepsilon^{(2)},$$

$$\gamma^{(1)} = \gamma^{(2)}, \beta^{(1)} = \beta^{(2)}, \psi^{(1)} = \psi^{(2)}$$

สมมติฐานที่ 1 (H_{from}) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล โดยไม่มีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ระหว่างเพศชายกับเพศหญิงให้มีค่าเท่ากัน คือ เป็นการทดสอบความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์

สมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_x}) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 1 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างเพศชายและเพศหญิง

สมมติฐานที่ 3 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 2 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_δ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างเพศชายและเพศหญิง

สมมติฐานที่ 4 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 3 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตภายในบนตัวแปรแฝงภายใน (Λ_y) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างเพศชายและเพศหญิง

สมมติฐานที่ 5 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 4 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_ε) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างเพศชายและเพศหญิง

สมมติฐานที่ 6 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon \gamma}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 5 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุจากตัวแปรตัวแปรแฝงภายนอกต่อตัวแปรแฝงภายใน (γ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างเพศชายและเพศหญิง

สมมติฐานที่ 7 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon \gamma \beta}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 6 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิง

สาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายใน (β) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างเพศชายและเพศหญิง

สมมติฐานที่ 8 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon \gamma \beta \psi}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 7 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรแฝงภายใน (ψ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างเพศชายและเพศหญิง

3.3.2 การทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างสังกัดสถานศึกษา

สมมติฐานที่ 1 H_{from}	รูปแบบไม่แปรเปลี่ยน
สมมติฐานที่ 2 H_{Λ_x}	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}$,
สมมติฐานที่ 3 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}$, $\Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)} = \Theta_\delta^{(3)}$
สมมติฐานที่ 4 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}$, $\Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)} = \Theta_\delta^{(3)}$, $\Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)} = \Lambda_y^{(3)}$
สมมติฐานที่ 5 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}$, $\Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)} = \Theta_\delta^{(3)}$, $\Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)} = \Lambda_y^{(3)}$, $\Theta_\varepsilon^{(1)} = \Theta_\varepsilon^{(2)} = \Theta_\varepsilon^{(2)}$
สมมติฐานที่ 6 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon \gamma}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}$, $\Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)} = \Theta_\delta^{(3)}$, $\Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)} = \Lambda_y^{(3)}$, $\Theta_\varepsilon^{(1)} = \Theta_\varepsilon^{(2)} = \Theta_\varepsilon^{(2)}$, $\gamma^{(1)} = \gamma^{(2)} = \gamma^{(3)}$
สมมติฐานที่ 7 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon \gamma \beta}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}$, $\Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)} = \Theta_\delta^{(3)}$, $\Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)} = \Lambda_y^{(3)}$, $\Theta_\varepsilon^{(1)} = \Theta_\varepsilon^{(2)} = \Theta_\varepsilon^{(2)}$, $\gamma^{(1)} = \gamma^{(2)} = \gamma^{(3)}$, $\beta^{(1)} = \beta^{(2)} = \beta^{(3)}$
สมมติฐานที่ 8 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon \gamma \beta \psi}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}$, $\Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)} = \Theta_\delta^{(3)}$, $\Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)} = \Lambda_y^{(3)}$, $\Theta_\varepsilon^{(1)} = \Theta_\varepsilon^{(2)} = \Theta_\varepsilon^{(2)}$, $\gamma^{(1)} = \gamma^{(2)} = \gamma^{(3)}$, $\beta^{(1)} = \beta^{(2)} = \beta^{(3)}$, $\psi^{(1)} = \psi^{(2)} = \psi^{(3)}$

สมมติฐานที่ 1 (H_{from}) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล โดยไม่มีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ระหว่างสังกัดของสถานศึกษาให้มีค่าเท่ากัน คือ เป็นการทดสอบความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์

สมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_x}) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 1 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว

มีค่าเท่ากันระหว่างสังกัดของสถานศึกษา

สมมติฐานที่ 3 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 2 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_δ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างสังกัดของสถานศึกษา

สมมติฐานที่ 4 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 3 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตภายในบนตัวแปรแฝงภายใน (Λ_y) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างสังกัดของสถานศึกษา

สมมติฐานที่ 5 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 4 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_ε) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างสังกัดของสถานศึกษา

สมมติฐานที่ 6 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon \gamma}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 5 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุจากตัวแปรตัวแปรแฝงภายนอกต่อตัวแปรแฝงภายใน (γ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างสังกัดของสถานศึกษา

สมมติฐานที่ 7 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon \gamma \beta}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 6 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายใน (β) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างสังกัดของสถานศึกษา

สมมติฐานที่ 8 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon \gamma \beta \psi}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 7 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรแฝงภายใน (ψ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างสังกัดของสถานศึกษา

ในการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ดัชนีที่ใช้ในการตรวจสอบความสอดคล้องแบบจำลอง ที่ได้พัฒนามาจากทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์หลายตัว ซึ่งงานวิจัยนี้ได้คัดเลือกดัชนีที่ใช้ในการพิจารณาความสอดคล้อง ได้แก่ χ^2 , χ^2/df , GFI, AGFI, CFI และ RMSEA ซึ่ง Schermelleh-Engel, Moosbrugger, and Müller

(2003), Joreskog and Sorbom (1989 a; 1989 b), Kwan and Walker (2003), Bollen (1989), Hansen, Rosen, and Gustafsson (2004) และ Schumacker and Lomax (2004) ได้เสนอแนวทางในการตัดสินค่าดัชนีเป็น 2 ลักษณะ คือ ค่าที่แสดงความสอดคล้องและค่าที่ยอมรับได้ว่ามีความสอดคล้อง โดยกำหนดเป็นช่วงของค่าดัชนีความสอดคล้อง ดังแสดงในตารางที่ 3-2

ตารางที่ 3-2 ค่าดัชนีความสอดคล้อง

ดัชนีความสอดคล้อง	ค่าที่แสดงความสอดคล้อง	ค่าที่ยอมรับได้ว่ามีความสอดคล้อง
χ^2	$.05 < p \leq 1.00$	$.01 < p \leq .05$
χ^2/df	$0 < \chi^2/df \leq 2.00$	$2 < \chi^2/df \leq 5$
GFI	$.95 < GFI \leq 1.00$	$.90 < GFI \leq .95$
AGFI	$.95 < AGFI \leq 1.00$	$.85 < AGFI \leq .90$
CFI	$.95 < CFI \leq 1.00$	$.90 < CFI \leq .97$
NFI	$.95 < NFI \leq 1.00$	$.90 < NFI \leq .95$
RMSEA	$.00 < RMSEA \leq .05$	$.05 < RMSEA \leq .08$

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบค่าอิทธิพลทางตรงและทางอ้อม โมเดล ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ตรวจสอบความสอดคล้อง โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และทดสอบความไม่แปรเปลี่ยน โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลระหว่างสังกัดของสถานศึกษา สำหรับผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามและผลการวิเคราะห์การตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ใน โมเดล ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของ โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลระหว่างสังกัดของสถานศึกษา

ความหมายและสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์

ตัวแปรสังเกตได้

SOCHO	หมายถึง	เครือข่ายสังคมที่ส่งเสริมความซื่อสัตย์
FAMRE	หมายถึง	ความอบอุ่นในครอบครัว
PARST	หมายถึง	การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย
PROPA	หมายถึง	การส่งเสริมการเรียนจากผู้ปกครอง
BEL1	หมายถึง	ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อเพื่อน
BEL2	หมายถึง	ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อตนเอง ในแง่ลบ

BEL3	หมายถึง	ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อตนเอง ในแง่บวก
BEL4	หมายถึง	ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อบุคคลที่เชื่อถือ
ATT1	หมายถึง	โอกาสในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น
ATT2	หมายถึง	การได้รับการยกย่องในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ ต่อผู้อื่น
ATT3	หมายถึง	การเห็นคุณค่าในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น
ATT4	หมายถึง	การเห็นความจำเป็นในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ ต่อผู้อื่น
ATT5	หมายถึง	การเห็นประโยชน์ในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ ต่อผู้อื่น
BER1	หมายถึง	ความเชื่อเกี่ยวกับทักษะของผู้ปกครอง
BER2	หมายถึง	ความเชื่อเกี่ยวกับทักษะของเพื่อน
BER3	หมายถึง	ความเชื่อเกี่ยวกับทักษะของบุคคลที่เชื่อถือ
BER4	หมายถึง	ความเชื่อเกี่ยวกับทักษะของตนเองในแง่ลบ
BER5	หมายถึง	ความเชื่อเกี่ยวกับทักษะของตนเองในแง่บวก
REF1	หมายถึง	ความเชื่อในการคงทนพฤติกรรมความซื่อสัตย์
REF2	หมายถึง	ความคาดหวังของบุคคลที่เชื่อถือในการคงทน พฤติกรรมความซื่อสัตย์
REF3	หมายถึง	การมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ตามบุคคลที่เชื่อถือ
CON1	หมายถึง	ความเชื่อในการได้รับการยกย่องเมื่อปฏิบัติตน มีพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์
CON2	หมายถึง	ความเชื่อในการได้รับการยกย่องเมื่อขัดขวางพฤติกรรม ความไม่ซื่อสัตย์ของผู้อื่น
CON3	หมายถึง	ความเชื่อในการตัดสินใจมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ ต่อสถานการณ์ต่าง ๆ
PER1	หมายถึง	ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะปฏิบัติตนให้มี พฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อตนเอง
PER2	หมายถึง	ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะปฏิบัติตนให้มี พฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อครอบครัว

PER3	หมายถึง	ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อบุคคลที่เชื่อถือ
INT1	หมายถึง	ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อตนเองในอนาคต
INT2	หมายถึง	ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อครอบครัวในอนาคต
INT3	หมายถึง	ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อบุคคลที่เชื่อถือในอนาคต
ABI1	หมายถึง	ทักษะในการคิดเพื่อมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์
ABI2	หมายถึง	ทักษะในการใช้เทคโนโลยีเพื่อควบคุมพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์
ABI3	หมายถึง	ทักษะในการใช้เทคโนโลยีเพื่อแสดงพฤติกรรมความซื่อสัตย์
ABI4	หมายถึง	ความมั่นคงต่อการแสดงพฤติกรรมความซื่อสัตย์
HOM1	หมายถึง	การปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา
HOM2	หมายถึง	การปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความซื่อตรง
HOM3	หมายถึง	การไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง
ตัวแปรแฝง		
BACKGR	หมายถึง	ปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย
BELCO	หมายถึง	ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน
ATTSE	หมายถึง	ปัจจัยเจตคติต่อการปฏิบัติตน
BELRE	หมายถึง	ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับทักษะของกลุ่มอ้างอิง
REFGR	หมายถึง	ปัจจัยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง
CONBES	หมายถึง	ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม
PEREF	หมายถึง	ปัจจัยการรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน
INTPR	หมายถึง	ปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตน
ABIBE	หมายถึง	ปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน
HOMSTS	หมายถึง	ปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน

สัญลักษณ์อื่น ๆ

i	หมายถึง	จำนวนข้อคำถาม
n	หมายถึง	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
p	หมายถึง	ค่าความน่าจะเป็นทางสถิติ
df	หมายถึง	องศาอิสระ
\bar{X}	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
s	หมายถึง	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
χ^2	หมายถึง	ค่าสถิติไค-สแควร์
GFI	หมายถึง	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน
CFI	หมายถึง	ดัชนีวัดระดับความสอดคล้องเปรียบเทียบ
AGFI	หมายถึง	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว
RMSEA	หมายถึง	ดัชนีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า
R^2	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R-SQUARE)
TE	หมายถึง	อิทธิพลรวม
IE	หมายถึง	อิทธิพลทางอ้อม
DE	หมายถึง	อิทธิพลทางตรง
SK	หมายถึง	ค่าความเบ้ (Skew)
KU	หมายถึง	ค่าความโด่ง (Kurtosis)
Λ_x	หมายถึง	เมตริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก
Λ_y	หมายถึง	เมตริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรแฝงภายนอกไปบนตัวแปรแฝงภายใน
β	หมายถึง	เมตริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรแฝงภายใน
γ	หมายถึง	เมตริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรแฝงภายนอกไปยังตัวแปรแฝงภายใน
ξ	หมายถึง	เมตริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วม ระหว่างตัวแปรแฝงภายนอก
ζ	หมายถึง	เมตริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วม ระหว่างความคลาดเคลื่อนของตัวแปรของตัวแปรแฝงภายใน

Θ_o	หมายถึง	เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วม ระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก
Θ_e	หมายถึง	เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วม ระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายใน
Ψ	หมายถึง	ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรแฝงภายใน
สพฐ.	หมายถึง	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
สช.	หมายถึง	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
สพฐ.	หมายถึง	องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4-1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์ จำแนกตามลักษณะต่าง ๆ
($n = 2,083$)

คุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	913	43.80
หญิง	1,170	56.20
อายุ		
12	37	1.78
13	540	25.92
14	741	35.57
15	669	32.12
16	89	4.27
17	7	0.34

ตารางที่ 4-1 (ต่อ)

คุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับชั้นที่ศึกษา		
มัธยมศึกษาปีที่ 1	693	33.27
มัธยมศึกษาปีที่ 2	698	33.51
มัธยมศึกษาปีที่ 3	692	33.22
สังกัดของสถานศึกษา		
สพฐ.	679	32.60
สช.	684	32.83
อปท.	720	34.57

ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถาม ไปจำนวน 2,160 ชุด และได้รับแบบสอบถามกลับคืน จำนวน 2,083 ชุด คิดเป็นร้อยละ 96.44 และตารางที่ 4-1 การแจกแจงความถี่ค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 1,170 คน คิดเป็นร้อยละ 56.20 รองลงมาเป็น เพศชาย จำนวน 913 คน คิดเป็นร้อยละ 43.80 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ 14 จำนวน 741 คน คิดเป็นร้อยละ 35.57 รองลงมามีอายุ 15 จำนวน 669 คน คิดเป็นร้อยละ 32.12 มีอายุ 13 จำนวน 540 คน คิดเป็นร้อยละ 25.92 มีอายุ 16 จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 4.27 มีอายุ 12 จำนวน 37 คน คิดเป็น ร้อยละ 1.78 และมีอายุ 17 จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 0.34 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 698 คน คิดเป็นร้อยละ 33.51 รองลงมาศึกษาอยู่ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 693 คน คิดเป็นร้อยละ 33.27 และศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 692 คน คิดเป็นร้อยละ 33.22 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัด อปท. จำนวน 720 คน คิดเป็นร้อยละ 34.57 รองลงมาศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัด สช. จำนวน 684 คน คิดเป็นร้อยละ 32.83 และศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัด สพฐ. จำนวน 679 คน คิดเป็นร้อยละ 32.60 ตามลำดับ

ตารางที่ 4-2 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโด่ง (Kurtosis) ของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย

ปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัว และเครือข่าย	<i>i</i>	\bar{X}	S	SK	KU	แปลผล
การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย	7	5.48	1.26	0.78	9.61	ค่อนข้างมาก
ความอบอุ่นในครอบครัว	7	5.47	1.20	-0.47	-0.60	ค่อนข้างมาก
เครือข่ายสังคมที่ส่งเสริมความซื่อสัตย์	5	5.43	1.04	-0.25	-0.51	ค่อนข้างมาก
การส่งเสริมการเรียนรู้จากผู้ปกครอง	6	5.42	1.23	-0.53	-0.49	ค่อนข้างมาก
รวม	25	5.45	1.12	-0.35	-0.37	ค่อนข้างมาก

จากตารางที่ 4-2 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้และความโด่งของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่ายในภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 5.45, S = 1.12$) โดยที่อันดับแรก คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 5.48, S = 1.26$) รองลงมา คือ ความอบอุ่นในครอบครัวอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 5.47, S = 1.20$) เครือข่ายสังคมที่ส่งเสริมความซื่อสัตย์อยู่ในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 5.43, S = 1.04$) และ การส่งเสริมการเรียนรู้จากผู้ปกครองอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 5.42, S = 1.23$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-3 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโด่ง (Kurtosis) ของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน

ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน	<i>i</i>	\bar{X}	S	SK	KU	แปลผล
ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อเพื่อน	3	4.17	1.87	-0.11	-0.94	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน
ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อตนเองในแง่ลบ	3	3.79	1.94	0.04	-1.07	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน
ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อตนเองในแง่บวก	3	3.76	2.05	0.02	-1.19	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน
ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อบุคคลที่เชื่อถือ	3	3.85	1.95	0.01	-1.04	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน
รวม	12	3.89	1.86	0.01	-1.05	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน

จากตารางที่ 4-3 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้และความโด่งของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน ในภาพรวมอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน ($\bar{X} = 3.89, S = 1.86$) โดยที่อันดับแรก คือ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อเพื่อนอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน ($\bar{X} = 4.17, S = 1.87$) รองลงมา คือ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อบุคคลที่เชื่อถืออยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน ($\bar{X} = 3.85, S = 1.95$) ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อตนเองในแง่ลบอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน ($\bar{X} = 3.79, S = 1.94$) และความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อตนเองในแง่บวกอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน ($\bar{X} = 3.76, S = 2.05$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-4 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโด่ง (Kurtosis) ของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยเจตคติต่อการปฏิบัติตน

ปัจจัยเจตคติต่อการปฏิบัติตน	<i>i</i>	\bar{X}	S	SK	KU	แปลผล
โอกาสในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น	3	5.76	1.13	-0.73	-0.20	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับปานกลาง
การได้รับการยกย่องในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น	3	5.76	1.21	-0.72	-0.22	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับปานกลาง
การเห็นคุณค่าในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น	3	5.85	1.15	-0.66	-0.63	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับปานกลาง
การเห็นความจำเป็นในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น	5	5.85	1.19	-0.71	-0.70	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับปานกลาง
การเห็นประโยชน์ในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น	3	5.88	1.20	-0.77	-0.40	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับปานกลาง
รวม	15	5.82	1.12	-0.67	-0.71	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับปานกลาง

จากตารางที่ 4-4 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้และความโด่งของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยเจตคติต่อการปฏิบัติตน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยปัจจัยเจตคติต่อการปฏิบัติตนในภาพรวมอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับปานกลาง ($\bar{X} = 5.82, S = 1.12$) โดยที่อันดับแรก คือ การเห็นประโยชน์ในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่นอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับปานกลาง ($\bar{X} = 5.85, S = 1.87$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่นอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.85, S = 1.15$) การเห็นความจำเป็นในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่นอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.85, S = 1.19$) โอกาสในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่นอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับปานกลาง ($\bar{X} = 5.76, S = 1.13$) และการได้รับการยกย่องในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่นอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับปานกลาง ($\bar{X} = 5.76, S = 1.21$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-5 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโด่ง (Kurtosis) ของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับทัศนคติของกลุ่มอ้างอิง

ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับ ทัศนคติของกลุ่มอ้างอิง	<i>i</i>	\bar{X}	S	SK	KU	แปลผล
ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนคติ ของผู้ปกครอง	3	4.07	1.96	-0.19	-1.06	คิดเห็นด้วยในเชิงบวก และเชิงลบพอ ๆ กัน
ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนคติ ของเพื่อน	3	3.80	1.99	-0.06	-1.13	คิดเห็นด้วยในเชิงบวก และเชิงลบพอ ๆ กัน
ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนคติ ของบุคคลที่เชื่อถือ	3	3.75	1.98	-0.04	-1.15	คิดเห็นด้วยในเชิงบวก และเชิงลบพอ ๆ กัน
ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนคติ ของตนเองในแง่ลบ	5	3.71	1.99	-0.03	-1.17	คิดเห็นด้วยในเชิงบวก และเชิงลบพอ ๆ กัน
ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนคติ ของตนเองในแง่บวก	3	3.65	1.91	-0.04	-1.07	คิดเห็นด้วยในเชิงบวก และเชิงลบพอ ๆ กัน
รวม	15	3.80	1.89	-0.09	-1.09	คิดเห็นด้วยในเชิงบวก และเชิงลบพอ ๆ กัน

จากตารางที่ 4-5 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้และความโด่งของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับทัศนคติของกลุ่มอ้างอิง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับทัศนคติของกลุ่มอ้างอิงในภาพรวมอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน ($\bar{X} = 3.80, S = 1.89$) โดยที่อันดับแรก คือ ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนคติของเพื่อนอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน ($\bar{X} = 4.07, S = 1.96$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่นอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน ($\bar{X} = 3.85, S = 1.15$) ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนคติของบุคคลที่เชื่อถืออยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน ($\bar{X} = 3.75, S = 1.98$) ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนคติของตนเองในแง่ลบอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน ($\bar{X} = 3.71, S = 1.99$) และความเชื่อเกี่ยวกับทัศนคติของตนเองในแง่บวกอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน ($\bar{X} = 3.65, S = 1.91$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-6 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโด่ง (Kurtosis) ของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

ปัจจัยการคล้อยตาม กลุ่มอ้างอิง	<i>i</i>	\bar{X}	S	SK	KU	แปลผล
ความเชื่อในการคงทน พฤติกรรมความซื่อสัตย์	3	4.88	1.41	-0.15	-0.35	คิดเห็นด้วยในเชิง บวกระดับน้อย
ความคาดหวังของบุคคลที่ เชื่อถือในการคงทน พฤติกรรมความซื่อสัตย์	3	5.03	1.32	-0.14	-0.34	คิดเห็นด้วยในเชิง บวกระดับน้อย
การมีพฤติกรรม ความซื่อสัตย์ตามบุคคลที่ เชื่อถือ	3	5.10	1.35	-0.16	-0.65	คิดเห็นด้วยในเชิง บวกระดับน้อย
รวม	9	5.00	1.27	0.03	-0.76	คิดเห็นด้วยในเชิง บวกระดับน้อย

จากตารางที่ 4-6 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้และความโด่งของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยปัจจัยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในภาพรวมอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย ($\bar{X} = 5.00, S = 1.27$) โดยที่อันดับแรก คือ การมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ตามบุคคลที่เชื่อถืออยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย ($\bar{X} = 5.10, S = 1.35$) รองลงมา คือ ความคาดหวังของบุคคลที่เชื่อถือในการคงทนพฤติกรรมความซื่อสัตย์อยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย ($\bar{X} = 5.03, S = 1.32$) และความเชื่อในการคงทนพฤติกรรมความซื่อสัตย์อยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน ($\bar{X} = 4.88, S = 1.41$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-7 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโด่ง (Kurtosis) ของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม

ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม	<i>i</i>	\bar{X}	S	SK	KU	แปลผล
ความเชื่อในการได้รับการยกย่องเมื่อปฏิบัติตนมีพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์	3	5.26	1.44	-0.40	-0.59	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย
ความเชื่อในการได้รับการยกย่องเมื่อขัดขวางพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ของผู้อื่น	3	4.82	2.15	-0.38	-1.18	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย
ความเชื่อในการตัดสินใจมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อสถานการณ์ต่าง ๆ	7	4.52	1.41	0.01	-0.34	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย
รวม	13	4.87	1.47	-0.14	-1.06	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย

จากตารางที่ 4-7 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้และความโด่งของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมในภาพรวมอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย ($\bar{X} = 4.87, S = 1.47$) โดยที่อันดับแรก คือ ความเชื่อในการได้รับการยกย่องเมื่อปฏิบัติตนมีพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์อยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย ($\bar{X} = 5.26, S = 1.44$) รองลงมา คือ ความเชื่อในการได้รับการยกย่องเมื่อขัดขวางพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ของผู้อื่นอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย ($\bar{X} = 4.82, S = 2.15$) และความเชื่อในการตัดสินใจมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อสถานการณ์ต่าง ๆ อยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย ($\bar{X} = 4.52, S = 1.47$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-8 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโด่ง (Kurtosis) ของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยการรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน

ปัจจัยการรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน	<i>i</i>	\bar{X}	S	SK	KU	แปลผล
ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรม	3	3.90	1.84	-0.07	-0.85	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบ
ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง						พอ ๆ กัน
ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรม	3	5.15	1.51	-0.31	-0.60	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย
ความซื่อสัตย์ต่อครอบครัว						
ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรม	3	5.24	1.47	-0.32	-0.66	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย
ความซื่อสัตย์ต่อบุคคลที่เชื่อถือ						
รวม	9	4.76	1.42	-0.04	-0.89	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย

จากตารางที่ 4-8 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้และความโด่งของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยการรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยปัจจัยการรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน ในภาพรวมอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย ($\bar{X} = 4.76, S = 1.42$) โดยที่อันดับแรก คือ ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อบุคคลที่เชื่อถืออยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย ($\bar{X} = 5.24, S = 1.47$) รองลงมา คือ ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อครอบครัวอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย ($\bar{X} = 5.15, S = 1.51$) และความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อตนเองอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกและเชิงลบพอ ๆ กัน ($\bar{X} = 3.90, S = 1.84$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-9 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโด่ง (Kurtosis) ของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตน

ปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตน	<i>i</i>	\bar{X}	S	SK	KU	แปลผล
ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ในอนาคต	3	5.43	1.23	-0.50	-0.54	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย
ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อครอบครัวในอนาคต	3	5.42	1.22	-0.50	-0.33	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย
ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อบุคคลที่เชื่อถือในอนาคต	3	5.40	1.26	-0.54	-0.43	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย
รวม	9	5.42	1.18	-0.43	-0.74	คิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย

จากตารางที่ 4-9 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้และความโด่งของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตน ในภาพรวมอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย ($\bar{X} = 5.42, S = 1.18$) โดยที่อันดับแรก คือ ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อตนเองในอนาคต อยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย ($\bar{X} = 5.43, S = 1.23$) รองลงมา คือ ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อครอบครัวในอนาคต อยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย ($\bar{X} = 5.42, S = 1.22$) และความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อบุคคลที่เชื่อถือในอนาคต อยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย ($\bar{X} = 5.40, S = 1.26$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-10 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโด่ง (Kurtosis) ของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน

ปัจจัยความสามารถ ในการควบคุมการปฏิบัติตน	<i>i</i>	\bar{X}	S	SK	KU	แปลผล
ทักษะในการคิดเพื่อมีพฤติกรรม ความซื่อสัตย์	3	5.53	1.39	-0.53	-0.57	คิดเห็นด้วยในเชิง บวกระดับปานกลาง
ทักษะในการใช้เทคโนโลยีเพื่อ ควบคุมพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์	3	5.44	1.44	-0.44	-0.75	คิดเห็นด้วยในเชิง บวกระดับน้อย
ทักษะในการใช้เทคโนโลยีเพื่อ แสดงพฤติกรรมความซื่อสัตย์	3	5.50	1.42	-0.54	-0.60	คิดเห็นด้วยในเชิง บวกระดับปานกลาง
ความมั่นคงต่อการแสดง พฤติกรรมความซื่อสัตย์	3	5.48	1.40	-0.44	-0.79	คิดเห็นด้วยในเชิง บวกระดับน้อย
รวม	12	5.49	1.32	-0.32	-1.02	คิดเห็นด้วยในเชิง บวกระดับน้อย

จากตารางที่ 4-10 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้และความโด่งของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน ในภาพรวมอยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย ($\bar{X} = 5.49, S = 1.32$) โดยที่อันดับแรก คือ ทักษะในการคิดเพื่อมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์อยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับปานกลาง ($\bar{X} = 5.53, S = 1.39$) รองลงมา คือ ทักษะในการใช้เทคโนโลยีเพื่อแสดงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ อยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับปานกลาง ($\bar{X} = 5.50, S = 1.42$) ความมั่นคงต่อการแสดงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ อยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย ($\bar{X} = 5.48, S = 1.40$) และทักษะในการใช้เทคโนโลยีเพื่อควบคุมพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ อยู่ในระดับคิดเห็นด้วยในเชิงบวกระดับน้อย ($\bar{X} = 5.44, S = 1.44$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-11 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโด่ง (Kurtosis) ของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน

ปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ ของนักเรียน	<i>i</i>	\bar{X}	S	SK	KU	แปลผล
การปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา	7	3.15	1.82	0.65	-0.84	มีการปฏิบัติ นาน ๆ ครั้ง
การปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วย ความซื่อตรง	5	5.27	1.19	-0.36	-0.64	มีการปฏิบัติ บ่อย ๆ
การไม่หาประโยชน์ในทางที่ ไม่ถูกต้อง	5	4.85	1.57	-0.18	-1.12	มีการปฏิบัติ บ่อย ๆ
รวม	15	4.42	1.39	0.21	-0.91	มีการปฏิบัติ ตามสมควร

จากตารางที่ 4-11 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้และความโด่งของตัวแปรสังเกตได้ปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน ในภาพรวมอยู่ในระดับมีการปฏิบัติตามสมควร ($\bar{X} = 4.42$, $S = 1.39$) โดยที่อันดับแรก คือ การปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความซื่อตรง อยู่ในระดับมีการปฏิบัติบ่อย ๆ ($\bar{X} = 5.27$, $S = 1.19$) รองลงมา คือ การไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง อยู่ในระดับมีการปฏิบัติบ่อย ๆ ($\bar{X} = 4.85$, $S = 1.57$) และการปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา อยู่ในระดับมีการปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง ($\bar{X} = 3.15$, $S = 1.82$) ตามลำดับ

ตอนที่ 2 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล

ตารางที่ 4-12 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ใน โมเดลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล

	INT1	INT2	INT3	ATT1	ATT2	ATT3	ATT4	ATT5	BEL1	BEL2	BEL3	BEL4	REF1	REF2	REF3	BER1	BER2
INT1	1																
INT2	.841**	1															
INT3	.862**	.866**	1														
ATT1	.719**	.739**	.748**	1													
ATT2	.701**	.749**	.741**	.897**	1												
ATT3	.705**	.728**	.747**	.864**	.899**	1											
ATT4	.697**	.706**	.748**	.876**	.901**	.919**	1										
ATT5	.667**	.704**	.720**	.853**	.872**	.875**	.903**	1									
BEL1	.595**	.550**	.560**	.488**	.479**	.476**	.449**	.425**	1								
BEL2	.577**	.532**	.545**	.499**	.486**	.472**	.454**	.428**	.868**	1							
BEL3	.549**	.493**	.514**	.460**	.449**	.444**	.422**	.374**	.867**	.900**	1						
BEL4	.558**	.500**	.529**	.488**	.462**	.448**	.424**	.397**	.855**	.882**	.904**	1					
REF1	.612**	.568**	.587**	.573**	.559**	.560**	.540**	.515**	.609**	.606**	.609**	.652**	1				
REF2	.608**	.566**	.578**	.567**	.573**	.542**	.533**	.499**	.657**	.649**	.655**	.668**	.826**	1			
REF3	.647**	.606**	.619**	.625**	.632**	.611**	.611**	.574**	.602**	.621**	.611**	.620**	.789**	.790**	1		
BER1	.557**	.494**	.537**	.454**	.438**	.434**	.418**	.403**	.817**	.801**	.825**	.819**	.654**	.679**	.643**	1	
BER2	.518**	.450**	.487**	.429**	.417**	.411**	.390**	.369**	.779**	.794**	.811**	.819**	.656**	.673**	.652**	.901**	1

ตารางที่ 4-12 (ต่อ)

	INT1	INT2	INT3	ATT1	ATT2	ATT3	ATT4	ATT5	BEL1	BEL2	BEL3	BEL4	REF1	REF2	REF3	BER1	BER2	BER3
BER3	.516**	.444**	.481**	.437**	.422**	.407**	.396**	.366**	.772**	.795**	.828**	.819**	.645**	.657**	.659**	.882**	.928**	1
BER4	.517**	.451**	.481**	.434**	.413**	.400**	.380**	.369**	.768**	.801**	.818**	.835**	.658**	.666**	.640**	.888**	.918**	.929**
BER5	.533**	.449**	.487**	.431**	.420**	.406**	.385**	.357**	.772**	.805**	.815**	.814**	.670**	.684**	.648**	.860**	.892**	.893**
PER1	.433**	.381**	.399**	.360**	.374**	.366**	.340**	.320**	.622**	.639**	.632**	.644**	.544**	.523**	.522**	.684**	.697**	.699**
PER2	.496**	.468**	.485**	.510**	.519**	.510**	.496**	.484**	.428**	.432**	.439**	.447**	.569**	.545**	.595**	.455**	.468**	.473**
PER3	.502**	.486**	.522**	.557**	.569**	.564**	.553**	.539**	.415**	.426**	.408**	.412**	.536**	.520**	.600**	.441**	.431**	.432**
ABI1	.628**	.613**	.616**	.658**	.665**	.674**	.675**	.673**	.456**	.477**	.447**	.460**	.638**	.601**	.682**	.462**	.460**	.444**
ABI2	.654**	.657**	.650**	.686**	.696**	.707**	.701**	.685**	.520**	.521**	.496**	.492**	.609**	.609**	.690**	.507**	.471**	.452**
ABI3	.677**	.668**	.671**	.692**	.699**	.706**	.694**	.692**	.529**	.532**	.492**	.503**	.637**	.611**	.670**	.495**	.465**	.457**

ตารางที่ 4-12 (ต่อ)

	INT1	INT2	INT3	ATT1	ATT2	ATT3	ATT4	ATT5	BEL1	BEL2	BEL3	BEL4	REF1	REF2	REF3	BER1	BER2	BER3
ABI4	.660**	.656**	.664**	.666**	.691**	.700**	.710**	.680**	.522**	.557**	.515**	.510**	.608**	.613**	.687**	.506**	.493**	.482**
PROPA	.713**	.736**	.741**	.721**	.724**	.710**	.691**	.694**	.617**	.642**	.602**	.620**	.644**	.650**	.657**	.584**	.524**	.514**
PARST	.704**	.694**	.705**	.699**	.721**	.720**	.704**	.667**	.584**	.604**	.576**	.588**	.618**	.631**	.635**	.547**	.518**	.509**
FAMRE	.749**	.747**	.762**	.741**	.762**	.751**	.734**	.717**	.634**	.643**	.618**	.627**	.645**	.660**	.676**	.603**	.562**	.546**
SOCHO	.746**	.734**	.719**	.709**	.708**	.700**	.669**	.653**	.682**	.686**	.670**	.685**	.715**	.707**	.707**	.660**	.634**	.612**
CONB1	.524**	.531**	.554**	.583**	.584**	.583**	.576**	.563**	.411**	.417**	.398**	.393**	.514**	.483**	.589**	.419**	.419**	.413**
CONB2	.514**	.532**	.507**	.516**	.525**	.505**	.508**	.516**	.433**	.445**	.436**	.437**	.471**	.433**	.482**	.450**	.437**	.436**
CONB3	.534**	.480**	.512**	.459**	.440**	.435**	.433**	.420**	.584**	.582**	.582**	.570**	.543**	.526**	.540**	.585**	.591**	.571**
HOM1	.519**	.495**	.508**	.459**	.452**	.444**	.422**	.389**	.696**	.737**	.723**	.738**	.602**	.620**	.572**	.703**	.713**	.709**
HOM2	.708**	.721**	.711**	.717**	.721**	.705**	.692**	.687**	.579**	.592**	.575**	.590**	.597**	.599**	.637**	.581**	.551**	.541**
HOM3	.686**	.689**	.724**	.696**	.693**	.685**	.671**	.651**	.622**	.624**	.617**	.652**	.636**	.634**	.664**	.623**	.603**	.591**

ตารางที่ 4-12 (ต่อ)

	BER4	BER5	PER1	PER2	PER3	ABI1	ABI2	ABI3	ABI4	PROPA	PARST	FAMRESOCHO	CONB1	CONB2	CONB3	HOM1	HOM2	HOM3	
BER4	1																		
BER5	.911**	1																	
PER1	.710**	.737**	1																
PER2	.473**	.484**	.633**	1															
PER3	.425**	.431**	.572**	.796**	1														
ABI1	.467**	.473**	.410**	.588**	.614**	1													
ABI2	.463**	.473**	.385**	.541**	.597**	.841**	1												
ABI3	.485**	.491**	.417**	.593**	.614**	.849**	.833**	1											
ABI4	.475**	.498**	.393**	.531**	.598**	.804**	.833**	.847**	1										
PROPA	.565**	.555**	.486**	.560**	.572**	.700**	.695**	.743**	.674**	1									
PARST	.539**	.547**	.484**	.547**	.542**	.653**	.684**	.704**	.652**	.841**	1								
FAMRE	.584**	.570**	.498**	.569**	.584**	.688**	.713**	.733**	.694**	.904**	.860**	1							
SOCHO	.642**	.652**	.542**	.547**	.549**	.674**	.685**	.699**	.668**	.835**	.801**	.852**	1						
CONB1	.396**	.386**	.370**	.588**	.682**	.576**	.581**	.577**	.568**	.553**	.548**	.599**	.530**	1					
CONB2	.441**	.454**	.449**	.459**	.469**	.507**	.498**	.511**	.494**	.555**	.524**	.573**	.536**	.661**	1				
CONB3	.567**	.584**	.545**	.492**	.480**	.463**	.469**	.483**	.461**	.505**	.488**	.526**	.530**	.661**	.670**	1			
HOM1	.713**	.705**	.582**	.432**	.414**	.471**	.494**	.497**	.520**	.603**	.598**	.607**	.663**	.402**	.448**	.558**	1		
HOM2	.564**	.559**	.489**	.563**	.574**	.671**	.687**	.696**	.678**	.785**	.749**	.817**	.786**	.588**	.576**	.537**	.682**	1	
HOM3	.605**	.606**	.544**	.603**	.601**	.656**	.673**	.678**	.652**	.780**	.750**	.789**	.776**	.598**	.547**	.540**	.705**	.871**	1

จากตารางที่ 4-12 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ของตัวแปรสังเกตได้ของ ตัวแปรแฝงกับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงอื่น พบว่า มีความสัมพันธ์กันซึ่งเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงสุดคือ 0.929 เป็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับทักษะของกลุ่มอ้างอิง

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล

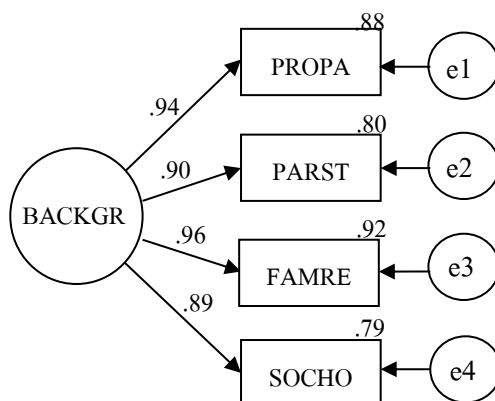
ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันของปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน ความเชื่อเกี่ยวกับทักษะของกลุ่มอ้างอิง ความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน เจตคติต่อการปฏิบัติตน การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง การรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน เจตนาในการปฏิบัติตน และพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล แสดงในตารางที่ 4-13 ถึง 4-16

ตารางที่ 4-13 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย

องค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย	สัญลักษณ์	สเปส			
		องค์ประกอบ (β)	SE	t	R ²
1. เครือข่ายสังคมที่ส่งเสริมความซื่อสัตย์	PROPA	.940	-	-	.884
2. ความอบอุ่นในครอบครัว	PARST	.896	.016	72.184*	.803
3. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย	FAMRE	.960	.013	92.599*	.922
4. การส่งเสริมการเรียนรู้จากผู้ปกครอง	SOCHO	.889	.009	70.262*	.790

$\chi^2 = 2.094, df = 2, p = .351, GFI = .999, CFI = 1.000, AGFI = .997, RMSEA = 0.005$

* $p < .05$

ภาพที่ 4-1 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย

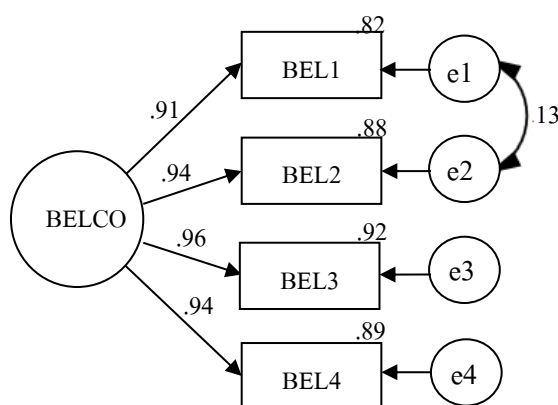
จากตารางที่ 4-13 และภาพที่ 4-1 แสดงผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 2.094 p มีค่าเท่ากับ .351 ที่องศาอิสระเท่ากับ 2 ค่า CFI มีค่าเท่ากับ 1.000 ค่า GFI มีค่าเท่ากับ .999 ค่า AGFI มีค่าเท่ากับ .997 และค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.005 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ศูนย์มากนั้นแสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบพบว่า องค์ประกอบของปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่ายทั้ง 4 ด้าน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน ระหว่าง 0.889 ถึง 0.960

ตารางที่ 4-14 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน

องค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน	สัญลักษณ์	สถิติ			R ²
		องค์ประกอบ (β)	SE	t	
1. ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อเพื่อน	BEL1	.905	-	-	.819
2. ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อตนเองในแง่ลบ	BEL3	.937	.014	79.484	.878
3. ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อตนเองในแง่บวก	BEL4	.959	.015	78.625	.920
4. ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อบุคคลที่เชื่อถือ	BEL4	.942	.015	74.796	.888

$\chi^2 = 1.694, df = 1, p = .193, GFI = 1.000, CFI = 1.000, AGFI = .996, RMSEA = 0.018$

* $p < .05$

ภาพที่ 4-2 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน

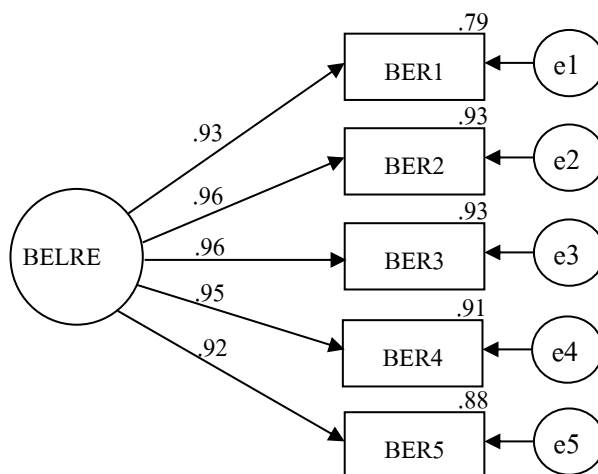
จากตารางที่ 4-14 และภาพที่ 4-2 แสดงผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 1.694 p มีค่าเท่ากับ .193 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 ค่า CFI มีค่าเท่ากับ 1.000 ค่า GFI มีค่าเท่ากับ 1.000 ค่า AGFI มีค่าเท่ากับ .996 และค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.018 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ศูนย์มาก นั่นแสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบพบว่าองค์ประกอบของปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน ทั้ง 4 ด้าน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน ระหว่าง 0.905 ถึง 0.959

ตารางที่ 4-15 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับทัศนระของ
กลุ่มอ้างอิง

องค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัย ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนระของ กลุ่มอ้างอิง	สัญลักษณ์	สปส			
		องค์ประกอบ (β)	SE	t	R^2
1. ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนระของ ผู้ปกครอง	BER1	.933	-	-	.870
2. ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนระของเพื่อน	BER2	.964	.011	93.059*	.929
3. ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนระของบุคคล ที่เชื่อถือ	BER3	.963	.012	86.681*	.928
4. ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนระของตนเอง ในแง่ลบ	BER4	.953	.012	88.273*	.908
5. ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนระของตนเอง ในแง่บวก	BER5	.925	.012	78.937*	.855

$\chi^2 = 2.147, df = 2, p = .342, GFI = 1.000, CFI = 1.000, AGFI = .997, RMSEA = 0.006$

* $p < .05$

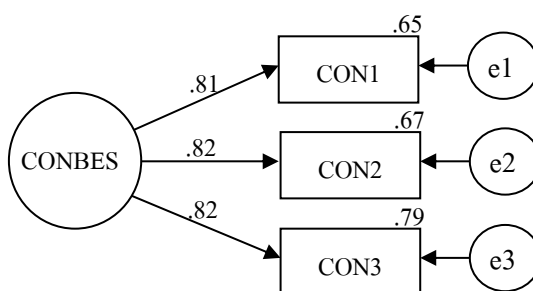
ภาพที่ 4-3 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับทัศนยะของกลุ่มอ้างอิง

จากตารางที่ 4-15 และภาพที่ 4-3 แสดงผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับทัศนยะของกลุ่มอ้างอิง พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 2.147 p มีค่าเท่ากับ .342 ที่องศาอิสระเท่ากับ 2 ค่า CFI มีค่าเท่ากับ 1.000 ค่า GFI มีค่าเท่ากับ 1.000 ค่า AGFI มีค่าเท่ากับ .997 และค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.006 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ศูนย์มาก นั้นแสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบพบว่า องค์ประกอบของปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับทัศนยะของกลุ่มอ้างอิง ทั้ง 5 ด้าน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน ระหว่าง 0.925 ถึง 0.964

ตารางที่ 4-16 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม

องค์ประกอบเชิงยืนยัน ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม	สัญลักษณ์	สเปส			R ²
		องค์ประกอบ (β)	SE	t	
1. ความเชื่อในการได้รับการยกย่อง เมื่อปฏิบัติตนมีพฤติกรรมความไม่ ซื่อสัตย์	CONB1	.808	-	-	.652
2. ความเชื่อในการได้รับการยกย่อง เมื่อขัดขวางพฤติกรรมความไม่ ซื่อสัตย์ของผู้อื่น	CONB2	.819	.041	36.919*	.671
3. ความเชื่อในการตัดสินใจมี พฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อ สถานการณ์ต่าง ๆ	CONB3	.819	.188	36.917*	.670

$\chi^2 = 0.00, df = 0, p = 1.00000, RMSEA = 0.000$

* $p < .05$

ภาพที่ 4-4 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม

จากตารางที่ 4-16 และภาพที่ 4-4 แสดงผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 0.00; $p = 1.00000$ ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 และดัชนีวัดระดับความกลมกลืน ค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) มีค่า

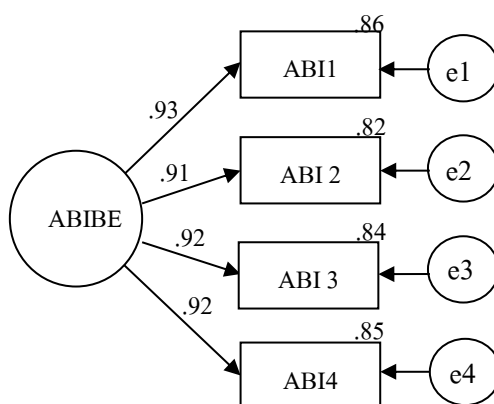
เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ศูนย์มากนั้นแสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่า องค์ประกอบของปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม ทั้ง 3 ด้าน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน ระหว่าง 0.808 ถึง 0.819

ตารางที่ 4-17 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยความสามารถในการควบคุม การปฏิบัติตน

องค์ประกอบเชิงยืนยัน ปัจจัยความสามารถในการควบคุม การปฏิบัติตน	สัญลักษณ์	สเปส			
		องค์ประกอบ (β)	SE	<i>t</i>	R ²
1. ทักษะในการคิดเพื่อมีพฤติกรรม ความซื่อสัตย์	ABI1	.926	-	-	.857
2. ทักษะในการใช้เทคโนโลยีเพื่อ ควบคุมพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์	ABI2	.907	.015	68.503*	.823
3. ทักษะในการใช้เทคโนโลยีเพื่อ แสดงพฤติกรรมความซื่อสัตย์	ABI3	.919	.014	70.782*	.844
4. ความมั่นคงต่อการแสดง พฤติกรรมความซื่อสัตย์	ABI4	.920	.016	64.096*	.847

$\chi^2 = 0.708, df = 1, p = .400, GFI = 1.000, CFI = 1.000, AGFI = .998, RMSEA = 0.000$

* $p < .05$

ภาพที่ 4-5 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน

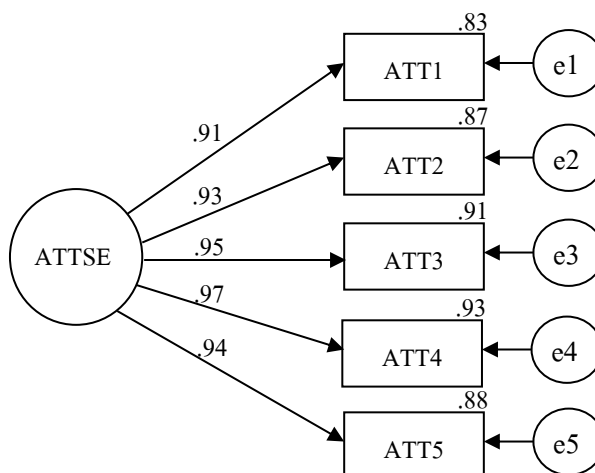
จากตารางที่ 4-17 และภาพที่ 4-5 แสดงผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 0.708 p มีค่าเท่ากับ .400 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 ค่า CFI มีค่าเท่ากับ 1.000 ค่า GFI มีค่าเท่ากับ 1.000 ค่า AGFI มีค่าเท่ากับ .998 และค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ศูนย์มาก นั่นแสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่า องค์ประกอบของปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน ทั้ง 4 ด้าน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานระหว่าง 0.907 ถึง 0.926

ตารางที่ 4-18 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเจตคติต่อการปฏิบัติตน

องค์ประกอบเชิงยืนยัน ปัจจัยเจตคติต่อการปฏิบัติตน	สัญลักษณ์	สเปค				R ²
		องค์ประกอบ (β)	SE	t		
1. โอกาสในการปฏิบัติตนมี ความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น	ATT1	.909	-	-	.876	
2. การได้รับการยกย่องในการปฏิบัติ ตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น	ATT2	.933	.012	90.285*	.932	
3. การเห็นคุณค่าในการปฏิบัติตนมี ความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น	ATT3	.952	.014	78.867*	.906	
4. การเห็นความจำเป็นในการปฏิบัติ ตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น	ATT4	.965	.013	83.669*	.870	
5. การเห็นประโยชน์ในการปฏิบัติ ตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น	ATT5	.936	.015	74.787*	.826	

$\chi^2 = 1.185, df = 2, p = .553, GFI = 1.000, CFI = 1.000, AGFI = .998, RMSEA = 0.000$

* $p < .05$

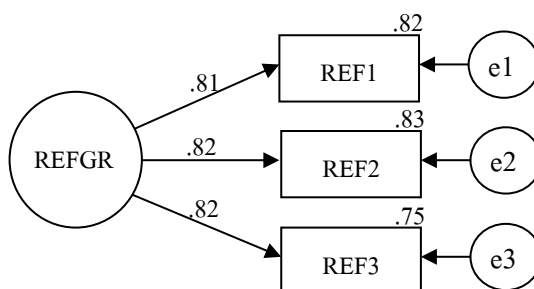
ภาพที่ 4-6 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเจตคติต่อการปฏิบัติตน

จากตารางที่ 4-18 และภาพที่ 4-6 แสดงผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของปัจจัยเจตคติต่อการปฏิบัติตน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 1.185 p มีค่าเท่ากับ .553 ที่องศาอิสระเท่ากับ 2 ค่า CFI มีค่าเท่ากับ 1.000 ค่า GFI มีค่าเท่ากับ 1.000 ค่า AGFI มีค่าเท่ากับ .998 และค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ศูนย์มากนั้นแสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่า องค์ประกอบของปัจจัยเจตคติต่อการปฏิบัติตนทั้ง 5 ด้าน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานระหว่าง 0.909 ถึง 0.965

ตารางที่ 4-19 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

องค์ประกอบเชิงยืนยัน ปัจจัยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง	สัญลักษณ์	สเปค			
		องค์ประกอบ (β)	SE	<i>t</i>	R ²
1. ความเชื่อในการคงทนพฤติกรรม ความซื่อสัตย์	REF1	.908	-	-	.825
2. ความคาดหวังของบุคคลที่เชื่อถือ ในการคงทนพฤติกรรมความซื่อสัตย์	REF2	.910	.015	61.122*	.828
3. การมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ตาม บุคคลที่เชื่อถือ	REF3	.869	.016	56.629*	.755

$\chi^2 = 0.00, df = 0, p = 1.00000, RMSEA = 0.000$

* $p < .05$

ภาพที่ 4-7 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

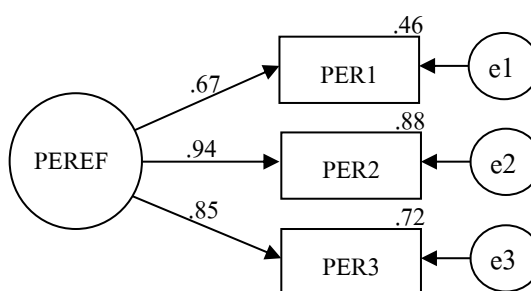
จากตารางที่ 4-19 และภาพที่ 4-7 แสดงผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของปัจจัยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 0.00; $p = 1.00000$ ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 และดัชนีวัดระดับความกลมกลืน ค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ศูนย์มากนั้นแสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่า องค์ประกอบของปัจจัยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ทั้ง 3 ด้าน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานระหว่าง 0.869 ถึง 0.910

ตารางที่ 4-20 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยการรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน

องค์ประกอบเชิงยืนยัน ปัจจัยการรับรู้ความสามารถ ในการควบคุมการปฏิบัติตน	สัญลักษณ์	สปส			
		องค์ประกอบ (β)	SE	<i>t</i>	R ²
1. ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะ ปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรม ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง	PER1	.675	-	-	.718
2. ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะ ปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความ ซื่อสัตย์ต่อครอบครัว	PER2	.939	.034	33.523*	.881
3. ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะ ปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความ ซื่อสัตย์ต่อบุคคลที่เชื่อถือ	PER3	.848	.030	33.988*	.455

$\chi^2 = 0.00, df = 0, p = 1.00000, RMSEA = 0.000$

* $p < .05$

ภาพที่ 4-8 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยการรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน

จากตารางที่ 4-20 และภาพที่ 4-8 แสดงผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของปัจจัยการรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 0.00; $p = 1.00000$ ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 และดัชนีวัดระดับความกลมกลืน ค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อนในการประมาณ

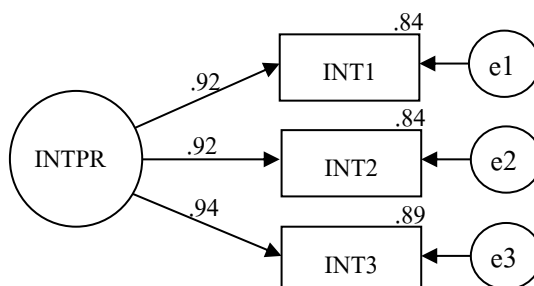
ค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ศูนย์มากนั้นแสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่า องค์ประกอบของปัจจัยการรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน ทั้ง 3 ด้าน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานระหว่าง 0.675 ถึง 0.939

ตารางที่ 4-21 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตน

องค์ประกอบเชิงยืนยัน ปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตน	สัญลักษณ์	สเปส				R ²
		องค์ประกอบ (β)	SE	t		
1. ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อตนเองในอนาคต	INT1	.915	-	-	.837	
2. ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อครอบครัวในอนาคต	INT2	.919	.014	69.906	.845	
3. ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อบุคคลที่เชื่อถือในอนาคต	INT3	.942	.014	74.005	.887	

$\chi^2 = 0.00, df = 0, p = 1.00000, RMSEA = 0.000$

* $p < .05$

ภาพที่ 4-9 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตน

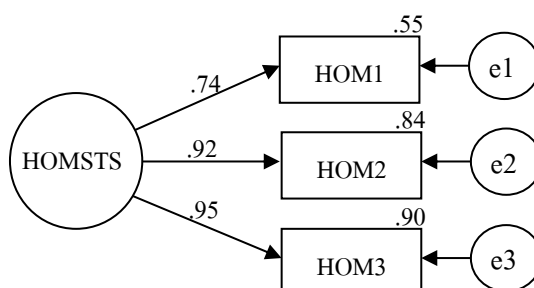
จากตารางที่ 4-21 และภาพที่ 4-9 แสดงผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 0.00; $p = 1.00000$ ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 และดัชนีวัดระดับความกลมกลืน ค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ศูนย์มากนั้นแสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่า องค์ประกอบของปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตนทั้ง 3 ด้าน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานระหว่าง 0.915 ถึง 0.942

ตารางที่ 4-22 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน

องค์ประกอบเชิงยืนยัน ปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ ของนักเรียน	สัญลักษณ์	สเปค			
		องค์ประกอบ (β)	SE	<i>t</i>	R ²
1. การปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา	HOM1	.743	-	-	.553
2. การปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วย ความซื่อตรง	HOM2	.918	.011	43.375*	.842
3. การไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ ถูกต้อง	HOM3	.949	.014	43.664*	.900

$\chi^2 = 0.00, df = 0, p = 1.00000, RMSEA = 0.000$

* $p < .05$

ภาพที่ 4-10 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน

จากตารางที่ 4-22 และภาพที่ 4-10 แสดงผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของ ปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 0.00; $p = 1.00000$ ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 และดัชนีวัดระดับความกลมกลืน ค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ศูนย์มากนั้นแสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่า องค์ประกอบของปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน ทั้ง 3 ด้าน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานระหว่าง 0.743 ถึง 0.949

ตารางที่ 4-23 ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล

องค์ประกอบเชิงยืนยันของ ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม ความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล	สแปส สัญลักษณ์ องค์ประกอบ (β)	SE	t	R ²	
ปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและ เครือข่าย	BACKGR				
1. เครือข่ายสังคมที่ส่งเสริมความซื่อสัตย์	SOCHO	.919	-	-	.844
2. ความอบอุ่นในครอบครัว	FAMRE	.922	.022	73.150*	.851
3. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย	PARST	.870	.027	60.633*	.758
4. การส่งเสริมการเรียนรู้จากผู้ปกครอง	PROPA	.907	.020	69.228*	.823
ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติ ตน	BELCO				
1. ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน ต่อเพื่อน	BEL1	.903	-	-	.815
2. ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน ต่อตนเองในแง่ลบ	BEL2	.928	.014	77.081*	.861
3. ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน ต่อตนเองในแง่บวก	BEL3	.948	.015	76.402*	.899

ตารางที่ 4-23 (ต่อ)

องค์ประกอบเชิงยืนยันของ ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม ความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล	สัญลักษณ์	สปส องค์ประกอบ (β)	SE	t	R ²
4. ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน ต่อบุคคลที่เชื่อถือ	BEL4	.943	.014	75.644*	.889
ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับทัศนระของกลุ่ม อ้างอิง	BELRE				
1. ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนระของผู้ปกครอง	BER1	.946	-	-	.896
2. ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนระของเพื่อน	BER2	.943	.011	88.106*	.889
3. ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนระของบุคคล ที่เชื่อถือ	BER3	.940	.012	83.458*	.884
4. ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนระของตนเอง ในแง่ลบ	BER4	.938	.012	85.195*	.879
5. ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนระของตนเอง ในแง่บวก	BER5	.939	.012	78.459*	.882
ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม	CONBES				
1. ความเชื่อในการได้รับการยกย่องเมื่อ ปฏิบัติตนมีพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์	CONB1	.854	-	-	.730
2. ความเชื่อในการได้รับการยกย่องเมื่อ ขัดขวางพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ของ ผู้อื่น	CONB2	.785	.036	38.061*	.616
3. ความเชื่อในการตัดสินใจมีพฤติกรรม ความซื่อสัตย์ต่อสถานการณ์ต่าง ๆ	CONB3	.788	.162	38.561*	.622
ปัจจัยความสามารถในการควบคุม การปฏิบัติตน	ABIBE				
1. ทักษะในการคิดเพื่อมีพฤติกรรม ความซื่อสัตย์	ABI1	.933	-	-	.822

ตารางที่ 4-23 (ต่อ)

องค์ประกอบเชิงยืนยันของ ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม ความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล	สัญลักษณ์	องค์ประกอบ (β)	SE	<i>t</i>	R ²
2. ทักษะในการใช้เทคโนโลยีเพื่อควบคุม พฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์	ABI2	.913	.014	69.222*	.834
3. ทักษะในการใช้เทคโนโลยีเพื่อแสดง พฤติกรรมความซื่อสัตย์	ABI3	.907	.014	68.426*	.870
4. ความมั่นคงต่อการแสดงพฤติกรรม ความซื่อสัตย์	ABI4	.909	.014	70.926*	.827
ปัจจัยเจตคติต่อการปฏิบัติตน	ATTSE				
1. โอกาสในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ ต่อผู้อื่น	ATT1	.933	-	-	.871
2. การได้รับการยกย่องในการปฏิบัติตนมี ความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น	ATT2	.946	.012	90.107*	.894
3. การเห็นคุณค่าในการปฏิบัติตนมี ความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น	ATT3	.950	.013	79.835*	.903
4. การเห็นความจำเป็นในการปฏิบัติตนมี ความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น	ATT4	.941	.013	79.322*	.886
5. การเห็นประโยชน์ในการปฏิบัติตนมี ความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น	ATT5	.917	.014	75.307*	.841
ปัจจัยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง	REFGR				
1. ความเชื่อในการคงทนพฤติกรรม ความซื่อสัตย์	REF1	.866	-	-	.750
2. ความคาดหวังของบุคคลที่เชื่อถือ ในการคงทนพฤติกรรมความซื่อสัตย์	REF2	.870	.015	63.755*	.758
3. การมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ตามบุคคล ที่เชื่อถือ	REF3	.905	.018	55.824*	.819

ตารางที่ 4-23 (ต่อ)

องค์ประกอบเชิงยืนยันของ ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม ความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล	สัญลักษณ์	สเปส			
		องค์ประกอบ (β)	SE	<i>t</i>	R ²
ปัจจัยการรับรู้ความสามารถในการควบคุม การปฏิบัติตน	PEREF				
1. ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะปฏิบัติ ตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อตนเอง	PER1	.750	-	-	.563
2. ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะปฏิบัติ ตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อ ครอบครัว	PER2	.879	.026	38.262*	.773
3. ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะปฏิบัติ ตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อบุคคล ที่เชื่อถือ	PER3	.891	.024	40.084*	.794
ปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตน	INTPR				
1. ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรม ความซื่อสัตย์ต่อตนเองในอนาคต	INT1	.915	-	-	.837
2. ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มี พฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อครอบครัว ในอนาคต	INT2	.917	.014	71.638*	.842
3. ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มี พฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อบุคคลที่เชื่อถือ ในอนาคต	INT3	.940	.014	76.407*	.883
ปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน	HOMSTS				
1. การปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา	HOM1	.758	-	-	.575
2. การปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความซื่อตรง	HOM2	.932	.010	48.078*	.868
3. การไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง	HOM3	.938	.013	48.362*	.880

* $p < .05$

จากตารางที่ 4-23 แสดงผลการวิเคราะห์ห้องค์ประกอบเชิงยืนยันของปัจจัยเชิงสาเหตุ ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล พบว่า โมเดล มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 1582.575; p มีค่าเท่ากับ .000 ที่องศาอิสระเท่ากับ 337 ค่า χ^2 / df มีค่าเท่ากับ 4.696 ค่า CFI มีค่าเท่ากับ .989 ค่า GFI มีค่าเท่ากับ .962 ค่า AGFI มีค่าเท่ากับ .920 และค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ .042 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ศูนย์มากนั้นแสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่า องค์ประกอบของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขต กรุงเทพฯและปริมณฑล ทั้ง 10 ด้าน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน ระหว่าง 0.750 ถึง 1.000 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4-24 ผลการวิเคราะห์แยกค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรและค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม
ความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล

ตัวแปรสาเหตุ	BACKGR			BELCO			BELRE			CONBES			ABIBE		
	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	.767*	-	.767*	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
BELRE	.703*	-	.703*	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
CONBES	.732*	-	.732*	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ABIBE	.828*	-	.828*	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ATTSE	.842*	.842*	-	1.098*	-	1.098*	-	-	-	-	-	-	-	-	-
REFGR	.836*	.836*	-	-	-	-	1.190*	-	1.190*	-	-	-	-	-	-
PEREF	.710*	.710*	-	-	-	-	-	-	-	.970*	-	.970*	-	-	-
INTPR	.879*	.879*	-	.618*	.618*	-	.925*	.925*	-	-.335*	-.335*	-	-	-	-
HOMSTS	.917*	.076*	.841*	-	-	-	-	-	-	-	-	-	.092*	-	.092*

Chi-square = 1582.575, p -value = 0.000, df = 337, χ^2 / df = 4.696, CFI = .989, GFI = .962, AGFI = .920, RMSEA = 0.042,

R-SAUARE ของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลเท่ากับ 0.844

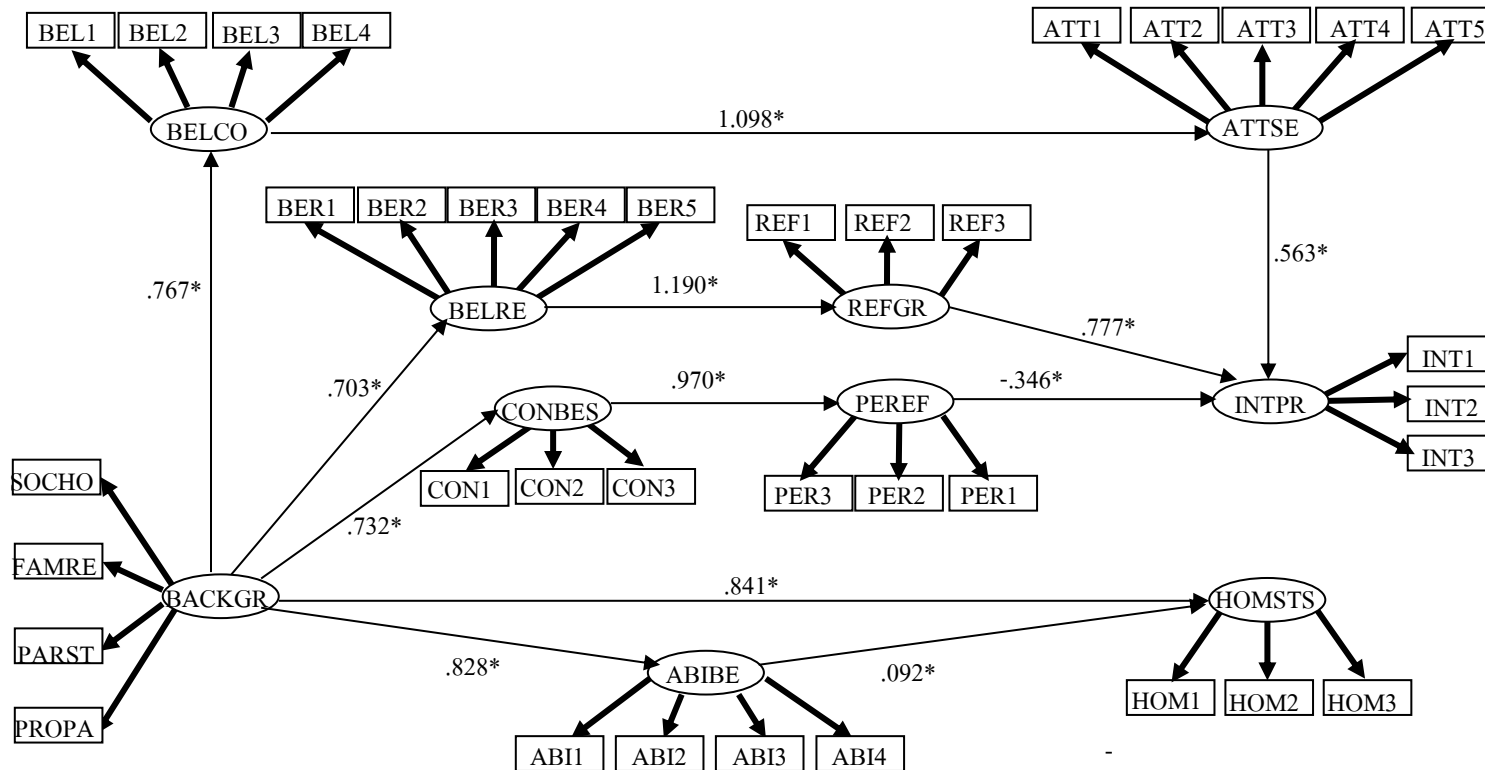
* p < .05, TE = ผลรวมอิทธิพล, IE = อิทธิพลทางอ้อม, DE = อิทธิพลทางตรง

ตารางที่ 4-24 (ต่อ)

ตัวแปรสาเหตุ	ATTSE			REFGR			PEREF		
	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	-	-	-	-	-	-	-	-	-
BELRE	-	-	-	-	-	-	-	-	-
CONBES	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ABIBE	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ATTSE	-	-	-	-	-	-	-	-	-
REFGR	-	-	-	-	-	-	-	-	-
PEREF	-	-	-	-	-	-	-	-	-
INTPR	.563*	-	.563*	.777*	-	.777*	-.346*	-	-.346*
HOMSTS	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ตัวแปรแฝง	BELCO	BELRE	CONBES	ABIBE	ATTSE	REFGR	PEREF	INTPR	HOMSTS
R^2	.588	.494	.536	.686	.081	.406	.476	.659	.844

Chi-square = 1582.575, p -value = 0.000, df = 337, χ^2 / df = 4.696, CFI = .989, GFI = .962, AGFI = .920, RMSEA = 0.042

* p < .05, TE = ผลรวมอิทธิพล, IE = อิทธิพลทางอ้อม, DE = อิทธิพลทางตรง

ภาพที่ 4-11 โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล

จากตารางที่ 4-24 และภาพที่ 4-11 ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล โมเดลประหยัด พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี ผลการทดสอบไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 1582.575 ค่า p -value เท่ากับ 0.000 ที่องศาอิสระเท่ากับ 337 ค่า $\chi^2 / df = 4.696$ ค่า CFI เท่ากับ .989 ค่า GFI เท่ากับ .962 ค่า AGFI เท่ากับ .920 และ ค่า RMSEA เท่ากับ 0.042 ค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล มีค่าเท่ากับ 0.844 แสดงว่า ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ได้ร้อยละ 84.4

เมื่อพิจารณาเส้นทางอิทธิพลทางตรงที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล พบว่า ตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรแฝงปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย และปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลเชิงบวกเท่ากับ .841 และ .092 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาเส้นทางอิทธิพลทางอ้อมที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล พบว่า ตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรแฝงปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่ายส่งผ่านตัวแปรแฝงปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกเท่ากับ .076 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาเส้นทางอิทธิพลทางตรงที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตน พบว่า ตัวแปรแฝงปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตนได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรแฝงปัจจัยเจตคติต่อการปฏิบัติตน ปัจจัยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง การปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลเชิงบวกเท่ากับ .563, และ .777 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และปัจจัยการรับรู้ความสามารถในการควบคุม มีขนาดอิทธิพลเชิงลบเท่ากับ -.364 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาเส้นทางอิทธิพลทางอ้อมที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตน พบว่า ตัวแปรแฝงปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตน ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรแฝงปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่ายปัจจัยที่ส่งผ่านปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับทัศนระของกลุ่มอ้างอิง ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม ปัจจัยเจตคติต่อการปฏิบัติตน ปัจจัยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และปัจจัยการรับรู้ความสามารถในการควบคุม การปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกเท่ากับ .879 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรแฝงความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน ที่ส่งผ่านปัจจัยเจตคติ

ต่อการปฏิบัติตนมีขนาดอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกเท่ากับ .618 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรแฝงปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับทักษะของกลุ่มอ้างอิงที่ส่งผ่านปัจจัยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมีขนาดอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกเท่ากับ .925 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรแฝงปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมที่ส่งผ่านปัจจัยการรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลทางอ้อมเชิงลบเท่ากับ -.335 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล

1. ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลระหว่างเพศชายและเพศหญิง

การทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลระหว่างเพศชายและเพศหญิง การวิเคราะห์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของพารามิเตอร์ การแปลผลการวิเคราะห์ ถ้าผลต่างของค่าไค-สแควร์ที่ได้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแสดงว่าไม่มีการแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ระหว่างเพศชายและเพศหญิง แต่ถ้าผลต่างของค่าไค-สแควร์ที่ได้มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่ามีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ระหว่างเพศชายและเพศหญิง ซึ่งจำนวนขั้นตอนของการวิเคราะห์จะขึ้นอยู่กับสมมติฐานที่ต้องการทำการทดสอบมีดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1	H_{from}	รูปแบบไม่แปรเปลี่ยน
สมมติฐานที่ 2	H_{Λ_x}	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}$
สมมติฐานที่ 3	$H_{\Lambda_x \Theta_\delta}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)}$
สมมติฐานที่ 4	$H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)}, \Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)}$
สมมติฐานที่ 5	$H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)}, \Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)}, \Theta_\epsilon^{(1)} = \Theta_\epsilon^{(2)}$
สมมติฐานที่ 6	$H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon \gamma}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)}, \Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)}, \epsilon^{(1)} = \epsilon^{(2)}, \Theta_\epsilon^{(1)} = \Theta_\epsilon^{(2)}, \gamma^{(1)} = \gamma^{(2)}$
สมมติฐานที่ 7	$H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon \gamma \beta}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)}, \Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)}, \Theta_\epsilon^{(1)} = \Theta_\epsilon^{(2)}, \gamma^{(1)} = \gamma^{(2)}, \beta^{(1)} = \beta^{(2)}$
สมมติฐานที่ 8	$H_{\Lambda_x \delta \Theta_\delta \Lambda_y \epsilon \Theta_\epsilon \gamma \beta \psi}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)}, \delta^{(1)} = \delta^{(2)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)},$

$$\Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)}, \varepsilon^{(1)} = \varepsilon^{(2)}, \Theta_\varepsilon^{(1)} = \Theta_\varepsilon^{(2)},$$

$$\gamma^{(1)} = \gamma^{(2)}, \beta^{(1)} = \beta^{(2)}, \psi^{(1)} = \psi^{(2)}$$

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของ โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ตามสมมติฐานดังกล่าวข้างต้น ดังตารางที่ 4-25

ตารางที่ 4-25 ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ระหว่างเพศชายและหญิง

สมมติฐาน	χ^2	df	p	χ^2/df	GFI	CFI	RMSEA
1. H_{from}	2636.270	674	.000	3.911	.939	.872	.037
2. H_{Λ_x}	2639.829	677	.000	3.899	.939	.873	.037
3. $H_{\Lambda_x \Theta_\delta}$	2665.098	687	.000	3.879	.938	.873	.037
4. $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y}$	2721.356	710	.000	3.833	.937	.875	.037
5. $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon}$	3773.765	992	.000	3.804	.915	.880	.037
6. $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon \gamma}$	3807.030	997	.000	3.818	.915	.880	.037
7. $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon \gamma \beta}$	3838.466	1004	.000	3.823	.914	.879	.037
8. $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\varepsilon \gamma \beta \psi}$	3874.615	1013	.000	3.825	.913	.879	.037
	$\Delta \chi^2_{2-1} = 3.559^*$						$\Delta df_{2-1} = 3$
	$\Delta \chi^2_{3-2} = 25.2692^*$						$\Delta df_{3-2} = 10$
	$\Delta \chi^2_{4-3} = 56.258^*$						$\Delta df_{4-3} = 23$
	$\Delta \chi^2_{5-4} = 1052.409^*$						$\Delta df_{5-4} = 282$
	$\Delta \chi^2_{6-5} = 33.265^*$						$\Delta df_{6-5} = 5$
	$\Delta \chi^2_{7-6} = 31.436^*$						$\Delta df_{7-6} = 7$
	$\Delta \chi^2_{8-7} = 36.149^*$						$\Delta df_{8-7} = 9$

* $p < .05$

$\Delta \chi^2_{a-b}$ หมายถึง ผลต่างของค่าไค-สแควร์ที่ได้จากการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานที่ a และ b

Δdf_{a-b} หมายถึง ผลต่างของค่าองศาอิสระที่ได้จากการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานที่ a และ b

จากตารางที่ 4-25 เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ในสมมติฐานแรก (H_{from}) ซึ่งเป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล โดยไม่มีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ระหว่างเพศชายกับเพศหญิงให้มีค่าเท่ากัน นั่นคือ เป็นการทดสอบความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์นั่นเอง ผลการทดสอบพบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 2636.27 องศาอิสระ (df) เท่ากับ 674 ค่า p เท่ากับ .000 ค่า χ^2 / df เท่ากับ 3.911 ค่า GFI เท่ากับ .939 ค่า CFI เท่ากับ .982 และค่า RMSEA เท่ากับ .037 จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าค่าสถิติทั้งหมดผ่านตามเกณฑ์ดัชนีความสอดคล้อง แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_x}) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 1 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างเพศชายและเพศหญิง ผลการทดสอบพบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 2639.829 องศาอิสระ (df) เท่ากับ 677 ค่า p เท่ากับ .000 ค่า χ^2 / df เท่ากับ 3.899 ค่า GFI เท่ากับ .939 ค่า CFI เท่ากับ .873 และค่า RMSEA เท่ากับ .037 จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าค่าสถิติทั้งหมดผ่านตามเกณฑ์ดัชนีความสอดคล้อง แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาผลต่างของค่าไค-สแควร์ ระหว่างสมมติฐานที่ 2 และ 1 ($\Delta\chi^2_{2-1}$) มีค่าเท่ากับ 3.559 ผลต่าง df (Δdf_{2-1}) เท่ากับ 3 เมื่อเทียบกับค่าวิกฤตไค-สแควร์จากตารางที่ระดับนัยสำคัญ .05 มีค่าเท่ากับ 7.815 แสดงให้เห็นว่า ผลต่างไค-สแควร์ น้อยกว่า ค่าไค-สแควร์ นั่นคือ การกำหนดเงื่อนไขโดยให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าวมีค่าเท่ากัน ทำให้โมเดลไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างเพศชายและเพศหญิง จึงเลือกใช้โมเดลสมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_x})

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 3 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 2 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_δ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างเพศชายและเพศหญิง ผลการทดสอบพบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 2665.098 องศาอิสระ (df) เท่ากับ 687 ค่า p เท่ากับ .000 ค่า χ^2 / df เท่ากับ 3.879 ค่า GFI เท่ากับ .938 ค่า CFI เท่ากับ .873 และค่า RMSEA เท่ากับ .037 จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าค่าสถิติทั้งหมดผ่านตามเกณฑ์ดัชนีความสอดคล้อง แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาผลต่างของค่าไค-สแควร์ ระหว่างสมมติฐานที่ 3 และ 2 ($\Delta\chi^2_{3-2}$) มีค่าเท่ากับ 25.269 ผลต่าง df (Δdf_{3-2}) เท่ากับ 10 เมื่อเทียบกับ

ค่าวิกฤตไค-สแควร์จากตารางที่ระดับนัยสำคัญ .05 มีค่าเท่ากับ 18.307 แสดงให้เห็นว่า ผลต่างไค-สแควร์ มากกว่า ค่าไค-สแควร์จากตาราง นั่นคือ การกำหนดเงื่อนไขโดยให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) และเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_δ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าวมีค่าเท่ากัน ทำให้โมเดลมีความแปรเปลี่ยนระหว่างเพศชายและเพศหญิง จึงเลือกใช้โมเดลสมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_x}) เนื่องจากเป็น โมเดลที่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์และมีความกลมกลืนดีกว่าสมมติฐานที่ 3 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta}$)

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 4 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 3 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตภายในบนตัวแปรแฝงภายใน (Λ_y) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างเพศชายและเพศหญิง ผลการทดสอบพบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 2721.356 องศาอิสระ (df) เท่ากับ 710 ค่า p เท่ากับ .000 ค่า χ^2 / df เท่ากับ 3.833 ค่า GFI เท่ากับ .937 ค่า CFI เท่ากับ .875 และค่า RMSEA เท่ากับ .037 จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าค่าสถิติทั้งหมดผ่านตามเกณฑ์ดัชนีความสอดคล้อง แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาผลต่างของค่าไค-สแควร์ ระหว่างสมมติฐานที่ 4 และ 3 ($\Delta \chi^2_{4-3}$) มีค่าเท่ากับ 56.258 ผลต่าง df (Δdf_{4-3}) เท่ากับ 23 เมื่อเทียบกับค่าวิกฤตไค-สแควร์จากตารางที่ระดับนัยสำคัญ .05 มีค่าเท่ากับ 35.172 แสดงให้เห็นว่า ผลต่างไค-สแควร์ มากกว่า ค่าไค-สแควร์จากตาราง นั่นคือ การกำหนดเงื่อนไขโดยให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_δ) และเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตภายในบนตัวแปรแฝงภายใน (Λ_y) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าวมีค่าเท่ากัน ทำให้โมเดลมีความแปรเปลี่ยนระหว่างเพศชายและเพศหญิง จึงเลือกใช้โมเดลสมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_x}) เนื่องจากเป็นโมเดลที่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์และมีความกลมกลืนดีกว่าสมมติฐานที่ 4 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y}$)

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 5 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 4 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_ϵ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างเพศชายและเพศหญิง ผลการทดสอบพบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 3773.765 องศาอิสระ (df) เท่ากับ 992 ค่า p เท่ากับ .000 ค่า χ^2 / df เท่ากับ 3.804 ค่า GFI เท่ากับ .915 ค่า CFI เท่ากับ .880 และค่า RMSEA เท่ากับ .037 จากข้อมูลข้างต้น

จะเห็นได้ว่าค่าสถิติทั้งหมดผ่านตามเกณฑ์ดัชนีความสอดคล้อง แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาผลต่างของค่าไค-สแควร์ ระหว่างสมมติฐานที่ 5 และ 4 ($\Delta \chi^2_{5-4}$) มีค่าเท่ากับ 1,052 ผลต่าง df (Δdf_{5-4}) เท่ากับ 282 เมื่อเทียบกับค่าวิกฤตไค-สแควร์จากตารางที่ระดับนัยสำคัญ .05 มีค่าเท่ากับ 322.166 แสดงให้เห็นว่า ผลต่างไค-สแควร์ มากกว่า ค่าไค-สแควร์จากตาราง นั่นคือ การกำหนดเงื่อนไขโดยให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_δ) เมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตภายในบนตัวแปรแฝงภายใน (Λ_y) เวกเตอร์ความคลาดเคลื่อนในการวัดตัวแปรสังเกตภายใน (ϵ) และเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_ϵ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าวมีค่าเท่ากัน ทำให้โมเดลมีความแปรเปลี่ยนระหว่างเพศชายและเพศหญิง จึงเลือกใช้โมเดลสมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_x}) เนื่องจากเป็นโมเดลที่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์และมีความกลมกลืนดีกว่าสมมติฐานที่ 5 ($H_{\Lambda_x \otimes \delta \Lambda_y \otimes \epsilon}$)

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 6 ($H_{\Lambda_x \otimes \delta \Lambda_y \otimes \epsilon \gamma}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 5 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุจากตัวแปรตัวแปรแฝงภายนอกต่อตัวแปรแฝงภายใน (γ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างเพศชายและเพศหญิง ผลการทดสอบพบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 3807.03 องศาอิสระ (df) เท่ากับ 997 ค่า p เท่ากับ .000 ค่า χ^2 / df เท่ากับ 3.818 ค่า GFI เท่ากับ .915 ค่า CFI เท่ากับ .880 และค่า RMSEA เท่ากับ .037 จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าค่าสถิติทั้งหมดผ่านตามเกณฑ์ดัชนีความสอดคล้อง แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาผลต่างของค่าไค-สแควร์ ระหว่างสมมติฐานที่ 6 และ 5 ($\Delta \chi^2_{6-5}$) มีค่าเท่ากับ 33.265 ผลต่าง df (Δdf_{6-5}) เท่ากับ 5 เมื่อเทียบกับค่าวิกฤตไค-สแควร์จากตารางที่ระดับนัยสำคัญ .05 มีค่าเท่ากับ 11.070 แสดงให้เห็นว่า ผลต่างไค-สแควร์ มากกว่า ค่าไค-สแควร์จากตาราง นั่นคือ การกำหนดเงื่อนไข โดยให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_δ) เมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตภายในบนตัวแปรแฝงภายใน (Λ_y) เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_ϵ) และเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุจากตัวแปรแฝงภายนอกต่อตัวแปรแฝงภายใน (γ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าวมีค่าเท่ากัน ทำให้โมเดลมีความแปรเปลี่ยนระหว่างเพศชายและเพศหญิง จึงเลือกใช้โมเดลสมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_x}) เนื่องจากเป็นโมเดลที่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์และมีความกลมกลืนดีกว่าสมมติฐานที่ 6 ($H_{\Lambda_x \otimes \delta \Lambda_y \otimes \epsilon \gamma}$)

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 7 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon \gamma \beta}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 6 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายใน (β) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างเพศชายและเพศหญิง ผลการทดสอบพบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 3838.466 องศาอิสระ (df) เท่ากับ 1004 ค่า p เท่ากับ .000 ค่า χ^2 / df เท่ากับ 3.823 ค่า GFI เท่ากับ .914 ค่า CFI เท่ากับ .879 และค่า RMSEA เท่ากับ .037 จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าค่าสถิติทั้งหมดผ่านตามเกณฑ์ดัชนีความสอดคล้อง แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาผลต่างของค่าไค-สแควร์ ระหว่างสมมติฐานที่ 7 และ 6 ($\Delta \chi^2_{7-6}$) มีค่าเท่ากับ 31.436 ผลต่าง df (Δdf_{7-6}) เท่ากับ 7 เมื่อเทียบกับค่าวิกฤตไค-สแควร์จากตารางที่ระดับนัยสำคัญ .05 มีค่าเท่ากับ 14.067 แสดงให้เห็นว่า ผลต่างไค-สแควร์ มากกว่า ค่าไค-สแควร์จากตาราง นั่นคือ การกำหนดเงื่อนไขโดยให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_δ) เมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตภายในบนตัวแปรแฝงภายใน (Λ_y) เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_ϵ) เมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุจากตัวแปรตัวแปรแฝงภายนอกต่อตัวแปรแฝงภายใน (γ) และเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายใน (β) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าวมีค่าเท่ากัน ทำให้โมเดลมีความแปรเปลี่ยนระหว่างเพศชายและเพศหญิง จึงเลือกใช้โมเดลสมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_x}) เนื่องจากเป็นโมเดลที่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์และมีความกลมกลืนดีกว่าสมมติฐานที่ 7 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon \gamma \beta}$)

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 8 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon \gamma \beta \psi}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 7 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรแฝงภายใน (ψ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างเพศชายและเพศหญิง ผลการทดสอบพบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 3874.615 องศาอิสระ (df) เท่ากับ 1013 ค่า p เท่ากับ .000 ค่า χ^2 / df เท่ากับ 3.825 ค่า GFI เท่ากับ .913 ค่า CFI เท่ากับ .879 และค่า RMSEA เท่ากับ .037 จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่า ค่าสถิติทั้งหมดผ่านตามเกณฑ์ดัชนีความสอดคล้อง แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาผลต่างของค่าไค-สแควร์ ระหว่างสมมติฐานที่ 8 และ 7 ($\Delta \chi^2_{8-7}$) มีค่าเท่ากับ 36.149 ผลต่าง df (Δdf_{8-7}) เท่ากับ 9 เมื่อเทียบกับค่าวิกฤตไค-สแควร์จากตารางที่ระดับนัยสำคัญ .05 มีค่าเท่ากับ 16.918 แสดงให้เห็นว่า ผลต่างไค-สแควร์

มากกว่า ค่าไค-สแควร์จากตาราง นั่นคือ การกำหนดเงื่อนไขโดยให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_δ) เมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตภายในบนตัวแปรแฝงภายใน (Λ_y) เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_ϵ) เมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุจากตัวแปรตัวแปรแฝงภายนอกต่อตัวแปรแฝงภายใน (γ) เมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายใน (β) และเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรแฝงภายใน (ψ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าวมีค่าเท่ากัน ทำให้โมเดลมีความแปรเปลี่ยนระหว่างเพศชายและเพศหญิง จึงเลือกใช้โมเดลสมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_x}) เนื่องจากเป็น โมเดลที่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์และมีความกลมกลืนดีกว่าสมมติฐานที่ 8 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon \gamma \beta \psi}$)

ดังนั้น จากผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล เป็นไปตามสมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_x}) โดยการกำหนดเงื่อนไขเพิ่มให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าวมีค่าเท่ากัน ทำให้โมเดลที่มีความกลมกลืนและสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์โมเดลและไม่มี ความแปรเปลี่ยนระหว่างเพศชายและเพศหญิง ดังตารางที่ 4-26

ตารางที่ 4-26 ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลระหว่างเพศชายและเพศหญิงตามสมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_x})

ตัวแปร	เพศชาย				เพศหญิง			
	b	SE	t	R ²	b	SE	t	R ²
BACKGR								
SOCHO	1.000	-	-	.859	1.000	-	-	.841
FAMRE	1.632	.022	73.664*	.865	1.632	.022	73.664*	.848
PARST	1.629	.027	60.671*	.773	1.629	.027	60.671*	.747
PROPA	1.395	.020	69.390*	.833	1.395	.020	69.390*	.813

ตารางที่ 4-26 (ต่อ)

ตัวแปร	เพศชาย				เพศหญิง			
	b	SE	t	R ²	b	SE	t	R ²
BELCO				.593				.585
BEL1	1.000	-	-	.805	1.000	-	-	.855
BEL2	1.074	.021	51.801*	.871	1.053	.018	57.637*	.852
BEL3	1.156	.023	49.609*	.899	1.121	.019	58.200*	.898
BEL4	1.088	.022	48.813*	.887	1.072	.018	58.042*	.891
BELRE				.455				.520
BER1	1.000	-	-	.900	1.000	-	-	.894
BER2	1.000	.017	57.957*	.882	.994	.015	67.319*	.893
BER3	1.006	.018	54.915*	.866	.991	.016	63.520*	.895
BER4	1.011	.018	55.107*	.871	1.001	.015	65.553*	.886
BER5	.962	.0128	52.445*	.894	.935	.016	59.414*	.875
CONBES				.537				.533
CONB1	1.000	-	-	.764	1.000	-	-	.710
CONB2	1.380	.051	27.014*	.632	1.345	.048	27.891*	.613
CONB3	6.362	.245	25.942*	.593	6.134	.208	29.442*	.652
ABIBE				.625				.728
ABI1	1.000	-	-	.886	1.000	-	-	.827
ABI2	1.027	.020	50.578*	.852	.971	.020	49.340*	.834
ABI3	1.010	.020	50.534*	.863	.966	.019	51.295*	.816
ABI4	.952	.019	49.885*	.840	.911	.019	48.757*	.801
ATTSE				.107				.072
ATT1	1.000	-	-	.885	1.000	-	-	.853
ATT2	1.034	.017	59.422*	.888	1.122	.016	68.971*	.900
ATT3	1.033	.019	54.609*	.881	1.078	.018	59.075*	.897
ATT4	1.028	.019	54.132*	.900	1.068	.019	56.728*	.855
ATT5	.989	.020	49.983*	.827	1.047	.018	59.419*	.905

ตารางที่ 4-26 (ต่อ)

ตัวแปร	เพศชาย				เพศหญิง			
	b	SE	t	R ²	b	SE	t	R ²
REFGR				.381				.426
REF1	1.000	-	-	.814	1.000	-	-	.701
REF2	.912	.022	41.540*	.774	.971	.020	48.685*	.745
REF3	.990	.024	40.879*	.813	1.041	.026	39.335*	.829
PEREF				.480				.461
PER1	1.000	-	-	.528	1.000	-	-	.599
PER2	1.050	.043	24.534*	.797	.945	.031	30.831*	.790
PER3	.975	.037	26.101*	.805	.921	.031	29.786*	.751
INTPR				.656				.671
INT1	1.000	-	-	.871	1.000	-	-	.808
INT2	.968	.018	52.980*	.859	1.020	.020	50.405*	.828
INT3	1.038	.018	57.565*	.901	1.069	.020	53.391*	.871
HOMSTS				.860				.829
HOM1	1.000	-	-	.595	1.000	-	-	.560
HOM2	.470	.014	33.867*	.879	.475	.014	34.998*	.828
HOM3	.619	.018	34.432*	.907	.635	.018	34.894*	.871

* $p < .05$, b = สัมประสิทธิ์องค์ประกอบ, SE = ค่าคลาดเคลื่อนมาตรฐาน, t = ค่าสถิติทดสอบที่

จากตารางที่ 4-26 แสดงผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลระหว่างเพศชายและเพศหญิงตามสมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_x}) พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 2696.218; p มีค่าเท่ากับ .000 ที่องศาอิสระเท่ากับ 701 ค่า CFI มีค่าเท่ากับ .982 ค่า GFI มีค่าเท่ากับ .937 และค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.037 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ศูนย์มากนั้นแสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่า องค์ประกอบทั้ง 10 ด้าน โดยเพศชายมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง 0.470 ถึง 6.362 และเพศหญิงมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ

อยู่ระหว่าง 0.475 ถึง 6.163 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 4-27

ตารางที่ 4-27 ผลการวิเคราะห์แยกค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลจำแนกตามเพศ

ตัวแปรสาเหตุ	BACKGR (ชาย)			BACKGR (หญิง)		
ตัวแปรผล	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	.255*	-	.255*	.277*	-	.277*
BELRE	.245*	-	.245*	.290*	-	.290*
CONBES	.185*	-	.185*	.201*	-	.201*
ABIBE	.210*	-	.210*	.246*	-	.246*
ATTSE	.195*	.195*	-	.181*	.181*	-
REFGR	.209*	.209*	-	.214*	.214*	-
PEREF	.176*	.176*	-	.229*	.229*	-
INTPR	.208*	.208*	-	.205*	.205*	-
HOMSTS	1.824*	.073*	1.751*	1.808*	.291*	1.517*
ตัวแปรสาเหตุ	BELCO (ชาย, $R^2 = .593$)			BELCO (หญิง, $R^2 = .585$)		
ตัวแปรผล	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	-	-	-	-	-	-
BELRE	-	-	-	-	-	-
CONBES	-	-	-	-	-	-
ABIBE	-	-	-	-	-	-
ATTSE	.762*	-	.762*	.655*	-	.655*
REFGR	-	-	-	-	-	-
PEREF	-	-	-	-	-	-
INTPR	.573*	.573*	-	.326*	.326*	-
HOMSTS	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 4-27 (ต่อ)

ตัวแปรสาเหตุ	BELRE (ชาย, $R^2 = .455$)			BELRE (หญิง, $R^2 = .520$)		
ตัวแปรผล	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	-	-	-	-	-	-
BELRE	-	-	-	-	-	-
CONBES	-	-	-	-	-	-
ABIBE	-	-	-	-	-	-
ATTSE	-	-	-	-	-	-
REFGR	.855*	-	.855*	.740*	-	.740*
PEREF	-	-	-	-	-	-
INTPR	.498*	.498*	-	.541*	.541*	-
HOMSTS	-	-	-	-	-	-
ตัวแปรสาเหตุ	CONBES (ชาย, $R^2 = .537$)			CONBES (หญิง, $R^2 = .533$)		
ตัวแปรผล	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	-	-	-	-	-	-
BELRE	-	-	-	-	-	-
CONBES	-	-	-	-	-	-
ABIBE	-	-	-	-	-	-
ATTSE	-	-	-	-	-	-
REFGR	-	-	-	-	-	-
PEREF	.955*	-	.955*	1.140*	-	1.140*
INTPR	-.327*	-.327*	-	-.210*	-.210*	-
HOMSTS	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 4-27 (ต่อ)

ตัวแปรสาเหตุ	ABIBE (ชาย, $R^2 = .625$)			ABIBE (หญิง, $R^2 = .728$)		
ตัวแปรผล	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	-	-	-	-	-	-
BELRE	-	-	-	-	-	-
CONBES	-	-	-	-	-	-
ABIBE	-	-	-	-	-	-
ATTSE	-	-	-	-	-	-
REFGR	-	-	-	-	-	-
PEREF	-	-	-	-	-	-
INTPR	-	-	-	-	-	-
HOMSTS	.345*	-	.345*	1.185*	-	1.185*

ตัวแปรสาเหตุ	ATTSE (ชาย, $R^2 = .107$)			ATTSE (หญิง, $R^2 = .072$)		
ตัวแปรผล	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	-	-	-	-	-	-
BELRE	-	-	-	-	-	-
CONBES	-	-	-	-	-	-
ABIBE	-	-	-	-	-	-
ATTSE	-	-	-	-	-	-
REFGR	-	-	-	-	-	-
PEREF	-	-	-	-	-	-
INTPR	.752*	-	.752*	.498*	-	.498*
HOMSTS	-	-	-	-	-	-

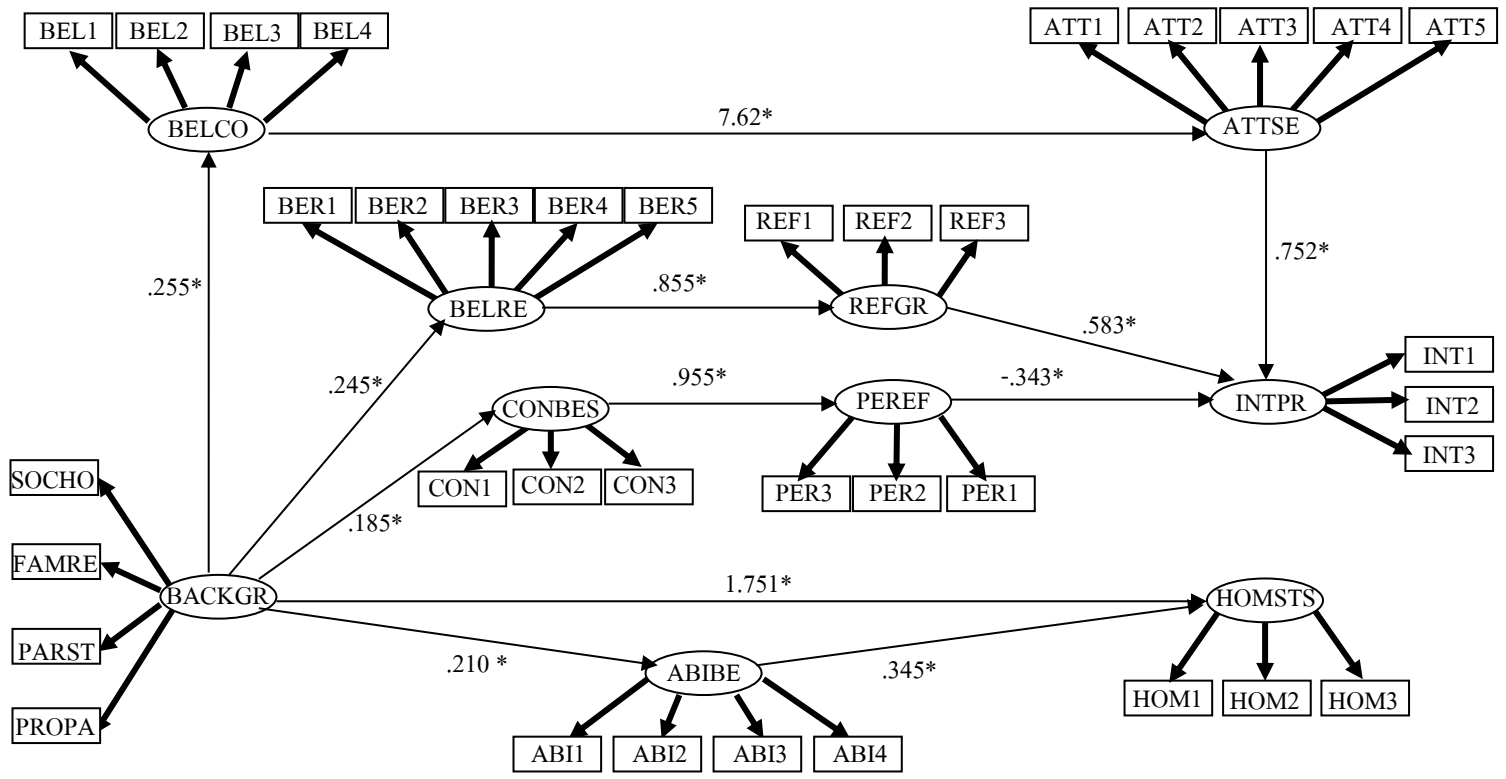
ตารางที่ 4-27 (ต่อ)

ตัวแปรสาเหตุ	REFGR (ชาย, $R^2 = .381$)			REFGR (หญิง, $R^2 = .426$)		
ตัวแปรผล	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	-	-	-	-	-	-
BELRE	-	-	-	-	-	-
CONBES	-	-	-	-	-	-
ABIBE	-	-	-	-	-	-
ATTSE	-	-	-	-	-	-
REFGR	-	-	-	-	-	-
PEREF	-	-	-	-	-	-
INTPR	.583*	-	.583*	.731*	-	.731*
HOMSTS	-	-	-	-	-	-

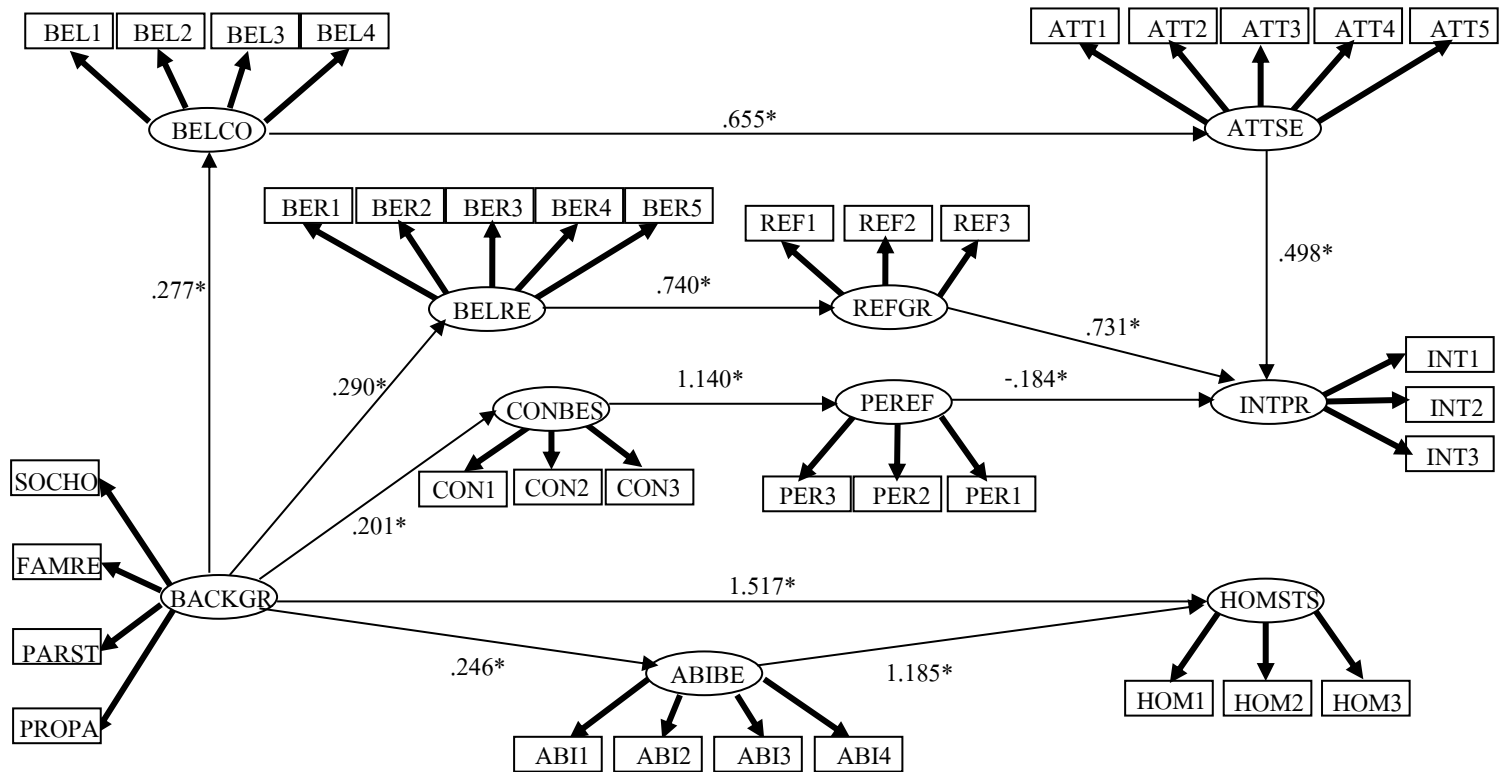
ตัวแปรสาเหตุ	PEREF (ชาย, $R^2 = .480$)			PEREF (หญิง, $R^2 = .461$)		
ตัวแปรผล	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	-	-	-	-	-	-
BELRE	-	-	-	-	-	-
CONBES	-	-	-	-	-	-
ABIBE	-	-	-	-	-	-
ATTSE	-	-	-	-	-	-
REFGR	-	-	-	-	-	-
PEREF	-	-	-	-	-	-
INTPR	-.343*	-	-.343*	-.184*	-	-.184*
HOMSTS	-	-	-	-	-	-

Chi-square = 2645.096, p -value = 0.000, $df = 681$, $\chi^2 / df = 3.884$, CFI = .873, GFI = .939, RMSEA = 0.037, R-SAUARE ของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯ และ ปริมณฑล เพศชาย = .860 และเพศหญิง = .829

* $p < .05$, TE = ผลรวมอิทธิพล, IE = อิทธิพลทางอ้อม, DE = อิทธิพลทางตรง

ภาพที่ 4-12 โมเดลปัจจัยเชิงเหตุและผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลของเพศชาย

ภาพที่ 4-13 โมเดลปัจจัยเชิงเหตุและผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลของเพศหญิง

จากตารางที่ 4-27 ภาพที่ 4-12 และและภาพที่ 4-13 ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลของเพศชาย ตามสมมติฐานที่ 2 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผลการทดสอบไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 2645.096 ค่า p -value เท่ากับ 0.000 ที่องศาอิสระเท่ากับ 681 ค่า $\chi^2 / df = 3.884$ ค่า CFI เท่ากับ .873 ค่า GFI เท่ากับ .939 ค่า RMSEA เท่ากับ 0.037 ค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลจำแนกตามเพศตามสมมติฐานที่ 2 ในเพศชายมีค่าเท่ากับ 0.860 แสดงว่า ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลได้ร้อยละ 86.00 และในเพศหญิงมีค่าเท่ากับ 0.8290 แสดงว่า ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลได้ร้อยละ 82.90

เมื่อพิจารณาเส้นทางอิทธิพลที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล พบว่า ตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล โดยในเพศชายได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรแฝงปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย และปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลเชิงบวกเท่ากับ 1.751 และ .345 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และโดยในหญิงชายได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรแฝงปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย และปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลเชิงบวกเท่ากับ 1.517 และ 1.185 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาเส้นทางอิทธิพลทางอ้อมที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล พบว่า ตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล โดยในเพศชาย ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรแฝงปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย ส่งผ่านตัวแปรแฝงปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกเท่ากับ .073 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และโดยในเพศชาย ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรแฝงปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย ส่งผ่านตัวแปรแฝงปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกเท่ากับ .291 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลระหว่างสังกัดของสถานศึกษา

การทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลระหว่างโรงเรียนในสังกัดของสถานศึกษา จำแนก 3 สังกัด ได้แก่ สพฐ. สช. และอปท. การวิเคราะห์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของพารามิเตอร์ การแปลผลการวิเคราะห์ ถ้าผลต่างของค่าไค-สแควร์ที่ได้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแสดงว่าไม่มีการแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ระหว่างสังกัดของสถานศึกษา แต่ถ้าผลต่างของค่าไค-สแควร์ที่ได้มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่ามีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ระหว่างสังกัดของสถานศึกษา ซึ่งจำนวนขั้นตอนของการวิเคราะห์จะขึ้นอยู่กับสมมติฐานที่ต้องการทำการทดสอบ มีดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 H_{from}	รูปแบบไม่แปรเปลี่ยน
สมมติฐานที่ 2 H_{Λ_x}	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}$
สมมติฐานที่ 3 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)} = \Theta_\delta^{(3)}$
สมมติฐานที่ 4 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)} = \Theta_\delta^{(3)},$ $\Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)} = \Lambda_y^{(3)}$
สมมติฐานที่ 5 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)} = \Theta_\delta^{(3)},$ $\Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)} = \Lambda_y^{(3)}, \Theta_\epsilon^{(1)} = \Theta_\epsilon^{(2)} = \Theta_\epsilon^{(2)}$
สมมติฐานที่ 6 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon \gamma}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)} = \Theta_\delta^{(3)},$ $\Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)} = \Lambda_y^{(3)}, \Theta_\epsilon^{(1)} = \Theta_\epsilon^{(2)} = \Theta_\epsilon^{(2)},$ $\gamma^{(1)} = \gamma^{(2)} = \gamma^{(3)}$
สมมติฐานที่ 7 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon \gamma \beta}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)} = \Theta_\delta^{(3)},$ $\Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)} = \Lambda_y^{(3)}, \Theta_\epsilon^{(1)} = \Theta_\epsilon^{(2)} = \Theta_\epsilon^{(2)},$ $\gamma^{(1)} = \gamma^{(2)} = \gamma^{(3)}, \beta^{(1)} = \beta^{(2)} = \beta^{(3)}$
สมมติฐานที่ 8 $H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon \gamma \beta \psi}$	$\Lambda_x^{(1)} = \Lambda_x^{(2)} = \Lambda_x^{(3)}, \Theta_\delta^{(1)} = \Theta_\delta^{(2)} = \Theta_\delta^{(3)},$ $\Lambda_y^{(1)} = \Lambda_y^{(2)} = \Lambda_y^{(3)}, \Theta_\epsilon^{(1)} = \Theta_\epsilon^{(2)} = \Theta_\epsilon^{(2)},$ $\gamma^{(1)} = \gamma^{(2)} = \gamma^{(3)}, \beta^{(1)} = \beta^{(2)} = \beta^{(3)},$ $\psi^{(1)} = \psi^{(2)} = \psi^{(3)}$

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลระหว่างสังกัดของสถานศึกษา ตามสมมติฐานดังกล่าวข้างต้น ดังตารางที่ 4-28

ตารางที่ 4-28 ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ระหว่างสังกัดของสถานศึกษา

สมมติฐาน	χ^2	df	p	χ^2/df	GFI	CFI	RMSEA
1. H_{from}	5692.279	1011	.000	5.630	.879	.961	.047
2. H_{Λ_x}	5757.492	1017	.000	5.661	.747	.747	.037
3. $H_{\Lambda_x \delta \Theta_\delta}$	6676.825	1037	.000	6.439	.863	.953	.051
4. $H_{\Lambda_x \delta \Theta_\delta \Lambda_y}$	6965.063	1083	.000	6.431	.857	.951	.051
5. $H_{\Lambda_x \delta \Theta_\delta \Lambda_y \epsilon \Theta_\epsilon}$	12667.982	1648	.000	7.687	.770	.908	.057
6. $H_{\Lambda_x \delta \Theta_\delta \Lambda_y \epsilon \Theta_\epsilon \gamma}$	12763.367	1658	.000	7.698	.770	.907	.057
7. $H_{\Lambda_x \delta \Theta_\delta \Lambda_y \epsilon \Theta_\epsilon \gamma \beta}$	12869.191	1672	.000	7.697	.768	.906	.057
8. $H_{\Lambda_x \delta \Theta_\delta \Lambda_y \epsilon \Theta_\epsilon \gamma \beta \psi}$	13351.813	1690	.000	7.900	.763	.902	.058
	$\Delta \chi^2_{2-1} = 65.213^*$					$\Delta df_{2-1} = 6$	
	$\Delta \chi^2_{3-2} = 919.333^*$					$\Delta df_{3-2} = 20$	
	$\Delta \chi^2_{4-3} = 288.238^*$					$\Delta df_{4-3} = 46$	
	$\Delta \chi^2_{5-4} = 5702.919^*$					$\Delta df_{5-4} = 565$	
	$\Delta \chi^2_{6-5} = 95.385^*$					$\Delta df_{6-5} = 10$	
	$\Delta \chi^2_{7-6} = 105.824^*$					$\Delta df_{7-6} = 14$	
	$\Delta \chi^2_{8-7} = 482.622^*$					$\Delta df_{8-7} = 18$	

* $p < .05$

$\Delta \chi^2_{a-b}$ หมายถึง ผลต่างของค่าไค-สแควร์ที่ได้จากการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานที่ a และ b

Δdf_{a-b} หมายถึง ผลต่างของค่าองศาอิสระที่ได้จากการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานที่ a และ b

จากตารางที่ 4-28 เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ในสมมติฐานแรก (H_{from}) ซึ่งเป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโดยไม่มีข้อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ระหว่างสังกัดของสถานศึกษาให้มีค่าเท่ากัน นั่นคือ เป็นการทดสอบความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์นั่นเอง ผลการทดสอบพบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 5692.279 องศาอิสระ (df) เท่ากับ 1011 ค่า p เท่ากับ .000 ค่า χ^2 / df เท่ากับ 5.630 ค่า GFI เท่ากับ .879 ค่า CFI เท่ากับ .961 และค่า RMSEA เท่ากับ .047 จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าค่าสถิติทั้งหมดผ่านตามเกณฑ์ดัชนีความสอดคล้อง แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_x}) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 1 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างสังกัดของสถานศึกษา ผลการทดสอบพบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 5757.492 องศาอิสระ (df) เท่ากับ 1,011 ค่า p เท่ากับ .000 ค่า χ^2 / df เท่ากับ 5.630 ค่า GFI เท่ากับ .879 ค่า CFI เท่ากับ .961 และค่า RMSEA เท่ากับ .047 จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าค่าสถิติทั้งหมดผ่านตามเกณฑ์ดัชนีความสอดคล้อง แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาผลต่างของค่าไค-สแควร์ ระหว่างสมมติฐานที่ 2 และ 1 ($\Delta \chi^2_{2-1}$) มีค่าเท่ากับ 65.213 ผลต่าง df (Δdf_{2-1}) เท่ากับ 6 เมื่อเทียบกับค่าวิกฤตไค-สแควร์จากตารางที่ระดับนัยสำคัญ .05 มีค่าเท่ากับ 12.592 แสดงให้เห็นว่า ผลต่างไค-สแควร์ มากกว่า ค่าไค-สแควร์ นั่นคือ การกำหนดเงื่อนไขโดยให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าวมีค่าเท่ากัน ทำให้โมเดลมีความแปรเปลี่ยนระหว่างสังกัดของสถานศึกษา จึงเลือกใช้โมเดลสมมติฐานที่ 1 (H_{from})

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 3 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 2 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_δ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างสังกัดของสถานศึกษา ผลการทดสอบพบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 6676.825 องศาอิสระ (df) เท่ากับ 1037 ค่า p เท่ากับ .000 ค่า χ^2 / df เท่ากับ 6.439 ค่า GFI เท่ากับ .863 ค่า CFI เท่ากับ .953 และค่า RMSEA เท่ากับ .051 จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าค่าสถิติทั้งหมดผ่านตามเกณฑ์ดัชนีความสอดคล้อง แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาผลต่างของค่าไค-สแควร์ ระหว่างสมมติฐานที่ 3 และ 2 ($\Delta \chi^2_{3-2}$) มีค่าเท่ากับ 919.333 ผลต่าง df (Δdf_{3-2}) เท่ากับ 20 เมื่อเทียบกับค่าวิกฤต

ไค-สแควร์จากตารางที่ระดับนัยสำคัญ .05 มีค่าเท่ากับ 31.410 แสดงให้เห็นว่า ผลต่างไค-สแควร์มากกว่า ค่าไค-สแควร์จากตาราง นั่นคือ การกำหนดเงื่อนไขโดยให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) และเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_δ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าวมีค่าเท่ากัน ทำให้โมเดลมีความแปรเปลี่ยนระหว่างสังกัดของสถานศึกษา จึงเลือกใช้โมเดลสมมติฐาน ที่ 1 (H_{from})

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 4 ($H^{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 3 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตภายในบนตัวแปรแฝงภายใน (Λ_y) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างสังกัดของสถานศึกษา ผลการทดสอบพบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 6965.063 องศาอิสระ (df) เท่ากับ 1083 ค่า p เท่ากับ .000 ค่า χ^2 / df เท่ากับ 6.431 ค่า GFI เท่ากับ .857 ค่า CFI เท่ากับ .951 และ ค่า RMSEA เท่ากับ .051 จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าค่าสถิติทั้งหมดผ่านตามเกณฑ์ดัชนีความสอดคล้อง แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาผลต่างของค่าไค-สแควร์ ระหว่างสมมติฐานที่ 4 และ 3 ($\Delta \chi^2_{4-3}$) มีค่าเท่ากับ 288.238 ผลต่าง df (Δdf_{4-3}) เท่ากับ 46 เมื่อเทียบกับค่าวิกฤตไค-สแควร์จากตารางที่ระดับนัยสำคัญ .05 มีค่าเท่ากับ 62.829 แสดงให้เห็นว่า ผลต่างไค-สแควร์ มากกว่า ค่าไค-สแควร์จากตาราง นั่นคือ การกำหนดเงื่อนไขโดยให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_δ) และเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตภายในบนตัวแปรแฝงภายใน (Λ_y) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าวมีค่าเท่ากัน ทำให้โมเดลมีความแปรเปลี่ยนระหว่างสังกัดของสถานศึกษา จึงเลือกใช้โมเดลสมมติฐานที่ 1 (H_{from})

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 5 ($H^{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 4 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_ϵ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างสังกัดของสถานศึกษา ผลการทดสอบพบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 12667.982 องศาอิสระ (df) เท่ากับ 1648 ค่า p เท่ากับ .000 ค่า χ^2 / df เท่ากับ 7.687 ค่า GFI เท่ากับ .770 ค่า CFI เท่ากับ .908 และค่า RMSEA เท่ากับ .057 จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าค่าสถิติทั้งหมดผ่านตามเกณฑ์ดัชนีความสอดคล้อง แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาผลต่างของค่าไค-สแควร์ ระหว่างสมมติฐาน

ที่ 5 และ 4 ($\Delta \chi^2_{5,4}$) มีค่าเท่ากับ 5,702.919 ผลต่าง df ($\Delta df_{5,4}$) เท่ากับ 565 เมื่อเทียบกับค่าวิกฤตไค-สแควร์จากตารางที่ระดับนัยสำคัญ .05 มีค่าเท่ากับ 621.406 แสดงให้เห็นว่า ผลต่างไค-สแควร์มากกว่าค่าไค-สแควร์จากตาราง นั่นคือ การกำหนดเงื่อนไขโดยให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_δ) เมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตภายในบนตัวแปรแฝงภายใน (Λ_y) และเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_ϵ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าวมีค่าเท่ากัน ทำให้โมเดลมีความแปรเปลี่ยนระหว่างสังกัดของสถานศึกษา จึงเลือกใช้โมเดลสมมติฐานที่ 1 (H_{from})

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 6 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon \gamma}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 5 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุจากตัวแปรตัวแปรแฝงภายนอกต่อตัวแปรแฝงภายใน (γ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างสังกัดของสถานศึกษา ผลการทดสอบพบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 12763.367 องศาอิสระ (df) เท่ากับ 1658 ค่า p เท่ากับ .000 ค่า χ^2 / df เท่ากับ 7.698 ค่า GFI เท่ากับ .770 ค่า CFI เท่ากับ .907 และค่า RMSEA เท่ากับ .057 จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าค่าสถิติทั้งหมดผ่านตามเกณฑ์ดัชนีความสอดคล้อง แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาผลต่างของค่าไค-สแควร์ ระหว่างสมมติฐานที่ 6 และ 5 ($\Delta \chi^2_{6,5}$) มีค่าเท่ากับ 95.385 ผลต่าง df ($\Delta df_{6,5}$) เท่ากับ 10 เมื่อเทียบกับค่าวิกฤตไค-สแควร์จากตารางที่ระดับนัยสำคัญ .05 มีค่าเท่ากับ 18.307 แสดงให้เห็นว่า ผลต่างไค-สแควร์ มากกว่า ค่าไค-สแควร์จากตาราง นั่นคือ การกำหนดเงื่อนไขโดยให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_δ) เมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตภายในบนตัวแปรแฝงภายใน (Λ_y) ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_ϵ) และเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุจากตัวแปรตัวแปรแฝงภายนอกต่อตัวแปรแฝงภายใน (γ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าวมีค่าเท่ากัน ทำให้โมเดลมีความแปรเปลี่ยนระหว่างสังกัดของสถานศึกษา จึงเลือกใช้โมเดลสมมติฐานที่ 1 (H_{from})

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 7 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon \gamma \beta}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 6 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายใน (β) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างสังกัดของสถานศึกษา ผลการทดสอบพบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 12869.191 องศา

อิสระ (df) เท่ากับ 1672 ค่า p เท่ากับ .000 ค่า χ^2 / df เท่ากับ 7.697 ค่า GFI เท่ากับ .768 ค่า CFI เท่ากับ .906 และค่า RMSEA เท่ากับ .057 จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าค่าสถิติทั้งหมดผ่านตามเกณฑ์ดัชนีความสอดคล้อง แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาผลต่างของค่าไค-สแควร์ ระหว่างสมมติฐานที่ 7 และ 6 ($\Delta \chi^2_{7-6}$) มีค่าเท่ากับ 105.824 ผลต่าง df (Δdf_{7-6}) เท่ากับ 14 เมื่อเทียบกับค่าวิกฤตไค-สแควร์จากตารางที่ระดับนัยสำคัญ .05 มีค่าเท่ากับ 23.685 แสดงให้เห็นว่า ผลต่างไค-สแควร์ มากกว่า ค่าไค-สแควร์จากตาราง นั่นคือ การกำหนดเงื่อนไขโดยให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_δ) เมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตภายในบนตัวแปรแฝงภายใน (Λ_y) เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_ϵ) เมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุจากตัวแปรแฝงภายนอกต่อตัวแปรแฝงภายใน (γ) และเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายใน (β) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าวมีค่าเท่ากัน ทำให้โมเดลมีความแปรเปลี่ยนระหว่างสังกัดของสถานศึกษา จึงเลือกใช้โมเดลสมมติฐานที่ 1 (H_{from})

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 8 ($H_{\Lambda_x \Theta_\delta \Lambda_y \Theta_\epsilon \gamma \beta \psi}$) เป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนตามสมมติฐานที่ 7 และเพิ่มการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรแฝงภายใน (ψ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าว มีค่าเท่ากันระหว่างสังกัดของสถานศึกษา ผลการทดสอบพบว่า ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 13351.813 องศาอิสระ (df) เท่ากับ 1690 ค่า p เท่ากับ .000 ค่า χ^2 / df เท่ากับ 7.900 ค่า GFI เท่ากับ .763 CFI เท่ากับ .902 และค่า RMSEA เท่ากับ .058 จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าค่าสถิติทั้งหมดผ่านตามเกณฑ์ดัชนีความสอดคล้อง แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาผลต่างของค่าไค-สแควร์ ระหว่างสมมติฐานที่ 8 และ 7 ($\Delta \chi^2_{8-7}$) มีค่าเท่ากับ 482.622 ผลต่าง df (Δdf_{8-7}) เท่ากับ 18 เมื่อเทียบกับค่าวิกฤตไค-สแควร์จากตารางที่ระดับนัยสำคัญ .05 มีค่าเท่ากับ 28.869 แสดงให้เห็นว่า ผลต่างไค-สแควร์ มากกว่า ค่าไค-สแควร์จากตาราง นั่นคือ การกำหนดเงื่อนไขโดยให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_x) เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_δ) เมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตภายในบนตัวแปรแฝงภายใน (Λ_y) เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรสังเกตภายใน (Θ_ϵ) เมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุจากตัวแปรตัวแปรแฝงภายนอกต่อตัวแปรแฝงภายใน (γ) เมทริกซ์อิทธิพลเชิง

สาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายใน (β) และเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนตัวแปรแฝงภายใน (ψ) โดยมีการกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ดังกล่าวมีค่าเท่ากัน ทำให้โมเดลมีความแปรเปลี่ยนระหว่างสังกัดของสถานศึกษา จึงเลือกใช้โมเดลสมมติฐานที่ 1 (H_{from})

ดังนั้น จากผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลระหว่างสังกัดของสถานศึกษา เป็นไปตามสมมติฐานที่ 1 (H_{from}) ทำให้โมเดลที่มีความกลมกลืนและสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์โมเดลและไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างสังกัดของสถานศึกษา ดังตารางที่ 4-29

ตารางที่ 4-29 ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลระหว่างสังกัดของสถานศึกษาตามสมมติฐานที่ 1 (H_{from})

ตัวแปร	สพฐ.				สช.				อปท.			
	b	SE	t	R ²	b	SE	t	R ²	b	SE	t	R ²
BACKGR												
SOCHO	1.000	-	-	.870	1.000	-	-	.886	1.000	-	-	.788
FAMRE	1.698	.032	53.288*	.931	1.588	.035	44.924*	.821	1.475	.045	32.640*	.781
PARST	1.708	.034	49.505*	.983	1.469	.037	39.350*	.779	1.579	.063	25.067*	.588
PROPA	1.465	.025	57.808*	.897	1.409	.032	44.270*	.811	1.176	.039	30.331*	.811
BELCO				.696				.664				.491
BEL1	1.000	-	-	.865	1.000	-	-	.835	1.000	-	-	.747
BEL2	1.061	.020	52.024*	.888	1.048	.025	41.454*	.829	1.115	.025	45.370*	.874
BEL3	1.121	.020	55.177*	.939	1.089	.024	44.551*	.877	1.239	.032	39.326*	.905
BEL4	1.081	.030	54.946*	.937	1.124	.024	47.195*	.906	1.080	.029	36.981*	.842
BELRE				.575				.601				.542
BER1	1.000	-	-	.916	1.000	-	-	.853	1.000	-	-	.911
BER2	.994	.017	59.335*	.903	1.052	.025	41.806*	.914	.985	.020	50.386*	.866
BER3	.944	.017	57.856*	.946	1.057	.021	49.340*	.864	.970	.019	50.549*	.865
BER4	1.030	.017	59.063*	.917	1.012	.023	44.144*	.865	.991	.020	49.877*	.859
BER5	1.016	.054	53.336*	.924	.972	.024	41.075*	.865	.874	.020	43.756*	.835

ตารางที่ 4-29 (ต่อ)

ตัวแปร	สพฐ.				สช.				อปท.			
	b	SE	t	R ²	b	SE	t	R ²	b	SE	t	R ²
CONBES				.587				.556				.393
CONB1	1.000	-	-	.818	1.000	-	-	.743	1.000	-	-	.757
CONB2	1.665	.054	30.833*	.743	1.426	.053	26.746*	.693	.948	.067	14.064*	.370
CONB3	7.459	.186	40.075*	.899	7.078	.233	30.371*	.796	4.393	.333	13.197*	.331
ABIBE				.732				.728				.577
ABI1	1.000	-	-	.935	1.000	-	-	.850	1.000	-	-	.812
ABI2	.972	.017	57.507*	.893	.951	.020	48.451*	.844	1.038	.035	29.916*	.745
ABI3	.930	.016	58.875*	.897	.969	.026	37.625*	.838	1.091	.030	36.669*	.807
ABI4	.930	.016	58.358*	.902	.932	.023	40.645*	.798	.959	.028	33.879*	.794
ATTSE				.266				.031				.136
ATT1	1.000	-	-	.911	1.000	-	-	.870	1.000	-	-	.808
ATT2	1.058	.016	66.696*	.917	1.048	.021	50.862*	.895	1.213	.030	40.010*	.843
ATT3	1.026	.018	55.512*	.909	1.030	.023	45.452*	.893	1.191	.033	36.297*	.837
ATT4	1.031	.020	52.828*	.884	.987	.023	42.503*	.830	1.125	.032	35.235*	.770
ATT5	.980	.018	54.974*	.919	1.007	.023	44.502*	.902	1.253	.031	40.228*	.891
REFGR				.563				.617				.378
REF1	1.000	-	-	.796	1.000	-	-	.795	1.000	-	-	.827
REF2	.959	.019	51.615*	.814	.903	.032	26.670*	.762	.979	.030	33.005*	.647
REF3	1.004	.024	40.988*	.894	.886	.038	23.160*	.775	1.106	.042	26.614*	.628
PEREF				.663				.397				.055
PER1	1.000	-	-	.638	1.000	-	-	.704	1.000	-	-	.525
PER2	.920	.028	32.547*	.903	.854	.032	26.670*	.773	.985	.049	20.006*	.752
PER3	.938	.031	30.368*	.859	.886	.038	23.160*	.747	.949	.047	20.231*	.705

ตารางที่ 4-29 (ต่อ)

ตัวแปร	สพฐ.				สช.				อปท.			
	b	SE	t	R ²	b	SE	t	R ²	b	SE	t	R ²
INTPR				.633				.524				.512
INT1	1.000	-	-	.897	1.000	-	-	.771	1.000	-	-	.831
INT2	.993	.018	55.009*	.908	1.055	.028	37.397*	.849	.955	.026	36.455*	.762
INT3	1.043	.018	57.351*	.924	1.082	.028	39.095*	.888	1.038	.026	40.331*	.840
HOMSTS				.787				.899				.858
HOM1	1.000	-	-	.702	1.000	-	-	.709	1.000	-	-	.427
HOM2	.439	.011	38.189*	.918	.398	.012	33.995*	.843	.529	.026	20.742*	.770
HOM3	.575	.014	39.791*	.962	.544	.015	37.432*	.936	.714	.035	20.450*	.770

* $p < .05$, b = สัมประสิทธิ์องค์ประกอบ, SE = ค่าคลาดเคลื่อนมาตรฐาน, t = ค่าสถิติทดสอบที

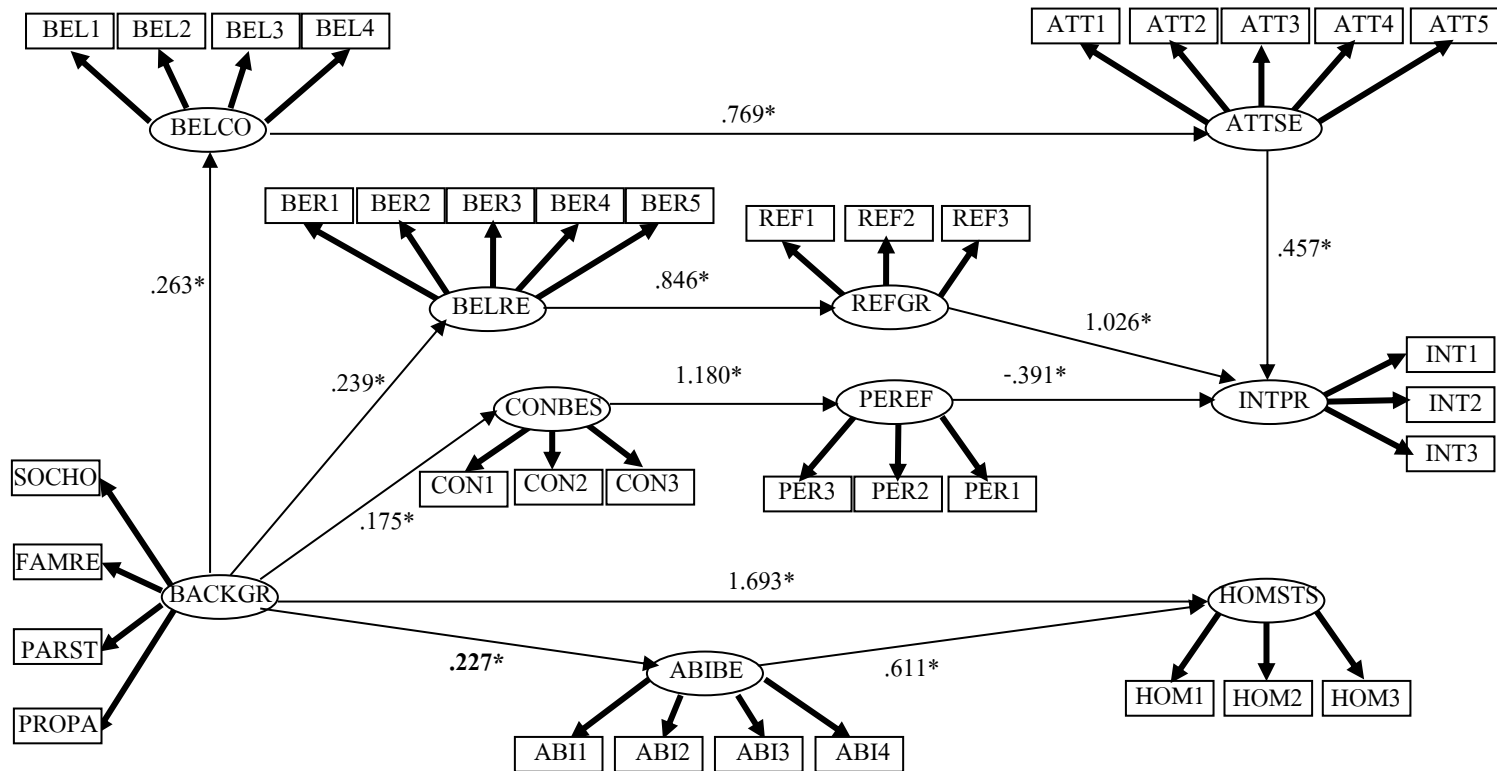
จากตารางที่ 4-29 แสดงผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลระหว่างเพศชายและเพศหญิงตามสมมติฐานที่ 1 (H_{from}) พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 5692.279; p มีค่าเท่ากับ .000 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1,011 ค่า CFI มีค่าเท่ากับ .961 ค่า GFI มีค่าเท่ากับ .879 และค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ .047 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ศูนย์มากนั้นแสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่า องค์ประกอบทั้ง 10 ด้าน โดยโรงเรียนในสังกัด สพฐ. มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง .439 ถึง 7.459 โรงเรียนในสังกัด สช. มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง .398 ถึง 7.078 และโรงเรียนในสังกัด อปท. มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง .026 ถึง 4.393 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 30

ตารางที่ 4-30 (ต่อ)

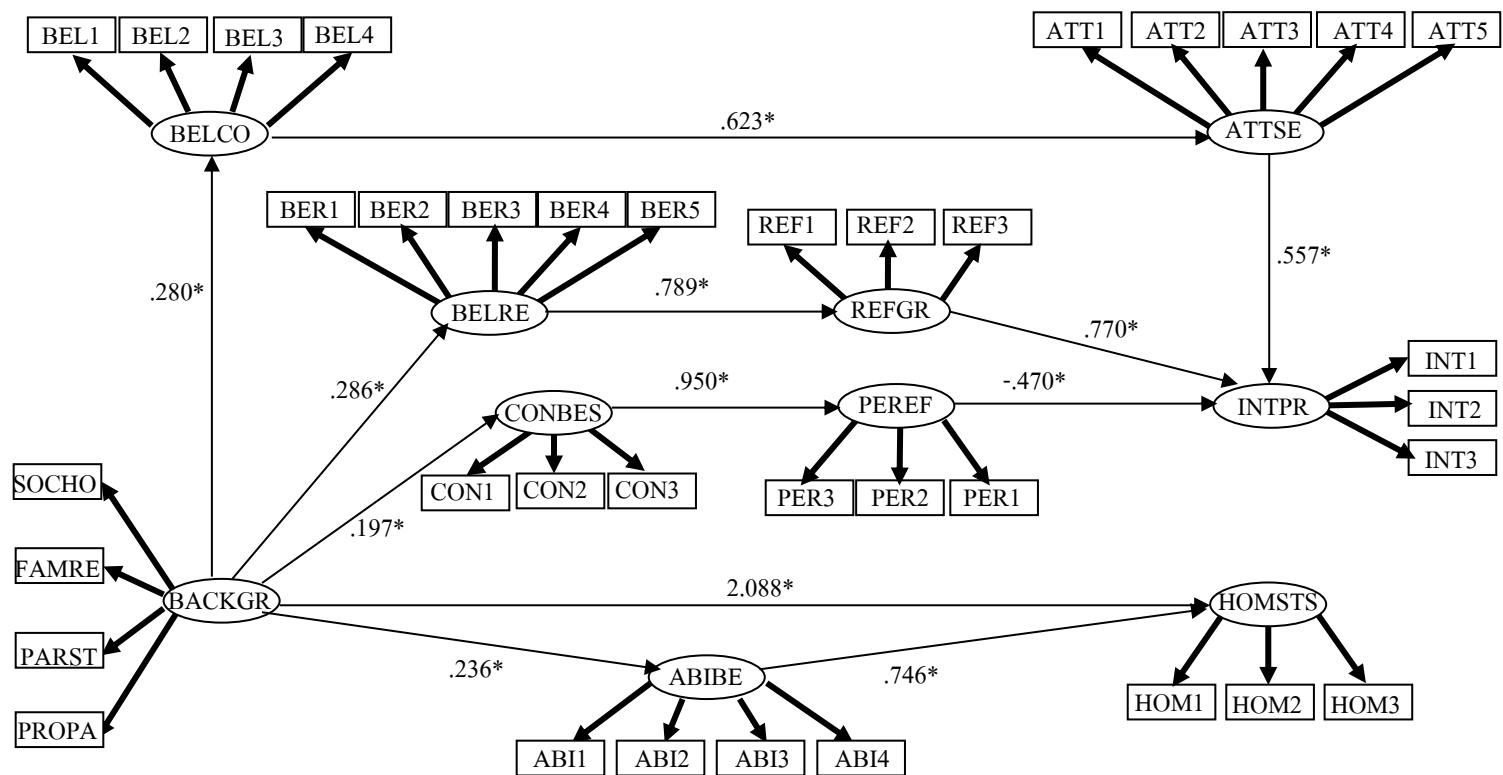
ตัวแปรสาเหตุ REFGR (สพฐ., $R^2 = .381$) REFGR (สช., $R^2 = .426$) REFGR (อปท., $R^2 = .426$)									
ตัวแปรผล	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	-	-	-	-	-	-	-	-	-
BELRE	-	-	-	-	-	-	-	-	-
CONBES	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ABIBE	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ATTSE	-	-	-	-	-	-	-	-	-
REFGR	-	-	-	-	-	-	-	-	-
PEREF	-	-	-	-	-	-	-	-	-
INTPR	1.026*	-	1.026*	.770*	-	.770*	.703*	-	.703*
HOMSTS	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ตัวแปรสาเหตุ PEREF (สพฐ., $R^2 = .480$) PEREF (สช., $R^2 = .461$) PEREF (อปท., $R^2 = .461$)									
ตัวแปรผล	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	-	-	-	-	-	-	-	-	-
BELRE	-	-	-	-	-	-	-	-	-
CONBES	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ABIBE	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ATTSE	-	-	-	-	-	-	-	-	-
REFGR	-	-	-	-	-	-	-	-	-
PEREF	-	-	-	-	-	-	-	-	-
INTPR	-.391*	-	-.391*	-.470*	-	-.470*	-.156*	-	-.156*
HOMSTS	-	-	-	-	-	-	-	-	-

Chi-square = 5692.279, p-value = 0.000, df = 1011, $\chi^2 / df = 5.630$, CFI = .961, GFI = .879, RMSEA = 0.047, R-SAUARE ของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯ และ ปริมณฑล สพฐ. = .787, สช.=.899 และ อปท.=.858

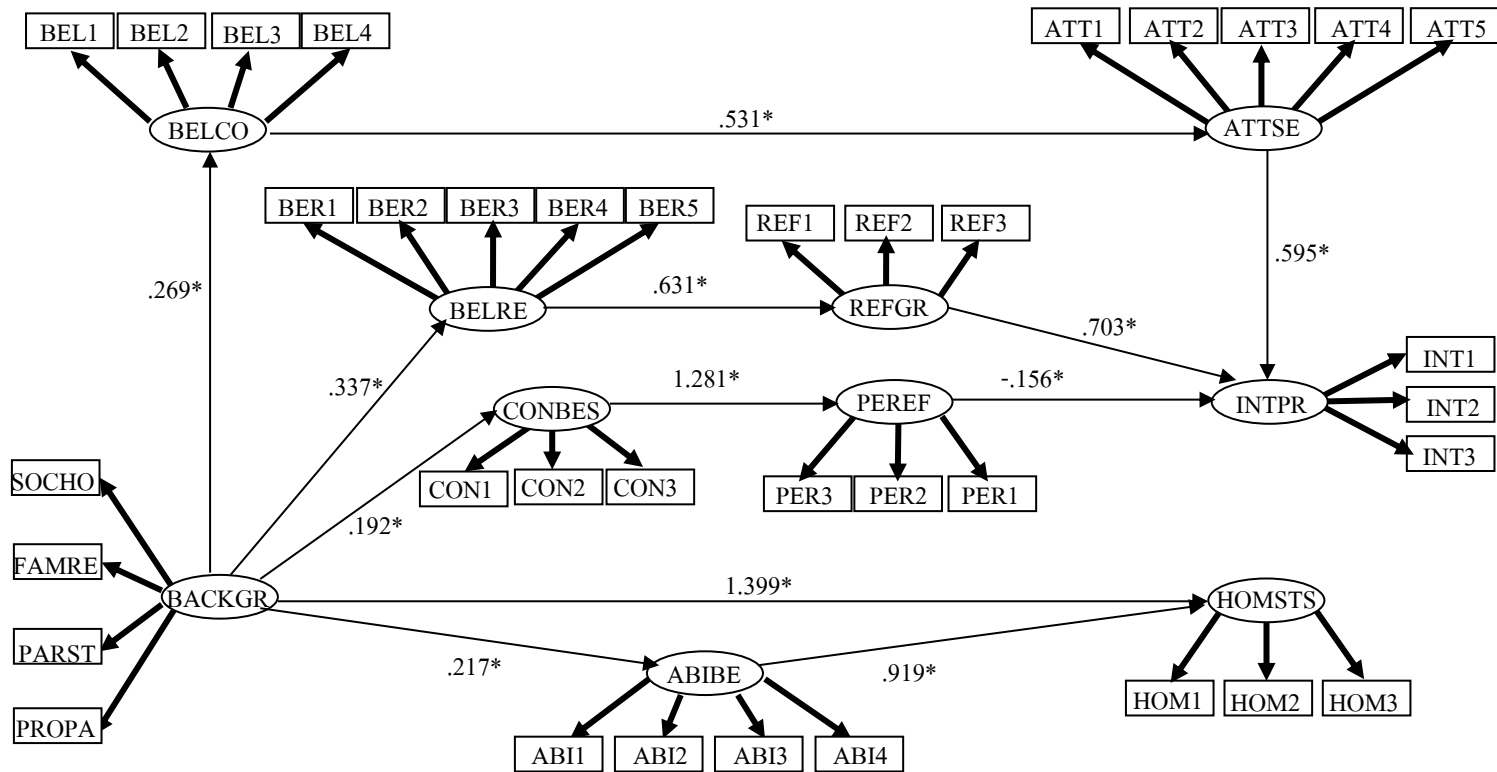
* $p < .05$, TE = ผลรวมอิทธิพล, IE = อิทธิพลทางอ้อม, DE = อิทธิพลทางตรง

ภาพที่ 4-14 โมเดลปัจจัยเชิงเหตุและผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลของโรงเรียนสังกัด สพฐ.

ภาพที่ 4-15 โมเดลปัจจัยเชิงเหตุและผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลของโรงเรียนสังกัด สช.

ภาพที่ 4-16 โมเดลปัจจัยเชิงเหตุและผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลของโรงเรียนสังกัด

จากตารางที่ 4-30 และภาพที่ 4-14 ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลของโรงเรียนสังกัด สพฐ. ตามสมมติฐานที่ 1 พบว่า การทดสอบไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 5692.279 ค่า p -value เท่ากับ 0.000 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1011 ค่า $\chi^2 / df = 5.630$ ค่า CFI เท่ากับ .961 ค่า GFI เท่ากับ .879 ค่า RMSEA เท่ากับ 0.047 ค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล โรงเรียนในสังกัด สพฐ. ตามสมมติฐานที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.787 แสดงว่า ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลได้ร้อยละ 78.70

เมื่อพิจารณาเส้นทางอิทธิพลที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล พบว่า ตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลของโรงเรียนสังกัด สพฐ. ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรแฝงปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย และปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลเชิงบวกเท่ากับ 1.693 และ .611 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาเส้นทางอิทธิพลทางอ้อมที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล พบว่า ตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลของ สพฐ. ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรแฝงปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่ายส่งผ่านตัวแปรแฝงปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกเท่ากับ .139 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4-30 และภาพที่ 4-15 ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ของโรงเรียนสังกัด สช. ตามสมมติฐานที่ 1 พบว่า การทดสอบไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 5692.279 ค่า p -value เท่ากับ 0.000 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1,011 ค่า $\chi^2 / df = 5.630$ ค่า CFI เท่ากับ .961 ค่า GFI เท่ากับ .879 ค่า RMSEA เท่ากับ 0.047 ค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ของโรงเรียนสังกัด สช. ตามสมมติฐานที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.899 แสดงว่า ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลได้ร้อยละ 89.90

เมื่อพิจารณาเส้นทางอิทธิพลที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล พบว่า ตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลของสช. ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรแฝงปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย และปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลเชิง

บวกเท่ากับ 2.088 และ .746 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาเส้นทางอิทธิพลทางอ้อมที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล พบว่า ตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ของโรงเรียนสังกัด สช. ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรแฝงปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย ส่งผ่านตัวแปรแฝงปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกเท่ากับ .176 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4-30 และภาพที่ 4-16 ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลของโรงเรียนสังกัด อปท. ตามสมมติฐานที่ 1 พบว่า การทดสอบไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 5692.279 ค่า p -value เท่ากับ 0.000 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1,011 ค่า $\chi^2 / df = 5.630$ ค่า CFI เท่ากับ .961 ค่า GFI เท่ากับ .879 ค่า RMSEA เท่ากับ 0.047 ค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ของโรงเรียนสังกัด อปท. ตามสมมติฐานที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.858 แสดงว่า ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ได้ร้อยละ 85.80

เมื่อพิจารณาเส้นทางอิทธิพลที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล พบว่า ตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลของโรงเรียนสังกัด อปท. ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรแฝงปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย และปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลเชิงบวกเท่ากับ 1.399 และ .919 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาเส้นทางอิทธิพลทางอ้อมที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล พบว่า ตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลของโรงเรียนสังกัด อปท. ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรแฝงปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่ายส่งผ่านตัวแปรแฝงปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกเท่ากับ .199 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4-31 เปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรและค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม
ความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล แบบไม่จำแนกกลุ่ม จำแนกกลุ่มตามเพศ และจำแนกตามสังกัดสถานศึกษา

แบบวิเคราะห์	ไม่จำแนกกลุ่ม			จำแนกกลุ่มตามเพศ						จำแนกตามสังกัดสถานศึกษา								
	ตัวแปรสาเหตุ			BACKGR		BACKGR (ชาย)		BACKGR (หญิง)		BACKGR (สพฐ.)		BACKGR (สช.)		BACKGR (อปท.)				
ตัวแปรผล	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	.767*	-	.767*	.255*	-	.255*	.277*	-	.277*	.263*	-	.263*	.280*	-	.280*	.269*	-	.269*
BELRE	.703*	-	.703*	.245*	-	.245*	.290*	-	.290*	.239*	-	.239*	.286*	-	.286*	.337*	-	.337*
CONBES	.732*	-	.732*	.185*	-	.185*	.201*	-	.201*	.175*	-	.175*	.197*	-	.197*	.192*	-	.192*
ABIBE	.828*	-	.828*	.210*	-	.210*	.246*	-	.246*	.227*	-	.227*	.236*	-	.236*	.217*	-	.217*
ATTSE	.842*	.842*	-	.195*	.195*	-	.181*	.181*	-	.202*	.202*	-	.175*	.175*	-	.143*	.143*	-
REFGR	.836*	.836*	-	.209*	.209*	-	.214*	.214*	-	.202*	.202*	-	.226*	.226*	-	.213*	.213*	-
PEREF	.710*	.710*	-	.176*	.176*	-	.229*	.229*	-	.206*	.206*	-	.187*	.187*	-	.246*	.246*	-
INTPR	.879*	.879*	-	.208*	.208*	-	.205*	.205*	-	.219*	.219*	-	.183*	.183*	-	.196*	.196*	-
HOMSTS	.917*	.076*	.841*	1.824*	.073*	1.751*	1.808*	.291*	1.517*	1.832*	.139*	1.693*	2.265*	.176*	2.088*	1.598*	.199*	1.399*

ตารางที่ 4-31 (ต่อ)

แบบวิเคราะห์	ไม่จำแนกกลุ่ม			จำแนกกลุ่มตามเพศ						จำแนกตามสังกัดสถานศึกษา								
	BELCO (R ² = .588)			BELCO (ชาย, R ² = .593)		BELCO (หญิง, R ² = .585)		BELCO (สพฐ., R ² = .593)			BELCO (สช., R ² = .585)			BELCO (อปท., R ² = .585)				
ตัวแปรสาเหตุ	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
BELRE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
CONBES	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ABIBE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ATTSE	1.098*	-	1.098*	.762*	-	.762*	.655*	-	.655*	.769*	-	.769*	.623*	-	.623*	.531*	-	.531*
REFGR	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
PEREF	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
INTPR	.618*	.618*	-	.573*	.573*	-	.326*	.326*	-	.352*	.352*	-	.347*	.347*	-	.316*	.316*	-
HOMSTS	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 4-31 (ต่อ)

แบบวิเคราะห์	ไม่จำแนกกลุ่ม			จำแนกกลุ่มตามเพศ						จำแนกตามสังกัดสถานศึกษา								
	BELRE (R ² = .494)			BELRE (ชาย, R ² = .455)		BELRE (หญิง, R ² = .520)		BELRE (สพฐ., R ² = .455)		BELRE (สช., R ² = .520)		BELRE (อปท., R ² = .520)						
ตัวแปรสาเหตุ	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
BELRE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
CONBES	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ABIBE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ATTSE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
REFGR	1.190*	-	1.190*	.855*	-	.855*	.740*	-	.740*	.846*	-	.846*	.789*	-	.789*	.631*	-	.631*
PEREF	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
INTPR	.925*	.925*	-	.498*	.498*	-	.541*	.541*	-	.868*	.868*	-	.608*	.608*	-	.444*	.444*	-
HOMSTS	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 4-31 (ต่อ)

แบบวิเคราะห์	ไม่จำแนกกลุ่ม			จำแนกกลุ่มตามเพศ						จำแนกตามสังกัดสถานศึกษา								
	CONBES (R ² = .536)			CONBES (ชาย, R ² = .537)		CONBES (หญิง, R ² = .533)		CONBES (สพฐ., R ² = .537)		CONBES (สช., R ² = .533)		CONBES (อปท., R ² = .533)						
ตัวแปรสาเหตุ	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
BELRE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
CONBES	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ABIBE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ATTSE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
REFGR	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
PEREF	.970*	-	.970*	.955*	-	.955*	1.140*	-	1.140*	1.180*	-	1.180*	.950*	-	.950*	1.281*	-	1.281*
INTPR	-.335*	-.335*	-	-.327*	-.327*	-	-.210*	-.210*	-	-.461*	-.461*	-	-.446*	-.446*	-	-.199*	-.199*	-
HOMSTS	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 4-31 (ต่อ)

แบบวิเคราะห์	ไม่จำแนกกลุ่ม			จำแนกกลุ่มตามเพศ						จำแนกตามสังกัดสถานศึกษา								
	ตัวแปรสาเหตุ			ABIBE (ชาย, $R^2 = .625$)		ABIBE (หญิง, $R^2 = .728$)		ABIBE (สพฐ., $R^2 = .625$)		ABIBE (สข., $R^2 = .728$)		ABIBE (อปท., $R^2 = .728$)						
ตัวแปรผล	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
BELRE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
CONBES	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ABIBE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ATTSE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
REFGR	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
PEREF	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
INTPR	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
HOMSTS	.092*	-	.092*	.345*	-	.345*	1.185*	-	1.185*	.611*	-	.611*	.746*	-	.746*	.919*	-	.919*

ตารางที่ 4-31 (ต่อ)

แบบวิเคราะห์	ไม่จำแนกกลุ่ม			จำแนกกลุ่มตามเพศ						จำแนกตามสังกัดสถานศึกษา								
	ตัวแปรสาเหตุ			ATTSE (ชาย, R ² = .107)		ATTSE (หญิง, R ² = .072)		ATTSE (สพฐ., R ² = .107)		ATTSE (สช., R ² = .072)		ATTSE (อปท., R ² = .072)						
ตัวแปรผล	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
BELRE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
CONBES	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ABIBE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ATTSE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
REFGR	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
PEREF	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
INTPR	.563*	-	.563*	.752*	-	.752*	.498*	-	.498*	.457*	-	.457*	.557*	-	.557*	.595*	-	.595*
HOMSTS	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 4-31 (ต่อ)

แบบวิเคราะห์	ไม่จำแนกกลุ่ม			จำแนกกลุ่มตามเพศ						จำแนกตามสังกัดสถานศึกษา								
	ตัวแปรสาเหตุ			REFGR (ชาย, R ² = .381)		REFGR (หญิง, R ² = .426)		REFGR (สพฐ., R ² = .381)		REFGR (สช., R ² = .426)		REFGR (อปท., R ² = .426)						
ตัวแปรผล	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
BELRE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
CONBES	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ABIBE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ATTSE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
REFGR	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
PEREF	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
INTPR	.777*	-	.777*	.583*	-	.583*	.731*	-	.731*	1.026*	-	1.026*	.770*	-	.770*	.703*	-	.703*
HOMSTS	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 4-31 (ต่อ)

แบบวิเคราะห์	ไม่จำแนกกลุ่ม			จำแนกกลุ่มตามเพศ						จำแนกตามสังกัดสถานศึกษา								
	ตัวแปรสาเหตุ			PEREF (ชาย, R ² = .480)		PEREF (หญิง, R ² = .461)		PEREF (สพฐ., R ² = .480)		PEREF (สช., R ² = .461)		PEREF (อปท., R ² = .461)						
ตัวแปรผล	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
BELCO	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
BELRE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
CONBES	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ABIBE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ATTSE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
REFGR	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
PEREF	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
INTPR	-.346*	-	-.346*	-.343*	-	-.343*	-.184*	-	-.184*	-.391*	-	-.391*	-.470*	-	-.470*	-.156*	-	-.156*
HOMSTS	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

ไม่จำแนกกลุ่ม: Chi-square = 1582.575, p -value = 0.000, df = 337, χ^2 / df = 4.696, CFI = .989, GFI = .962, AGFI = .920, RMSEA = 0.042, R² = 0.844

จำแนกกลุ่มเพศ: Chi-square = 2645.096, p -value = 0.000, df = 681, χ^2 / df = 3.884, CFI = .873, GFI = .939, RMSEA = 0.037, R² (เพศชาย) = .860 และ R² (เพศหญิง) = .829

จำแนกกลุ่มสังกัดของสถานศึกษา: Chi-square = 5692.279, p -value = 0.000, df = 1011, χ^2 / df = 5.630, CFI = .961, GFI = .879, RMSEA = 0.047, R² (สพฐ.) = .787, R² (สช.) = .899 และ R² (อปท.) = .858

* p < .05, TE = ผลรวมอิทธิพล, IE = อิทธิพลทางอ้อม, DE = อิทธิพลทางตรง

จากตารางที่ 4-31 พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของปัจจัยการส่งเสริมการเรียนรู้จากครอบครัว และเครือข่ายที่ส่งผลต่อปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ เมื่อวิเคราะห์แบบไม่จำแนกกลุ่มมีค่าต่ำสุด เท่ากับ .917 แต่เมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์แบบจำแนกกลุ่มจะเห็นว่าค่าอิทธิพลรวมที่ส่งผลต่อปัจจัย พฤติกรรมความซื่อสัตย์สูงสุด คือ สังกัด สช. มีค่าเท่ากับ 2.265 รองลงมา สังกัด สพฐ. มีค่าเท่ากับ 1.832 เพศชาย มีค่าเท่ากับ 1.824 เพศหญิง มีค่าเท่ากับ 1.808 และสังกัด อปท. มีค่าเท่ากับ 1.598 ตามลำดับ ค่าอิทธิพลทางตรงของปัจจัยการส่งเสริมการเรียนรู้จากครอบครัวและเครือข่ายที่ส่งผล ต่อปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ เมื่อวิเคราะห์แบบไม่จำแนกกลุ่มมีค่าต่ำสุด เท่ากับ .841 แต่เมื่อนำ ข้อมูลมาวิเคราะห์แบบจำแนกกลุ่มจะเห็นว่าค่าอิทธิพลทางตรงที่ส่งผลต่อปัจจัยพฤติกรรม ความซื่อสัตย์สูงสุด คือ สังกัด สช. มีค่าเท่ากับ 2.088 รองลงมา เพศชาย มีค่าเท่ากับ 1.751 สังกัด สพฐ. มีค่าเท่ากับ 1.693 เพศหญิง มีค่าเท่ากับ 1.517 และสังกัด อปท. มีค่าเท่ากับ 1.399 ตามลำดับ ค่าอิทธิพลทางอ้อมของปัจจัยการส่งเสริมการเรียนรู้จากครอบครัวและเครือข่ายที่ส่งผลต่อปัจจัย พฤติกรรมความซื่อสัตย์ เมื่อวิเคราะห์แบบไม่จำแนกกลุ่ม มีเท่ากับ .076 แต่เมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ แบบจำแนกกลุ่มจะเห็นว่าค่าอิทธิพลทางอ้อมที่ส่งผลต่อปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์สูงสุด คือ เพศหญิง มีค่าเท่ากับ .291 รองลงมา สังกัด อปท. มีค่าเท่ากับ .199 สังกัด สช. มีค่าเท่ากับ .176 สังกัด สพฐ. มีค่าเท่ากับ .139 และเพศชาย มีค่าเท่ากับ .073 ตามลำดับ

ค่าอิทธิพลทางตรงและค่าอิทธิพลรวมของปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติ ตนที่ส่งผลต่อปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ เมื่อวิเคราะห์แบบไม่จำแนกกลุ่มมีค่าต่ำสุด เท่ากับ .092 แต่เมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์แบบจำแนกกลุ่มจะเห็นว่าค่าอิทธิพลทางตรงและค่าอิทธิพลรวมที่ส่งผล ต่อปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์สูงสุด คือ เพศหญิง มีค่าเท่ากับ 1.185 รองลงมา สังกัด อปท. มีค่าเท่ากับ .919 สังกัด สช. มีค่าเท่ากับ .746 สังกัด สพฐ. มีค่าเท่ากับ .611 และ เพศชาย มีค่าเท่ากับ .345 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เพื่อตรวจสอบค่าอิทธิพลทางตรงและทางอ้อม โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล
2. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลกับข้อมูลเชิงประจักษ์
3. เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยน โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ระหว่างเพศ และระหว่างสังกัดของสถานศึกษา

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล จำนวน 2160 คน โดยจำแนก ดังนี้ 1) จำแนกตามสังกัดของสถานศึกษา 3 สังกัด ได้แก่ 1. สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) กระทรวงศึกษาธิการ 2. สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.) กระทรวงศึกษาธิการ 3. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) กระทรวงมหาดไทย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 2,160 คน จำแนกเป็นสังกัด สังกัดละ 720 คน 2) จำแนกตามเพศ โดยแบ่งเป็นเพศชาย 1,080 คน และเพศหญิง 1,080 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage random sampling)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการตรวจสอบความตรง ของ โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ประกอบด้วยองค์ประกอบ 10 องค์ประกอบ พบว่า องค์ประกอบด้านปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย มีตัวชี้วัด 4 ตัวชี้วัด ได้แก่ เครือข่ายสังคมที่ส่งเสริมความซื่อสัตย์ สัมพันธภาพในครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และการส่งเสริมการเรียนรู้จากผู้ปกครอง มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ มาตรฐาน ระหว่าง 0.889 ถึง 0.960 องค์ประกอบความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตน มีตัวชี้วัด 4 ตัวชี้วัด ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อเพื่อน ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อตนเองในแง่ลบ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติ

ตนต่อตนเองในแง่บวก และความเชื่อเกี่ยวกับผลของการปฏิบัติตนต่อบุคคลที่เชื่อถือ มี
 ความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน ระหว่าง 0.905
 ถึง 0.959 องค์ประกอบด้านเจตคติต่อการปฏิบัติตน มีตัวชี้วัด 5 ตัวชี้วัด ได้แก่ โอกาสในการปฏิบัติ
 ตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น การได้รับการยกย่องในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น การเห็น
 คุณค่าในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น การเห็นความจำเป็นในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์
 ต่อผู้อื่น และการเห็นประโยชน์ในการปฏิบัติตนมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น มีความสอดคล้องกลมกลืน
 กับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน ระหว่าง 0.909 ถึง 0.965 องค์ประกอบ
 ด้านความเชื่อเกี่ยวกับทัศนยะของกลุ่มอ้างอิง มีตัวชี้วัด 5 ตัวชี้วัด ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนยะของ
 ผู้ปกครอง ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนยะของเพื่อน ความเชื่อเกี่ยวกับทัศนยะของบุคคลที่เชื่อถือ ความเชื่อ
 เกี่ยวกับทัศนยะของตนเองในแง่ลบ และความเชื่อเกี่ยวกับทัศนยะของตนเองในแง่บวก
 มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน ระหว่าง 0.925
 ถึง 0.964 องค์ประกอบด้านการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง มีตัวชี้วัด 3 ตัวชี้วัด ได้แก่ ความเชื่อ
 ในการคงทนพฤติกรรมความซื่อสัตย์ ความคาดหวังของบุคคลที่เชื่อถือในการคงทนพฤติกรรม
 ความซื่อสัตย์ และการมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ตามบุคคลที่เชื่อถือ มีความสอดคล้องกลมกลืนกับ
 ข้อมูลเชิงประจักษ์ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานระหว่าง 0.869 ถึง 0.910 องค์ประกอบด้าน
 ความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม มีตัวชี้วัด 3 ตัวชี้วัด ได้แก่ ความเชื่อในการได้รับการยกย่องเมื่อปฏิบัติ
 ตนมีพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ ความเชื่อในการได้รับการยกย่องเมื่อขัดขวางพฤติกรรม
 ความไม่ซื่อสัตย์ของผู้อื่น ความเชื่อในการตัดสินใจมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อสถานการณ์ต่าง ๆ
 มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน ระหว่าง
 0.808 ถึง 0.819 องค์ประกอบด้านรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีตัวชี้วัด 3
 ตัวชี้วัด ได้แก่ ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อตนเอง
 ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อครอบครัว และ
 ความเชื่อมั่นในความคงทนที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อบุคคลที่เชื่อถือ
 มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน ระหว่าง
 0.675 ถึง 0.939 องค์ประกอบด้านเจตนาในการปฏิบัติตน มีตัวชี้วัด 3 ตัวชี้วัด ได้แก่ ความตั้งใจที่จะ
 ปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อตนเองในอนาคต ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรม
 ความซื่อสัตย์ต่อครอบครัวในอนาคต และความตั้งใจที่จะปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อ
 บุคคลที่เชื่อถือในอนาคต มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีค่าน้ำหนัก
 องค์ประกอบมาตรฐาน ระหว่าง 0.915 ถึง 0.942 องค์ประกอบด้านความสามารถในการควบคุม
 การปฏิบัติตน มีตัวชี้วัด 4 ตัวชี้วัด ได้แก่ ทักษะในการคิดเพื่อมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ ทักษะ

ในการใช้เทคโนโลยีเพื่อควบคุมพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ ทักษะในการใช้เทคโนโลยีเพื่อแสดงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ และความมั่นคงต่อการแสดงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน ระหว่าง 0.907 ถึง 0.926 องค์ประกอบด้านพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน มีตัวชี้วัด 3 ตัวชี้วัด ได้แก่ การปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา การปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความซื่อตรง และการไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน ระหว่าง 0.743 ถึง 0.949

2. ผลการตรวจสอบค่าอิทธิพลทางตรงและทางอ้อม โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล โมเดลประหัด พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี ผลการทดสอบไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 1582.575 ค่า p -value เท่ากับ 0.000 ที่องศาอิสระเท่ากับ 337 ค่า $\chi^2 / df = 4.696$ ค่า CFI เท่ากับ .989 ค่า GFI เท่ากับ .962 ค่า AGFI เท่ากับ .920 และค่า RMSEA เท่ากับ .042 ค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล มีค่าเท่ากับ 0.844 แสดงว่า ตัวแปรใน โมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ได้ร้อยละ 84.4

3. ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของ โมเดลปัจจัยเชิงเหตุและผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล

3.1 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของ โมเดลปัจจัยเชิงเหตุและผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลระหว่างเพศชายและเพศหญิง

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของ โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ระหว่างเพศชายและเพศหญิง พบว่า โมเดลปัจจัยเชิงเหตุและผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ระหว่างเพศชายและเพศหญิง มีความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบ โมเดล แต่จะมีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรแฝงภายนอก (Λ_X) ซึ่ง โมเดลตามสมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_X}) มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และมีความกลมกลืน

ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลของเพศชาย ตามสมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_X}) พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผลการทดสอบได้ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 2639.829 องศา

อิสระ (df) เท่ากับ 677 ค่า p เท่ากับ .000 ค่า χ^2 / df เท่ากับ 3.899 ค่า GFI เท่ากับ .939 ค่า CFI เท่ากับ .873 และค่า RMSEA เท่ากับ .037 ค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรม ความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลของเพศชายตามสมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_x}) มีค่าเท่ากับ .860 แสดงว่า ตัวแปรใน โมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรพฤติกรรม ความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ได้ร้อยละ 86.00

ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของ นักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลของเพศหญิง ตามสมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_x}) พบว่า โมเดลมี ความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผลการทดสอบได้ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 2639.829 องศาอิสระ (df) เท่ากับ 677 ค่า p เท่ากับ .000 ค่า χ^2 / df เท่ากับ 3.899 ค่า GFI เท่ากับ .939 ค่า CFI เท่ากับ .873 และ ค่า RMSEA เท่ากับ .037 ค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรม ความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลของเพศหญิงตามสมมติฐานที่ 2 (H_{Λ_x}) มีค่าเท่ากับ .829 แสดงว่า ตัวแปรใน โมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรพฤติกรรม ความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลได้ร้อยละ 82.90

สรุปได้ว่า โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน ในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ที่ได้ปรับแก้แล้วมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อ ทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบ โมเดล พบว่า ไม่มีความแปรเปลี่ยนในรูปแบบของโมเดล ไปตามเพศ แต่มีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ตามเพศที่ทำการทดสอบ อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติทุกค่าที่ทดสอบ เป็นการยืนยันจากค่าดัชนีการทดสอบและตัวแปรใน โมเดลปัจจัยเชิงเหตุ และผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ได้ร้อยละ 84.4 ตัวแปร ใน โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลของเพศชาย สามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของ นักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ได้ร้อยละ 86.00 และตัวแปรใน โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มี อิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลของเพศหญิง สามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ได้ร้อยละ 82.90

3.2 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลปัจจัยเชิงเหตุ และ ผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลระหว่างสังกัดของ สถานศึกษา

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลปัจจัยเชิงเหตุและผล พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลระหว่างสังกัดของสถานศึกษา

พบว่า โมเดลปัจจัยเชิงเหตุและผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและ
ปริมณฑล ระหว่างสังกัดของสถานศึกษา มีความแปรเปลี่ยนของรูปแบบ โมเดล ซึ่งโมเดลตาม
สมมติฐานที่ 1 (H_{from}) มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และมีความกลมกลืน

ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงเหตุและผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน
ในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ของ โรงเรียนสังกัด สพฐ. ตามสมมติฐานที่ 1 พบว่า การทดสอบ
ไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 5692.279 ค่า p -value เท่ากับ 0.000 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1,011 ค่า $\chi^2 / df =$
5.630 ค่า CFI เท่ากับ .961 ค่า GFI เท่ากับ .879 ค่า RMSEA เท่ากับ 0.047 ค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์
ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล โรงเรียนใน
สังกัด สพฐ. ตามสมมติฐานที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.787 แสดงว่า ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบาย
ความแปรปรวนของตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลได้
ร้อยละ 78.70

ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงเหตุและผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน
ในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ของ โรงเรียนสังกัด สช. ตามสมมติฐานที่ 4 พบว่า การทดสอบ
ไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 5692.279 ค่า p -value เท่ากับ 0.000 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1,011 ค่า $\chi^2 / df =$
5.630 ค่า CFI เท่ากับ .961 ค่า GFI เท่ากับ .879 ค่า RMSEA เท่ากับ 0.047 ค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์
ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ของโรงเรียน
สังกัด สช. ตามสมมติฐานที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.899 แสดงว่า ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบาย
ความแปรปรวนของตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลได้
ร้อยละ 89.90

ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงเหตุและผลพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน
ในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ของ โรงเรียนสังกัด อปท. ตามสมมติฐานที่ 4 พบว่า การทดสอบ
ไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 5692.279 ค่า p -value เท่ากับ 0.000 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1,011 ค่า $\chi^2 / df =$
5.630 ค่า CFI เท่ากับ .961 ค่า GFI เท่ากับ .879 ค่า RMSEA เท่ากับ 0.047 ค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์
ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ของโรงเรียน
สังกัด อปท. ตามสมมติฐานที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.858 แสดงว่า ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบาย
ความแปรปรวนของตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลได้
ร้อยละ 85.80

สรุปได้ว่า โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน
ในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ที่ได้ปรับแก้แล้วมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อ
ทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบ โมเดล พบว่า มีความแปรเปลี่ยนในรูปแบบของโมเดล

ไปตามสังกัดของสถานศึกษา แต่มีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ตามสังกัดของสถานศึกษา ที่ทำการทดสอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกค่าที่ทดสอบ ตัวแปรใน โมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวน ของตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ของโรงเรียนสังกัด สพฐ. ได้ร้อยละ 78.70 แสดงว่า ตัวแปรใน โมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวน ของตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ของโรงเรียนสังกัด สช. ได้ร้อยละ 89.90 และตัวแปรใน โมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวน ของตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ของโรงเรียนสังกัด อปท. ได้ร้อยละ 85.80

อภิปรายผลการวิจัย

จากสรุปผลการวิจัยที่นำเสนอข้างต้น เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมแล้วผลการวิจัยในครั้งนี้ สอดคล้องกับกรอบแนวคิดในการวิจัย แต่อย่างไรก็ตามผลการวิจัยดังกล่าวยังมีประเด็นที่น่าสนใจ ดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ตัวแปรใน โมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ได้ร้อยละ 84.40 เมื่อพิจารณาเส้นทางอิทธิพลทางตรงที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล พบว่า ตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรแฝงปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย และปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลเชิงบวกเท่ากับ .841 และ .092 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ภูมิหลังจะทำให้พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องมาจากการได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมความซื่อสัตย์จากเครือข่ายสังคม ร่วมกับการมีสัมพันธภาพในครอบครัวที่ดี โดยใช้วิธีการการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ร่วมกับการส่งเสริมการเรียนอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมีความสอดคล้องกับยาใจ เดชขันธ์ (2557) ศึกษาปัจจัยทุกระดับที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมของนักเรียน โรงเรียนประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยระดับนักเรียน 5 ปัจจัย โดยลักษณะมุ่งอนาคต การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนและการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครอง มีอิทธิพลต่อคุณธรรมนักเรียน โดยมีข้อเสนอเชิงนโยบายในการพัฒนาคุณธรรมของนักเรียน ได้แก่ การพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตและสัมพันธภาพที่ดี ระหว่างนักเรียน

กับเพื่อน การส่งเสริม สนับสนุนให้ผู้ปกครองมีการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบประชาธิปไตย และมีการส่งเสริมการเรียนรู้แก่นักเรียน และส่งเสริมสนับสนุนให้โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาคุณธรรม เช่นเดียวกับอำภา แสงระวี (2556) ศึกษาปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครนายก ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านอัตมโนทัศน์ สัมพันธภาพในครอบครัว ความเชื่อมั่นในตนเอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความซื่อสัตย์ของนักเรียน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ปัจจัยด้านสัมพันธภาพในครอบครัว ส่งผลทางบวกต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง และอัตมโนทัศน์ ส่งผลทางบวกต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สัมพันธภาพในครอบครัว ส่งผลทางบวกต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนมากที่สุด รองลงมาคือ ปัจจัยด้านความเชื่อมั่นในตนเอง ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับปฏิวา โพธิ์วงษ์ (2555) ได้ศึกษาการทำหน้าที่ของเครือข่ายทางสังคม การเห็นคุณค่าในตนเองและความซื่อสัตย์ของเยาวชนในตำบลหินตั้ง อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น ผลการศึกษาพบว่า ระดับการทำหน้าที่ของเครือข่ายทางสังคม การเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนอยู่ในระดับสูง และความซื่อสัตย์อยู่ในระดับปานกลาง เยาวชนที่มีเพศ ระดับการศึกษา อาชีพ และสถานภาพสมรส แตกต่างกันมีความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การทำหน้าที่ของเครือข่ายทางสังคม การเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความซื่อสัตย์ของเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การเห็นคุณค่าในตนเองด้านความรู้สึกว่าตนมีความสำคัญ การทำหน้าที่ของเครือข่ายทางสังคมด้านการสนับสนุนทางวัตถุ การทำหน้าที่ของเครือข่ายทางสังคมด้านการเข้าถึงข่าวสาร และการเห็นคุณค่าในตนเองด้านความรู้สึกว่าตนมีอำนาจสามารถร่วมกัน ทำนายความซื่อสัตย์ของเยาวชน ซึ่งปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตนไม่ส่งผลต่อปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน อาจจะเป็นเพราะพฤติกรรมความซื่อสัตย์เป็นสิ่งที่นักเรียนไม่แน่ใจต่อการปฏิบัติตนอย่างแท้จริง ซึ่ง Ajzen and Fishbein (2005) กล่าวว่า เจตนาและพฤติกรรมนั้นอาจไม่สอดคล้องกันอย่างแท้จริง (Literal inconsistency) ก็เป็นไปได้ นั่นคือ บุคคลบอกว่ามีเจตนาที่จะทำพฤติกรรม แต่กลับไม่ทำพฤติกรรมตามที่ได้แสดงเจตนาไว้ ซึ่ง Campbell (1963) ได้อธิบายเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวว่า เมื่อบุคคลมีเจตนาหนักแน่นที่จะทำหรือไม่ทำพฤติกรรม เขาก็จะทำตามเจตนาของตนได้สำเร็จ แต่สำหรับบุคคลที่มีเจตนาเป็นกลาง ๆ ไม่รู้ว่า จะทำพฤติกรรมนั้นดีหรือไม่ เมื่อพฤติกรรมนั้น ทำได้ง่าย เขาก็มีแนวโน้มที่จะทำพฤติกรรมนั้น (เจตนาสอดคล้องกับพฤติกรรม) แต่ถ้าพฤติกรรมนั้นทำได้ยาก เขาก็มีแนวโน้มที่จะทำพฤติกรรมที่ไม่สอดคล้องกับเจตนาของตน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ de Oca and Nistor (2014, pp. 333-338) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การไม่การมีนัยสำคัญของปัจจัยเจตนาต่อการมีพฤติกรรมต่อการยอมรับเทคโนโลยีการศึกษา กรณีของการแข่งขันสคริปความรู้ ที่พบว่า การแข่งขันสคริปความรู้นั้นมี

ความจำเป็นที่ต้องศึกษาเพิ่มเติมในเนื้อหา แต่ไม่มีความนิยมในการศึกษาผ่านบทเรียนออนไลน์ เช่นเดียวกับ Shanmughama and Ramyab (2012, pp. 237-246) ที่ได้ศึกษาปัจจัยทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการค้าของนักลงทุนรายย่อย พบว่า เจตนาไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการลงทุน เนื่องจากนักลงทุนเน้นทักษะการคิดในระดับสูงมากกว่าจะมองผลกระทบทางสังคมในระยะยาว

ปัจจัยความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมส่งผลต่อปัจจัยพฤติกรรมความซื่อสัตย์นั้น เป็นการแสดงถึงการควบคุมพฤติกรรมแบบยับยั้งทันด่วนในขณะจิต ฌ ปัจจุบัน แสดงให้เห็นถึงการฝึกตนมาแล้วเป็นอย่างดี โดยโรงเรียนในแต่ละสังกัดได้มีการอบรมในคุณลักษณะพึงประสงค์และค่านิยม 12 ประการ ในระบบการศึกษาภาคบังคับและการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในการปฏิบัติตนมาเป็นอย่างดีแล้วนั้น จะเป็นการปฏิบัติตนที่สอดคล้องกับหลักธรรมในพระพุทธศาสนา อริยวงศ์ 4 คือ ปฏิปทาที่พระอริยะทั้งหลายปฏิบัติสืบกันมาแต่โบราณไม่ขาดสาย, อริยประเพณี ในหัวข้อ ปทานภาวนารามตา คือ มิและใช้ด้วยสติสัมปชัญญะ ดำรงตนเป็นอิสระ ไม่ตกเป็นทาสของสิ่งนั้น หมายความว่า เมื่อได้ ก็ใช้โดยไม่คิด ไม่หมกมุ่น ไม่สยบ รู้เท่าทันเห็นโทษ มีปัญญาใช้สิ่งนั้นตามประโยชน์ ตามความหมายของมัน ซึ่งคำว่า สติสัมปชัญญะ คือ ระลึกได้และรู้ตัวอยู่เสมอ โดยฝึกตนให้เป็นคนรู้จักยังคิด รู้สึกตัวเสมอว่า สิ่งใดควรทำ และไม่ควรถ้า ระวังมิให้เป็นคนมัวเมาประมาท (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต), 2559, หน้า 154, 176) และสอดคล้องกับพยุง พุ่มพวง (2554) ได้ศึกษาปัญหาเจตสิกกับการพัฒนาสัมปชัญญะในการปฏิบัติวิปัสสนาภาวนา โดยมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ เพื่อศึกษาหลักปัญญาและปัญญาเจตสิกธรรมในคัมภีร์พระพุทธศาสนาเถรวาท เพื่อศึกษาหลักสัมปชัญญะที่มาในคัมภีร์พระพุทธศาสนาเถรวาท เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัญญาเจตสิกกับการพัฒนาสัมปชัญญะในการเจริญวิปัสสนาภาวนา โดยวิธีการเก็บข้อมูลจากคัมภีร์พระไตรปิฎก อรรถกถา ฎีกา วิสุทธิมรรค ปกรณ์ และตำรา ที่เกี่ยวข้อง: เรียบเรียงบรรยาย และตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ ผลการวิจัยพบว่า สัมปชัญญะ เป็นชื่อของปัญญา คือ ความรู้สึกตัวที่เกิดขึ้นจากการกำหนดรู้รูปนามที่กำลังปรากฏอยู่เฉพาะหน้าเป็นอารมณ์ (อารมณ์ปัจจุบัน) ส่วนปัญญา คือ ธรรมชาติที่เห็นแจ้งตามสภาวธรรมตามความเป็นจริง ธรรมทั้งสองทำกิจหน้าที่เดียวกัน คือ คือ รู้ปัจจุบัน, รู้รูปนาม, รู้พระไตรลักษณ์ รู้มรรค ผล นิพพาน

ปัจจัยเจตนาในการปฏิบัติตนไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์นั้น อาจจะเป็นเพราะข้อคำถามได้ตั้งระยะเวลาพฤติกรรมที่คาดหวังที่จะเกิดได้ภายใน 1 เดือนข้างหน้า ซึ่งเป็นระยะเวลาที่นานเกินไปที่ให้นักเรียนจะคาดหวังต่อการปฏิบัติได้ เนื่องจากนักเรียนอาจจะขาดความเชื่อมั่นในดังจะพบได้จากปัจจัยการรับรู้ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตนนั้น ส่งผลลบต่อเจตนาในการปฏิบัติตน ซึ่งสอดคล้องกับหลักธรรมในพระพุทธศาสนาที่ว่า เปรียบดวงจิตเสมือนน้ำ

มีคุณสมบัติหรือสภาวะธรรมไหลลงสู่ที่ต่ำเพราะแรงดึงดูดโลก, จิตก็มีคุณสมบัติเหมือนดั่งน้ำที่ข้อมไหลลงสู่ที่ต่ำ แต่ตามแรงดึงดูดของสังขารความเคยชินที่ได้สั่งสมอบรม อันเนื่องมาจากกิเลสตัณหาแลอุปาทาน, อันคือ หมุนไปตามภวจักรปฏิบัติสมุปบาทนั่นเอง คือ เป็นไปตามสังขารที่สั่งสมอบรมไว้ หากจะแก้ไขจะต้องดำเนินชีวิตตามหลักอัฐังคิกมรรค เป็นต้น

อิทธิพลทางอ้อมที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล พบว่า ตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรแฝงปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่ายส่งผ่านตัวแปรแฝงปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกเท่ากับ .076 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ภูมิหลังส่งผลทางตรงต่อความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ โดยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตนส่งเสริมพฤติกรรมความซื่อสัตย์ให้เพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสุชน ประวัติ (2553) ได้ศึกษาปัจจัยครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมเชิงคุณธรรมของเด็กในครอบครัวชาวพุทธ ผลการวิเคราะห์พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเชิงคุณธรรมของเด็กในครอบครัวชาวพุทธ ได้แก่ พ่อแม่ร่วมมือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการอบรมเลี้ยงดูลูก เปิดโอกาสให้ลูกได้แสดงความคิดเห็นร่วมตัดสินใจในการวางแผนชีวิตครอบครัวตามสมควร แบ่งปันความรับผิดชอบในความเป็นอยู่ของครอบครัว พ่อแม่สอนให้พูดความจริง สอนให้รู้จักกตัญญูรู้คุณคน ชมเชยให้กำลังใจแก่เด็กเมื่อเด็กทำดีหรือตั้งใจเรียนหรือทำงานตามความรู้ความสามารถ พ่อแม่จะให้ความรัก ความอบอุ่นและตามใจลูกมาก แสดงว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัว แสดงให้เห็นว่าการให้ความอบอุ่นจากบิดามารดาจะทำให้เชื่อฟังคำสั่งสอนมากขึ้นเมื่อบิดามารดาให้ความรักความอบอุ่นแก่เด็ก เด็กจะมีความรู้สึกที่ตนเองได้รับความรักและชื่อเรียกร่องของบิดามารดาได้รับการปฏิบัติตามในนามของความรัก กล่าวอีกนัยหนึ่ง เด็กจะมีความเข้าใจดีว่า ความผูกพัน คำสั่งสอนและกฎระเบียบของบิดามารดา กระทบไปเพื่อประโยชน์ของตัวเอง และสอดคล้องกับอรอุมา เจริญสุข (2552) ได้พัฒนาโมเดลตัวแปรกำกับที่มีการส่งผ่านสมรรถนะการตัดสินใจทางจริยธรรมและจิตลักษณะ ตามสถานการณ์ของพฤติกรรมจริยธรรมของนักเรียน: การประยุกต์ใช้รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม และทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรม ผลการศึกษาพบว่า โมเดลแสดงอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านจิตลักษณะเดิม กับปัจจัยด้านสถานการณ์ที่มีต่อพฤติกรรมจริยธรรม ผ่านปัจจัยด้านจิตลักษณะตามสถานการณ์และสมรรถนะการตัดสินใจทางจริยธรรม มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์มีค่า ตัวแปรสาเหตุร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในพฤติกรรมจริยธรรม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และสมรรถนะการตัดสินใจทางจริยธรรมได้ ตามลำดับ ผลการศึกษาแสดงว่า โมเดลมีลักษณะอิทธิพลของตัวแปรกำกับที่มี

การส่งผ่านและทอมปฏิสัมพันธ์ มีความสำคัญอย่างมากต่อการเปลี่ยนแปลงขนาดอิทธิพลหลักที่เป็นปัจจัยเชิงสาเหตุ อิทธิพลของปัจจัยด้านสถานการณ์ต่อพฤติกรรมจริยธรรม ซึ่งสูงกว่าอิทธิพลของปัจจัยด้านจิตลักษณะเดิม และอิทธิพลทางตรงจากปัจจัยเชิงสาเหตุมีค่าสูงกว่าขนาดอิทธิพลทางอ้อม ผ่านสมรรถนะการตัดสินใจทางจริยธรรมอยู่มาก และขนาดอิทธิพลของระดับสมรรถนะการตัดสินใจทางจริยธรรมที่มีต่อพฤติกรรมจริยธรรม

2. ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล โดยเปรียบเทียบระหว่างเพศและระหว่างสังกัดของสถานศึกษา มีผลไปในแนวทางเดียวกัน คือ ตัวแปรแฝงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรแฝงปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย และปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลเชิงบวก และได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรแฝงปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่ายส่งผ่านตัวแปรแฝงปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีขนาดอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวก ซึ่งสอดคล้องกับมาลัยพร นนท์แก้ว (2551) ได้พัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุความมีคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย: การวิเคราะห์กลุ่มพหุ ผลการศึกษาพบว่า โมเดลเชิงสาเหตุความมีคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โมเดลเชิงสาเหตุความมีคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรความมีคุณธรรมจริยธรรมโมเดลเชิงสาเหตุความมีคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่มีความแปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดลระหว่างโรงเรียนในเมืองและโรงเรียนนอกเมือง แต่มีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรภายนอกแฝง และค่าพารามิเตอร์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรภายในแฝง และสอดคล้องกับศุภรา สรรพกิจ (2551) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดผาสุกมณีจักร อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 4 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 การเลียนแบบการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของครู และการเลียนแบบการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเพื่อน การเลียนแบบการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของผู้ปกครอง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 16 ปัจจัย ได้แก่

เพศ อายุของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของบิดาต่ำกว่าปริญญาตรี ระดับการศึกษาของบิดาปริญญาตรี ระดับการศึกษาของบิดาสูงกว่าปริญญาตรี ระดับการศึกษาของมารดาต่ำกว่าปริญญาตรี ระดับการศึกษาของมารดาปริญญาตรี ระดับการศึกษาของมารดาสูงกว่าปริญญาตรี อาชีพของผู้ปกครองรับราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ อาชีพของผู้ปกครองค้าขาย/ ธุรกิจส่วนตัว อาชีพของผู้ปกครองรับจ้าง และบุคลิกภาพของนักเรียน ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดผาสุกมณีจักร อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 2 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่มีอิทธิพลน้อยที่สุด ได้แก่ การเลียนแบบการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเพื่อน การเลียนแบบการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของครู

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ในโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล พบว่า ปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย และปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตนดังนั้น โรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรวางแผนเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน ดังนี้

1.1 โรงเรียนควรส่งเสริมพฤติกรรมความซื่อสัตย์ โดยนำเครือข่ายสังคมที่ส่งเสริมพฤติกรรมความซื่อสัตย์เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม และสานสัมพันธ์เป็นเครือข่าย มีการตรวจสอบและติดตามพฤติกรรมความซื่อสัตย์เป็นรายบุคคล เพื่อจะส่งเสริมพฤติกรรมความซื่อสัตย์ได้ตรงบุคคลที่มีความอ่อนในพฤติกรรมความซื่อสัตย์

1.2 โรงเรียนจัดกิจกรรมส่งเสริมสัมพันธภาพในครอบครัว ให้มีความอบอุ่นซึ่งสอดคล้องกับหลักการที่โรงเรียนจะได้รับการพัฒนานักเรียนเพียงอย่างเดียวไม่ได้ ต้องมีพื้นฐานจากครอบครัว ผู้ปกครอง และชุมชน โดยเน้นใช้การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยภายในครอบครัว ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยในโรงเรียน โดยทางอ้อมอีกด้วย

1.3 โรงเรียนควรมีการติดตามการส่งเสริมการเรียนรู้จากผู้ปกครอง อย่างต่อเนื่องซึ่งสอดคล้องกับการส่งเสริมความอบอุ่นในครอบครัว เนื่องจากนักเรียนอยู่ที่บ้านมากกว่าโรงเรียน ต้นแบบที่ใกล้ชิดที่สุดของนักเรียน คือ พ่อ แม่ และผู้ปกครอง และสอดคล้องกับค่าอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน

2. ในโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล เมื่อวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างเพศและสังกัดสถานศึกษา พบว่า ปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่าย และปัจจัยความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน มีอิทธิพลในขนาดต่าง ๆ กันจึงควรวางแผนเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน ดังนี้

2.1 พ่อ แม่ และผู้ปกครองควรให้ความสนใจกับเพศชายในเรื่อง ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตนเกี่ยวกับพฤติกรรมความซื่อสัตย์ให้เพิ่มมากขึ้น ด้วยรูปแบบที่เหมาะสมกับครอบครัว

2.2 ปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่ายในสถานศึกษาสังกัดองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น มีอิทธิพลทางรวมต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนน้อยกว่า เมื่อเทียบกับกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งสามารถพัฒนาเป็นจุดแข็งได้ด้วยสถานศึกษา เพิ่มการสานสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวให้มากขึ้น อาจจะเป็นในรูปแบบเครือข่ายผู้ปกครองเพิ่มความอบอุ่นในครอบครัว การส่งเสริมการเรียนรู้ในรูปแบบต่าง การอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบประชาธิปไตย และส่งเสริมให้เข้าร่วมกับเครือข่ายที่ส่งเสริมความซื่อสัตย์ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในเชิงวิชาการ

1. โรงเรียนควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมพฤติกรรมความซื่อสัตย์ในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ และเพื่อให้นักเรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมความซื่อสัตย์มีประโยชน์และคุณค่าต่อตนเองและครอบครัวอย่างยิ่ง

2. โรงเรียนควรจัดกิจกรรมที่หย่อมและส่งเสริมพฤติกรรมความซื่อสัตย์อย่างต่อเนื่อง โดยประสานงานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาให้ความรู้และทักษะในการใช้ชีวิตให้มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการวิจัยตัวแปรที่มีอิทธิพลมากที่สุดต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ คือ ปัจจัยการส่งเสริมจากครอบครัวและเครือข่ายซึ่งองค์ความรู้ที่พบสามารถนำไปสู่การทำการวิจัยเชิงทดลอง

บรรณานุกรม

- กนกพร อรินพ่าย. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ
ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนอโศกวิทย์อ่อนนุช เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร.
สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กนกวรรณ วังสระ. (2555). โปรแกรมสุขศึกษาโดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน
ร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคม เพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจราจร
จากรถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคอนสารวิทยาคม ตำบล
ทุ่งนาเลา อำเภอคอนสาร จังหวัดชัยภูมิ. วิทยานิพนธ์สาทรณสุขศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาวิชาสุขศึกษาและการส่งเสริมสุขภาพ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
กรมวิชาการ. (2545). แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กฤตรินทร์ นิมทองคำ. (2542). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเซนโยเซฟคอนเวนต์ กรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กองนโยบายและแผนงาน สำนักผังเมือง กรุงเทพมหานคร. (2554). รายงานการศึกษา: ประชากร
กรุงเทพมหานครและปริมณฑล พ.ศ. 2554. กรุงเทพฯ: สำนักผังเมือง กรุงเทพมหานคร.
- กิตติญา แสนประสิทธิ์, จุไรรัตน์ อาจแก้ว และจุฑามาส ศรีจางค์. (2560). การพัฒนาโมเดล
ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย
เขต 1: การวิเคราะห์กลุ่มพหุ. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 19(2), 167-175.
- เกษม วัฒนชัย. (2558). ความซื่อตรงกับค่านิยมสังคมไทย: เข้มทิศนำไทยสู่สังคม
คุณธรรม จาก 8 ปาฐกถาพิเศษของบุคคลสำคัญ. กรุงเทพฯ: ศูนย์คุณธรรม
(องค์การมหาชน).
- ชัตติยา วรรณสุด และคณะ. (2547). รายงานการวิจัยคุณธรรม พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของคนไทย.
กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.).

- จรรย์ ศรีบัวนำ. (2550). การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิจัยการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิตรกร ปันตราช. (2529). ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองด้านเหตุผลกับจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จิระนนท์ พากเพียร. (2540). การทำนายพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อแบบครอบจักรวาลในคลินิกทันตกรรมของนักศึกษาทันตภิบาล: ทดสอบทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน. ปริญญาานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- จูไรรัตน์ อันตระกูล. (2553). ผลการใช้โปรแกรมการป้องกันพฤติกรรมการสูบบุหรี่ในวัยรุ่น ตามทฤษฎีการวางแผนพฤติกรรม. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชมพูนุท พานะกิจ. (2549). การพัฒนาจริยธรรมด้วยวิธีการสอนแบบเบญจขันธ์. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาครุศาสตร์เกษตรศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- โชคก ปัญญาวรานันท์ และปองสิน วิเศษศิริ. (2558). การพัฒนานโยบายการบริหารงานวิชาการที่ส่งผลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในสถานศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 5(2), 76-86.
- จิตติพัฒน์ พิษณุธาดาพงศ์. (2548). พฤติกรรมการแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ของพนักงานศึกษาตามแนวทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน: กรณีศึกษาบริษัทปูนซิเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน). วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, โครงการปริญญาโทสำหรับผู้บริหาร, คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ณัฐพร ภัคดี, ไพรัตน์ วงษ์นาม และสุรีพร อนุศาสนนันท์. (2560). ประสิทธิภาพการตรวจสอบการทำหน้าที่ต่างกันของข้อความของแบบทดสอบพหุมิติให้คะแนนหลายค่าด้วยวิธีโพลี-ชิปเทสท์ วิธีทดสอบวอลด์ และวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันกลุ่มพหุ. วารสารจันทร์เกษมสาร, 23(45), 145-160.

- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2538). *ทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะ การวิจัยและการพัฒนาบุคคล*. กรุงเทพฯ: โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ดวงสุดา พิณนอก และสุพรรณ บุญมา. (2548). *การศึกษาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษา สาขาการศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ด้านความรับผิดชอบ ด้านความซื่อสัตย์ และด้านการรักษาระเบียบวินัย*. งานวิจัยครุศาสตรบัณฑิต, สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ดาวนภา กิตติสาโร. (2546). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มเจ้าพระยา*. ปรินญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงรัตน์ วาห์สะ. (2554). *พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ถวิลวดี บุรีกุล. (2556). *การศึกษาเพื่อเสริมสร้างความซื่อตรงในสังคมไทย*. *วารสารวิชาการ คุณธรรมความดี*, 2(1), 1- 22.
- ทิสนา แคมมณี. (2543). *วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทีมวิชาการสมาคมพนักงานเทศบาลแห่งประเทศไทย. (2560). *การจัดการศึกษาท้องถิ่น ตอนที่ 7: คุณภาพการศึกษา*. *หนังสือพิมพ์สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์*, 64(44), 66.
- เทพวณี วินิจำจร. (2548). *การปลูกฝังค่านิยมตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กระบวนการตามแนวคิดของบลูมและเรทส์*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาประถมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชิปป์ย์ โสติดิวรรณ. (2561). *การศึกษาความไม่แปรเปลี่ยนโมเดลคุณภาพชีวิตการทำงานของครู กรุงเทพฯและปริมณฑล*. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยชนบุรี*, 12(28), 76-84.
- ธีระพร อุวรรณ โณ. (2546). *เจตคติ: การศึกษาตามแนวทฤษฎีหลัก (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นงลักษณ์ วิรัชชัย, นุบผา เมฆศรีทอง และธีรวัฒน์ ฆะราช. (2550). *วิจัยนำร่องการใช้ตัวบ่งชี้คุณธรรมจริยธรรมเพื่อพัฒนาคุณธรรมในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). *โมเดลลิสเรส: สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาวิจัยการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทภา ปัญญารัตน์. (2555). *พัฒนาโปรแกรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อพัฒนาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเชิงพุทธสำหรับแม่ชีไทย*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิติ ปุรินทรภิบาล. (2551). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยตามทฤษฎีการกระทำตามแผนกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุของคณงานก่อสร้าง*. วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิศวกรรมโยธา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นุกา บุญรักษา. (2541). *ผลของกระบวนการเสริมสร้างค่านิยมเพื่อพัฒนาค่านิยมด้านความซื่อสัตย์*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เนาวนิตย์ मुखสมบัติ. (2545). *ความคิดเห็นเกี่ยวกับจริยธรรม และปัจจัยที่เกี่ยวข้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดนนทบุรี*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสุขภาพจิต, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุรชัย สิริมหาสาร. (2546). *เทคนิคการจัดการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์*. กรุงเทพฯ: บิ๊ก พอยท์.
- เบญจา อ่วมนุช, วิจิต สุรัตน์เรืองชัย และไพรัตน์ วงษ์นาม. (2556). *การพัฒนารูปแบบการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ทฤษฎีการประมวลสารสนเทศ และมโนทัศน์การรู้คิด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น*. *วารสารศึกษาศาสตร์*, 24(2), 108-121.
- ปฎิมา โพธิ์วงษ์. (2555). *การทำหน้าที่ของเครือข่ายทางสังคม การเห็นคุณค่าในตนเองและความซื่อสัตย์ของเยาวชนในตำบลหินตั้ง อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ประภาศรี สีห์อำไพ. (2543). *พื้นฐานการศึกษาทางศาสนาและจริยธรรม*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ปรียา ตันวิวัฒน์. (2544). *การพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาการเกษตร*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ปิยฉัตร ไตละนันท์. (2553). *การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุอิงทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนของพฤติกรรมศาสตร์เปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ของข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษาที่สังกัดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พยุง พุ่มพวง. (2554). *ศึกษาปัญหาเจตสิกกับการพัฒนาสัมปชัญญะในการปฏิบัติวิปัสสนาภาวนา*. วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิปัสสนาภาวนา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระครูปลัดไชยวุฒิ อาภาณนุโท (ไชยวุฒิ กระฉิ่งทอง). (2555). *สภาพแวดล้อมที่มีผลต่อการพัฒนาจริยธรรมนักเรียน โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม กรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัชฌมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3*. วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต). (2559). *พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม* (พิมพ์ครั้งที่ 59). กรุงเทพฯ: มูลนิธิการศึกษาเพื่อสันติภาพ พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต).
- พวงพันธ์ โพธิ์ศรี, อรัญ ชูยกระเดื่อง และอรุณี จันทร์ศิลา. (2557). *การสร้างแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความซื่อสัตย์สุจริต สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 8(2), 281-292.
- พันธ์ทิพย์ เอมะบุตร. (2553). *พฤติกรรมการทำงานของข้าราชการในช่วงเวลาการโยกย้ายผู้บังคับบัญชาโดยอาศัยทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of planned behavior) กรณีศึกษาส่วนราชการแห่งหนึ่ง*. งานวิจัยส่วนบุคคลศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ, คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พิไลลักษณ์ ทองรอด. (2547). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- พิงพิศ โตอ่อน. (2553). *ประสิทธิผลของโปรแกรมสุขศึกษาโดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมในการพัฒนาพฤติกรรมเพื่อป้องกันโรคฟันผุในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 โรงเรียนเทศบาลบ้านหนองแขง เทศบาลนครขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์สาขารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสุขศึกษาและการส่งเสริมสุขภาพ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- โพสต์ทูเดย์. (2559). *จัดระเบียบกทม.-ปริมณฑล*. เข้าถึงได้จาก <https://www.posttoday.com/social/local/454786>
- มาลัยพร นนท์แก้ว. (2551). *การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุความมีคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย: การวิเคราะห์กลุ่มพหุ*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ยาใจ เดชพันธ์. (2557). *ปัจจัยพระคัมภีร์ที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมของนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. คุุณภูนิพนธ์ปรัชญาคุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- รลิตา กุดแกลง. (2550). *ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนนครักษ์ จังหวัดนครนายก*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- รัชฎาภรณ์ อึ้งเจริญ. (2552). *การทำนายความตั้งใจในการเลิกสูบบุหรี่ของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาการระบาด บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- รัตนา ทองล้วน. (2541). *ความซื่อสัตย์กับเจตคติแบบเชื่ออำนาจภายในตน-ภายนอกตน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตเทศบาลเมืองมหาสารคาม*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2552). *พจนานุกรมไทย ฉบับทันสมัยและสมบูรณ์*. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเลชั่น.
- ริเรืองรอง รัตนวิไลสกุล. (2547). *ความรู้สึกเชิงจริยธรรมความซื่อสัตย์และความรับผิดชอบต่อสังคมของสมาชิกรับสภาไทย*. คุุณภูนิพนธ์ปรัชญาคุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาสังคมวิทยา, คณะบัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- รุ่งฤดี กล้าหาญ, ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์ และสายสมร เฉลยกิตติ. (2558). *การพัฒนารูปแบบการวัดและประเมินพฤติกรรมเพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายของไทยในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน).
- รุจิรี ภู่อาร. (2541). *แบบเรียนแนวหน้าชุดพัฒนากระบวนการสร้างเสริมลักษณะนิสัย* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- โรงเรียนนวมินทราชูทิศ มัชฌิม. (2550). *พระบรมราโชวาทด้านความซื่อสัตย์สุจริต*. เข้าถึงได้จาก http://www.chaiwbi.com/0drem/web_children/c50000/web_nsw2550b/103/103_2.html
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2542). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: สุริยสาส์น.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วรรณิ แกมเกตุ. (2540). *การพัฒนาตัวบ่งชี้ประสิทธิภาพการใช้ครู: การประยุกต์ใช้โมเดลสมการโครงสร้างกลุ่มพหุและ โมเดลเอ็มทีเอ็มเอ็ม*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรษชล พิเชียรวิไล. (2557). *ผลของโปรแกรมการส่งเสริมการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนต่อพฤติกรรมการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่อย่างเดียวในมารดาทำงานนอกบ้าน*. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพเด็ก, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วรรรัตน์ แกรูป. (2553). *พฤติกรรมที่ซื้อซ้ำกะทีสำเร็จรูป (Aroy-D): การประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน*. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการตลาด, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วรินทร์ ปั้นงาม. (2549). *รูปแบบการพัฒนาคุณธรรมของนักเรียนในโรงเรียนวิถีพุทธ: การศึกษาการปฏิบัติแบบข้ามกรณีในจังหวัดอ่างทอง*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิจัยการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553). *แนวทางการพัฒนาการวัดและประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. เข้าถึงได้จาก <http://www.curriculum51.net/upload/m200.pdf>.
- วินัย ไมถึง. (2548). *ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดอุบลราชธานี*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

- วิสาลักษณ์ สิทธิขุนทด. (2551). การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการรู้เท่าทันสื่อของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิจัยการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิรินันท์ วรรณกิจ. (2545). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความรับผิดชอบต่อตนเองและส่วนรวมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีวิเคราะห์แบบสหสัมพันธ์คาโนนิกอล. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิริพร ชาวสุรินทร์. (2553). ผลการใช้โปรแกรมการวางแผนพฤติกรรมต่อทัศนคติ บรรทัดฐานการรับรู้ความสามารถในการควบคุม ความตั้งใจ และพฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ในวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศิวธิดา ทรัพย์เหมือน. (2554). ประสิทธิภาพของปัจจัยสี่ด้านในการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน: การวิเคราะห์ห่อภิมาน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิวัสสา จันท และพงษ์เสฐียร เหลืองอลงกต. (2560). รูปแบบการบริหารการเปลี่ยนแปลงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดจันทบุรี. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น, 11(4), 203-219.
- ศุภรา สรรพกิจ. (2551). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดผาสุกมณีจักร อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศูนย์คุณธรรม. (2558). ยกระดับความโปร่งใสร่วมกันด้านวิกฤตคอร์รัปชัน. จดหมายข่าวศูนย์คุณธรรม, 4(4), 4-7.
- สนิท จรอนันต์. (2552). การจัดการศึกษาในท้องถิ่น. เข้าถึงได้จาก <http://www.fpps.or.th/news.php?detail=n1254857455.news>.
- สมภพ ประยูรรัตน์. (2551). ผลการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

- สมาพร ภัทรพงศ์กิจ. (2551). *ปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้เรียนและการอบรมเลี้ยงดูที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในกลุ่มกรุงเทพมหานคร สังกัดกรุงเทพมหานคร. ปรินูญานินพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- สำนักงานป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ. (2559). *โครงการรักษาดีถูกทางสร้างเสริมความซื่อสัตย์สุจริต ประจำปี 2559. เข้าถึงได้จาก*
https://www.nacc.go.th/download/article/article_20160331103553.pdf.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *รายงานการวิจัยประเมินผลคุณธรรม 8 ประการของผู้เรียน: เจตคติและพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.*
- สำนักผังประเทศและผังภาค. (2558). *ผังภาคกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พ.ศ. 2600. เข้าถึงได้จาก* http://office.dpt.go.th/nrp/index.php?option=com_phocadownload&view=category&download=14:thailand-national-spatial-development-plan&id=1:executive-reports&Itemid=22
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553). *แนวทางการพัฒนาการวัดและประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: กลุ่มพัฒนาและส่งเสริมการวัดและประเมินผลการเรียนรู้.*
- สิริภัทร ขจรสมบัติ. (2553). *การเปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อการเรียน และความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีการอบรมเลี้ยงดูและลักษณะมุ่งอนาคตแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวิจัยการศึกษา, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.*
- สุชน ประวัตินิติ. (2553). *ปัจจัยครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมเชิงคุณธรรมของเด็กในครอบครัวชาวพุทธ. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.*
- สุมาลี ภูพลา. (2547). *ปัจจัยต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*

- สุรยุทธ์ จุลานนท์. (2558). ความเชื่อตรงกับทางรอดประเทศไทย: เข้มทิศนำไทย แนวทางนำไทยสู่สังคมคุณธรรม จาก 8 ปาฐกถาพิเศษของบุคคลสำคัญ. กรุงเทพฯ: ศูนย์คุณธรรม (องค์การมหาชน).
- สุรินทร์ พิศสุวรรณ. (2558). คุณธรรมความเชื่อตรง กลไกสร้างสมดุลในอาเซียน: เข้มทิศนำไทย แนวทางนำไทยสู่สังคมคุณธรรม จาก 8 ปาฐกถาพิเศษของบุคคลสำคัญ. กรุงเทพฯ: ศูนย์คุณธรรม (องค์การมหาชน).
- หทัยรัตน์ รุ่งประพันธ์. (2543). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูกของสตรี ในจังหวัดสระบุรี ตามทฤษฎีแบบแผน. ปริญญาบัตรการศึกษา มหาวิทยาลัย, สาขาวิชาสุขภาพ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อดิศักดิ์ พลสะอาด. (2553). ประสิทธิภาพประสิทธิผลของโปรแกรมสุขภาพโดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อป้องกันการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนห้องชัยวิทยาคม ตำบลห้องชัยพัฒนา อำเภอห้องชัย จังหวัดกาฬสินธุ์. วิทยานิพนธ์สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสุขภาพและการส่งเสริมสุขภาพ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อนิสรา พลยูง. (2552). ประสิทธิภาพของทันตสุขภาพโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนร่วมกับสนับสนุนทางสังคมต่อพฤติกรรมป้องกันโรคปริทันต์ในผู้ป่วยเบาหวานที่มาใช้บริการ โรงพยาบาลน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสุขภาพและการส่งเสริมสุขภาพ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อนุวัฒน์ ตั้งสมบูรณ์. (2528). แบบทดสอบวัดความซื่อสัตย์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารการวัดผลการศึกษา, 7(19), 87-94.
- อภิญา อิงอาจ. (2554). พฤติกรรมความซื่อสัตย์สุจริตของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. วารสารวิชาการพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 21(1), 167-176.
- อรนุช หงวนไธสง. (2551). การพัฒนาเชิงโมเดลสาเหตุของการทุจริตในการสอบของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อรอุมา เจริญสุข. (2552). การพัฒนาโมเดลตัวแปรกำกับที่มีการส่งผ่านสมรรถนะการตัดสินใจทางจริยธรรมและจิตลักษณะ ตามสถานการณ์ของพฤติกรรมจริยธรรมของนักเรียน: การประยุกต์ใช้รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม และทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรม. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อริศรา เล็กสรรเสริญ. (2558). การศึกษาสถานการณ์คุณธรรมของสังคมไทย ศูนย์คุณธรรม (องค์การมหาชน) ปีงบประมาณ 2558. เข้าถึงได้จาก <http://www.bmnhos.com/images/article/moral/document>.
- อาภรณ์ พลเสน. (2550). ผลการวิเคราะห์ตัวแปรพหุของคุณธรรมจริยธรรมเพื่อพัฒนาแนวทางการสร้างเสริมคุณธรรมจริยธรรมของราชนาวิไทย. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิจัยการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อำภา แสงระวี. (2556). ปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครนายก. ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษา และสถิติทางการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อิศรา ตาดทอง. (2549). บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาในการพัฒนาจริยธรรมของนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระเบียง. การศึกษาค้นคว้าอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อุดมลักษณ์ ดวงขุนมาตย์. (2555). ประสิทธิผลของโปรแกรมการออกกำลังกายด้วยการเดินที่ประยุกต์ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนในประชากรกลุ่มเสี่ยงโรคความดันโลหิตสูง. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพยาบาลสาธารณสุข, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เอกพัฒน์ เสีงใสส่อง และเชาว์ อินใย. (2559). การพัฒนารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย เขต 2: การวิเคราะห์กลุ่มพหุ. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 18(3) 237-249.
- Ajzen, I. (1988). *Attitude, personality, and behavior*. Chicago: Dorsey.
- Ajzen, I. (1991). The theory of planned behavior. *Organizational Behavior and Human Decision Processes*, 50, 179-211.

- Ajzen, I. (2002). Perceived behavioral control, self-efficacy, locus of control, and the theory of planned behavior. *Journal of Applied Social Psychology, 32*, 1-20.
- Ajzen, I. (2005). *Attitudes, personality, and behavior* (2nd ed.). Milton-Keynes, England: McGraw-Hill.
- Ajzen, I. (2005). The influence of attitude on behavior. In D. Albarracín, B. T. Johnson, & M. P. Zanna (Eds.), *Handbook of attitudes and attitude change: Basic principles* (pp. 173-221). Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum Associates.
- Ajzen, I. (2006). *Constructing a TPB questionnaire: Conceptual and methodological considerations*. Retrieved from <https://pdfs.semanticscholar.org/0574/b20bd58130dd5a961f1a2db10fd1fcbae95d.pdf>
- Ajzen, I. (2008). *Sample TPB questionnaire*. Retrieved from <http://www.people.umass.edu/aizen/tpb/tpb.questionnaire.pdf>
- Ajzen, I., & Cote, N. G. (2008). Attitude and the prediction of behavior. In W. D. Crano, & R. Prislin (Eds.), *Attitude and attitude change* (pp. 289-311). New York: Psychology.
- Ajzen, I., & Fishbein, M. (1980). *Understanding attitudes and predicting social behavior*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Ajzen, I., & Fishbein, M. (2005). The influence of attitudes on behavior. In D. Albarracín, B. T. Johnson, & M. P. Zanna (Eds.), *The handbook of attitudes change: Basic principles* (pp. 173-222). New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates.
- Ajzen, I., Brown, T. C., & Carvajal, F. (2004). Explaining the discrepancy between intentions and actions: The case of hypothetical bias in contingent valuation. *Personality and Social Psychology Bulletin, 30*, 1,108-1,121.
- Arhonditsis, G. B., Stow, C. A., Steinberg, L. J., Kenney, M. A., Lathrop, R. C., McBride, S. J. et al. (2006). Exploring ecological patterns with structural equation modeling and Bayesian analysis. *Ecological Modelling, 192*(3-4), 385-409.
- Bandura, A. (1977). *Social learning theory*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.
- Best, J. W. (1981). *Research in education*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.
- Bollen, K. A. (1989). *Structural equations with latent variables*. New York: John Wiley & Sons.
- Campbell, D. T. (1963). Social attitudes and other acquired behavioral dispositions. In S. Koch (Ed.), *Psychology: A study of a science* (Vol. 6, pp. 94-172). New York: McGraw-Hill.

- Christopher, W. J. (2010). Lower bounds on sample size in structural equation modeling. *Electronic Commerce Research and Applications*, 9(6), 476-487.
- de Oca, A. M. M., & Nistor, N. (2014). Non-significant intention-behavior effects in educational technology acceptance: A case of competing cognitive scripts?. *Computers in Human Behavior*, 34, 333-338.
- Derek, W. (1971). *The psychology of moral behaviour*. England: Penguin Books.
- Hansen, K. Y., Rosen, M., & Gustafsson, J. E. (2004). *Effects of socio-economic status on reading achievement at class and individual level in Sweden in 1991 and 2001*. Lekosia: Cyprus.
- Joreskog, K. G., & Sorbom, D. (1989 a). *LISREL 7: User reference guide*. Chicago: Scientific Software.
- Jöreskog, K. G., & Sörbom, D. (1989 b). *LISREL 8: Structural equation modeling with the SIMPLIS command language*. Chicago: Scientific Software International.
- Kreft, I. G. G. (1996). *Are multilevel techniques necessary? An overview including simulation studies*. Los Angeles: California State University.
- Kwan, P., & Walker, A. (2003). Positing organizational as a second order in Hong Kong higher education instructions. *Research in Higher Education*, 44(6), 120-130.
- Lei, P. W., & Wu, Q. (2007). An NCME instructional module on introduction to structural equation modeling: Issues and practical considerations. *Educational Measurement: Issues and Practice*, No. 5, 33-43.
- Likert, R. (1932). A technique for the measurement of attitudes. *Archives of Psychology*, 140, 5-53.
- Lindeman, R. H., Merenda, P. F., & Gold, R. Z. (1980). *Introduction to bivariate and multivariate analysis*. Glenview: Scott Foresman & Co.
- Osgood, C. E., Suci, G. J., & Tannenbaum, P. H. (1957). *The measurement of meaning*. Urbana, IL: University of Illinois Press.
- Reynolds, D., & Taylor, J. (2011). Validating a DEA-based menu analysis model using structural equation modeling. *International Journal of Hospitality Management*, 30(3) 584-587.

- Rotter, J. (1966). Generalized expectancies for internal versus external control of reinforcement. *Psychological Monographs*, 80(1), 1-28.
- Schermelleh-Engel, K., Moosbrugger, H., & Müller, H. (2003). Evaluating the fit of structural equation models: Tests of significance and descriptive goodness-of-fit measures. *Methods of Psychological Research*, 8(2), 23-74.
- Schumacker, R. E., & Lomax, R. G. (2004). *A beginner's guide to structural equation modeling* (2nd ed.). New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates.
- Scott, W. A. (1965). *Values and organizations: A study of fraternities and sororities*. Chicago: Rand McNally & Company.
- Shanmughama, R., & Ramyab, K. (2012). Impact of social factors on individual investors' trading behaviour. *Economics and Finance*, No. 2, 237-246.
- Sheeran, P. (2002). Intention-behaviour relations: A conceptual and empirical review. In W. Stroebe & M. Hewstone (Eds.), *European review of social psychology* (pp. 12, 1-36).
- Thurstone, L. L. (1931). The measurement of social attitudes. *Journal of Abnormal and Social Psychology*, 26, 249-269.
- Transparency International. (2016). *Corruption perception index: CPI*. Retrieved from <http://www.transparency.org/research/cpi/overview>
- Wright, D. (1971). *The psychology of moral behavior*. Baltimore, MD: Penguin.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ

1. พระมหา ดร.กฤษณ์ชินันต์ เสฎฐเมธี (เดชจักร์บดินทร์) (ปช.๘)
 อาจารย์สาขาวิชารัฐศาสตร์ วิทยาลัยสงฆ์พุทธโสธร
 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
2. พระมหาเมธา อภินนุโท (ปช.๖)
 โรงเรียนพระปริยัติธรรมวัดโสธรวราราม
3. พระมหาฉลอง เขมรโต (ปช.๖)
 โรงเรียนพระปริยัติธรรมวัดโสธรวราราม
4. พระมหาวิทยา กิตติปัญญา (ปช.๖)
 โรงเรียนพระปริยัติธรรมวัดโสธรวราราม
5. พระมหาสนิท สมนุตปาสาทิโก (ปช.๖)
 โรงเรียนพระปริยัติธรรมวัดโสธรวราราม
6. ดร.วรัท พุกษากุลนันท์
 ผู้อำนวยการสำนักการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน
 สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
7. รองศาสตราจารย์ ดร.สมเกียรติ กอบัวแก้ว
 ผู้อำนวยการ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
8. รองศาสตราจารย์ ดร.ฤาเดช เกิดวิชัย
 อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
9. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทวีป พรหมอยู่
 อดีตผู้อำนวยการ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ภาคผนวก ข
รายชื่อโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง

รายชื่อโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ที่	จังหวัด	สังกัด	โรงเรียน	จำนวนนักเรียน (คน)	
				เพศชาย	เพศหญิง
1	กรุงเทพมหานคร	สพฐ.	วัดบวรนิเวศ	60	
2	กรุงเทพมหานคร	สพฐ.	สตรีวัดระฆัง		60
3	กรุงเทพมหานคร	อปท.	สามเสนนอก	30	30
4	กรุงเทพมหานคร	อปท.	วิสุทธิศ	30	30
5	กรุงเทพมหานคร	สช.	เซนคาเบียล	60	
6	กรุงเทพมหานคร	สช.	เซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์		60
7	นครปฐม	สพฐ.	กาญจนานิกะวิทยาลัย นครปฐม (พระตำหนักสวนกุหลาบมัธยม)	30	30
8	นครปฐม	สพฐ.	พระปฐมวิทยาลัย 2 หลวงพ่อเงินอนุสรณ์	30	30
9	นครปฐม	อปท.	เทศบาล 4 เขาวนปรีชาอุทิศ	30	30
10	นครปฐม	อปท.	โรงเรียนเทศบาล 5 วัดพระปฐมเจดีย์	30	30
11	นครปฐม	สช.	ขอแซฟอุปถัมภ์	30	30
12	นครปฐม	สช.	นาคประสิทธิ์	30	30
13	นนทบุรี	สพฐ.	บางบัวทอง	30	30
14	นนทบุรี	สพฐ.	บดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) นนทบุรี	30	30
15	นนทบุรี	อปท.	อนุราชประสิทธิ์	30	30
16	นนทบุรี	อปท.	เทศบาลวัดละหาร	30	30
17	นนทบุรี	สช.	กสิณธรเซนต์ปีเตอร์	30	30
18	นนทบุรี	สช.	พระแม่สกลสงเคราะห์	30	30
19	ปทุมธานี	สพฐ.	คณะราษฎร์บำรุงปทุมธานี	30	30
20	ปทุมธานี	สพฐ.	มัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร	30	30
21	ปทุมธานี	อปท.	สามโคก	30	30
22	ปทุมธานี	อปท.	เทศบาลเมืองปทุมธานี	30	30
23	ปทุมธานี	สช.	เซนต์โยเซฟเมืองเอก	30	30
24	ปทุมธานี	สช.	อุดมศึกษา รังสิต	30	30

ที่	จังหวัด	สังกัด	โรงเรียน	จำนวนนักเรียน (คน)	
				เพศชาย	เพศหญิง
25	สมุทรปราการ	สพฐ.	นวมินทราชินูทิศ เตรียมอุดมศึกษา พัฒนาการ	30	30
26	สมุทรปราการ	สพฐ.	นวมินทราชินูทิศ สวนกุหลาบวิทยาลัย สมุทรปราการ	30	30
27	สมุทรปราการ	อปท.	เทศบาล 1 เข้มเกษสุวรรณ	30	30
28	สมุทรปราการ	อปท.	เทศบาล 2 วัดใน	30	30
29	สมุทรปราการ	สช	เซนต์โยเซฟบางนา	30	30
30	สมุทรปราการ	สช	เซนต์โยเซฟทิพวัล	30	30
31	สมุทรสาคร	สพฐ.	สมุทรสาครบูรณะ	30	30
32	สมุทรสาคร	สพฐ.	กระทู้มแบน (วิเศษสมุทคุณ)	30	30
33	สมุทรสาคร	อปท.	บ้านปล่องเหล็ก	30	30
34	สมุทรสาคร	อปท.	เทศบาลวัดช่องลม	30	30
35	สมุทรสาคร	สช	อัสสัมชัญ	30	30
36	สมุทรสาคร	สช	อนุสรณ์ศุภมาส	30	30
รวม				2,160	

ภาคผนวก ค

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ (IOC)
และค่าความเที่ยง (α)

ปัจจัย	ข้อความถาม	IOC	α
การอบรม	ผู้ปกครองอนุญาตให้ฉันไปไหนก็ได้เมื่อมีเหตุผลอันสมควร	1.00	0.91
เลี้ยงดูแบบ	ผู้ปกครองให้ฉันมีส่วนร่วมในการตัดสินใจปัญหาของครอบครัว	1.00	
ประชาธิปไตย	ถ้าผลการเรียนแย่งผู้ปกครองจะถามถึงสาเหตุและร่วมกันหาแนวทางแก้ไข	1.00	
	เมื่อฉันกลับบ้านผิดเวลา ผู้ปกครองจะถามเหตุผลในการกลับบ้านผิดเวลา	1.00	
	ผู้ปกครองให้ข้อคิดในการเลือกคบเพื่อน	1.00	
	เมื่อฉันมีปัญหาผู้ปกครองจํารับฟังและช่วยแก้ปัญหาเสมอ	1.00	
	ผู้ปกครองให้ฉันเลือกทำกิจกรรมพิเศษตามที่ฉันสนใจ	1.00	
การส่งเสริม	ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการวางแผนการเรียนของฉัน	1.00	0.90
การเรียนจาก	ผู้ปกครองจัดหาอุปกรณ์การเรียนให้ฉันทุกอย่าง	1.00	
ผู้ปกครอง	ผู้ปกครองซื้อหนังสือเรียนให้ฉัน	1.00	
	ผู้ปกครองให้คำแนะนำในการทำการบ้าน	1.00	
	ผู้ปกครองสนับสนุนการเรียนนอกหลักสูตร	1.00	
	ผู้ปกครองให้ความห่วงใยใส่ใจการเรียนของฉันอย่างเสมอ	1.00	
ความอบอุ่น	ในวันหยุดครอบครัวของฉันได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกัน	1.00	0.78
ในครอบครัว	ผู้ปกครองมีเวลาว่างให้ฉันสม่ำเสมอ	1.00	
	ผู้ปกครองเอาใจใส่ ทุกข์-สุข และให้กำลังใจฉันเสมอ	1.00	
	ฉันไม่มีปัญหาเมื่อถูกผู้ปกครองถามเรื่องส่วนตัว	1.00	
	ฉันไม่มีความลับปิดบังบุคคลในครอบครัว	1.00	
	สมาชิกในครอบครัวฉันใช้เหตุผลในการแก้ปัญหา	1.00	
	สมาชิกทุกคนในครอบครัวช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	1.00	
เครือข่ายสังคม	ฉันเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมความซื่อสัตย์ของหน่วยงานต่าง ๆ	1.00	0.75
ที่ส่งเสริมความ	ที่จัดขึ้นเป็นประจำ		
ซื่อสัตย์	ฉันได้รับคำชมจากคนในหน่วยงานที่ส่งเสริมความซื่อสัตย์ต่าง ๆ	1.00	
	เมื่อท่านทำสิ่งที่ถูกต้อง		
	ฉันได้รับการอบรมเรื่องความซื่อสัตย์จากหน่วยงานต่าง ๆ	1.00	

ปัจจัย	ข้อความถาม	IOC	α
	เมื่อท่านไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเอง ท่านสามารถขอคำแนะนำ จากสมาชิกในหน่วยงานที่ท่านเข้าร่วมกิจกรรมได้	1.00	
	ฉันมีเวลาในการทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์ร่วมกันกับครอบครัว	1.00	
	พ่อแม่ให้เวลากับท่านในการอบรมความประพฤติที่เหมาะสม	1.00	
	ท่านจะได้รับเลือกจากเพื่อน ๆ ให้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เมื่อต้องทำ กิจกรรมร่วมกัน	1.00	
	เพื่อน ๆ ชื่นชมเมื่อท่านได้รับรางวัลจากการทำความดี	1.00	
	ฉันทำตามสัญญาที่ได้ให้ไว้กับคนอื่นทุกครั้ง	1.00	0.92
	ฉันทำงานและส่งภายในเวลาที่ให้ไว้กับครู	1.00	
	ฉันไม่เคยแอบดูคำตอบเพื่อน ถึงแม้ทำข้อสอบไม่ได้	1.00	
	ฉันใส่ชื่อตนเองในรายงานกลุ่ม โดยไม่เคยช่วยงาน	1.00	
	ฉันแอบหยิบของของเพื่อนมาเก็บไว้เป็นของตนเอง	1.00	
	เมื่อไม่ได้นำหนังสือเรียนมาก็จะบอกกับครูตามตรง	1.00	
	เมื่อเพื่อนทำผิด ฉันจะช่วยปกปิด ไม่บอกครู	1.00	
	ฉันกลับบ้านตามเวลาที่บอกกับผู้ปกครองเอาไว้	1.00	
	ฉันทำการบ้านเสร็จ โดยไม่ได้วานให้ผู้อื่นทำให้	1.00	
	ฉันหยิบของของเพื่อนมาแล้ว แกล้งทำเป็นลืมกิน	1.00	
	เมื่อนั้นทำของเสียหาย ฉันจะโยนความผิดให้ผู้อื่น	1.00	
	ฉันเคยหลอกผู้ปกครองว่า ป่วย เมื่อไม่ยอมไปโรงเรียน	1.00	
	ฉันไม่เคยขอเงินทำกิจกรรมที่โรงเรียนจัดจากผู้ปกครองเกินจำนวนที่ครูแจ้งไว้	1.00	
	เมื่อเห็นผู้ปกครองวางเงินไว้ ฉันจะหยิบมาใช้โดยไม่บอก	1.00	
	ฉันรู้สึกละลายทุกครั้งที่ต้องโกหกเพื่อน	1.00	
เจตนาในการปฏิบัติตน	ฉันตั้งใจที่จะทำตามสัญญาที่ได้ให้ไว้กับตนเองครั้งต่อไปภายใน 1 เดือนข้างหน้า	1.00	0.87
	ฉันตั้งใจที่จะมีความซื่อตรงต่อตนเองครั้งต่อไปภายใน 1 เดือนข้างหน้า	1.00	

ปัจจัย	ข้อความ	IOC	α
	ฉันตั้งใจที่จะไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้องให้กับตนเอง ครั้งต่อไปภายใน 1 เดือนข้างหน้า	1.00	
	ฉันตั้งใจที่จะทำตามสัญญาที่ได้ให้ไว้ต่อสมาชิกในครอบครัว ครั้งต่อไปภายใน 1 เดือนข้างหน้า	1.00	
	ฉันตั้งใจที่จะมีความซื่อตรงต่อสมาชิกในครอบครัวครั้งต่อไป ภายใน 1 เดือนข้างหน้า	1.00	
	ฉันตั้งใจที่จะไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้องให้กับสมาชิก ในครอบครัวครั้งต่อไปภายใน 1 เดือนข้างหน้า	1.00	
	ฉันตั้งใจที่จะทำตามสัญญาที่ได้ให้ไว้ต่อเพื่อนครั้งต่อไปภายใน 1 เดือนข้างหน้า	1.00	
	ฉันตั้งใจที่จะมีความซื่อตรงต่อสมาชิกต่อเพื่อนครั้งต่อไปภายใน 1 เดือนข้างหน้า	1.00	
เจตนาในการ ปฏิบัติตน	ฉันตั้งใจที่จะไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้องให้กับเพื่อน ครั้งต่อไปภายใน 1 เดือนข้างหน้า	1.00	0.84
	ฉันปฏิบัติตามคำสัญญาทุกครั้งที่มีโอกาส	0.89	
	ฉันพูดความจริงตลอดเวลา	1.00	
	ฉันไม่ลอกข้อสอบทุกครั้ง	1.00	
	ฉันได้รับคำชมเชยจากการปฏิบัติตามคำสัญญาเสมอ	1.00	
	ฉันไม่โกงเงินเพื่อนจากการซื้อการ์ดเกม	1.00	
	ฉันขายตัวละครในเกมให้เพื่อนด้วยราคายุติธรรมทำให้มีเพื่อน มาขอซื้อจำนวนมาก	1.00	
	ฉันปฏิบัติตามคำสัญญาแล้วฉันจะสบายใจ	1.00	
	ฉันพูดความจริงทุกตลอดเวลาแล้วฉันจะสบายใจ	1.00	
	คะแนนที่ได้โดยไม่ลอกข้อสอบฉันภูมิใจ	1.00	
	ฉันปฏิบัติตามคำสัญญาที่ให้ไว้กับพ่อแม่เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้	1.00	
	ฉันโกหกพ่อแม่บ้างเป็นสิ่งที่ทำให้ฉันพินิจ	1.00	
	ฉันยืมเงินเพื่อนและคืนครบทุกครั้ง	1.00	
	ฉันโดยเพื่อนขโมยของรู้สึกไม่ดี	1.00	

ปัจจัย	ข้อความ	IOC	α
	ฉันปฏิบัติตามคำสัญญาถือเป็นเรื่องดี	1.00	
	ฉันชื้อตรงกับเพื่อนเพราะเพื่อนจะดีกับฉัน	1.00	
	ฉันขายตัวละครในเกมให้เพื่อนด้วยราคายุติธรรมจะทำให้มีเพื่อนไม่หนีไปซื้อคนอื่น	1.00	
ความเชื่อ	การที่ฉันหลอกผู้อื่นว่าป่วยเมื่อไม่ยอมไปโรงเรียน จะทำให้ฉัน	1.00	0.77
เกี่ยวกับผลของ	สามารถอยู่ร่วมกับเพื่อน ๆ ได้อย่างมีความสุข		
การปฏิบัติตน	การที่ฉันหลอกผู้อื่นว่าป่วยเมื่อไม่ยอมไปโรงเรียน จะทำให้ฉันมีเพื่อนใหม่ ๆ มากขึ้น	1.00	
	การที่ฉันหลอกผู้อื่นว่าป่วยเมื่อไม่ยอมไปโรงเรียน จะทำให้เพื่อนรักฉันมากขึ้น	1.00	
	การที่ฉันปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา จะทำให้ฉันเสียผลประโยชน์บางอย่าง	1.00	
	การที่ฉันไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง จะทำให้ฉันเสียผลประโยชน์บางอย่าง	1.00	
	การที่ฉันปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา จะทำให้ฉันเป็นคนดีที่สังคมต้องการ	1.00	
	การที่ฉันปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความซื่อตรง จะทำให้ฉันตัดสินใจทำแต่ความดี	1.00	
	การที่ฉันไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง จะทำให้ฉันเป็นคนมองโลกในแง่บวก	1.00	
	การที่ฉันปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา จะทำให้ฉันเป็นคนดีตามที่ผู้ปกครองต้องการ	1.00	
	การที่ฉันปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความซื่อตรง จะทำให้ฉันตัดสินใจทำแต่ความดีตามที่ผู้ปกครองต้องการ	1.00	
	การที่ฉันไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง จะทำให้ฉันเป็นคนมองโลกในแง่บวกตามที่ผู้ปกครองต้องการ	1.00	
	ผู้ปกครองฉันคิดว่าภายใน 1 เดือนข้างหน้า ฉันจะตั้งใจอ่านหนังสือสอบเพื่อให้ได้คะแนนดี ๆ	0.89	0.76

ปัจจัย	ข้อความ	IOC	α
	ผู้ปกครองฉันคิดว่าภายใน 1 เดือนข้างหน้า ฉันจะพูดความจริงกับ <u>ผู้ปกครอง</u>	0.89	
	เพื่อนของฉันคิดว่าภายใน 1 เดือนข้างหน้า ฉันจะไม่ขโมยของเพื่อน	0.89	
	เพื่อนของฉันคิดว่าภายใน 1 เดือนข้างหน้า ฉันจะคอยระวังทรัพย์สินให้	0.89	
	เพื่อนของฉันคิดว่าภายใน 1 เดือนข้างหน้า ฉันจะมาตรงเวลานัด	0.89	
	ครูของฉันคิดว่าภายใน 1 เดือนข้างหน้า ฉันจะปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาเสมอ	0.89	
	ครูของฉันคิดว่าภายใน 1 เดือนข้างหน้า ฉันจะส่งการบ้านตรงเวลา	0.89	
	ครูของฉันคิดว่าภายใน 1 เดือนข้างหน้า ฉันจะเก็บของคืนเพื่อนเมื่อเพื่อนลืม	0.89	
	ฉันลอกข้อสอบเพื่อนทำให้ฉันได้คะแนนสูงโดยไม่ต้องอ่านหนังสือ	1.00	
	ฉันลอกรายงานเพื่อนทำให้ฉันได้คะแนนสูงโดยไม่ต้องทำรายงาน	1.00	
	การขโมยของเพื่อนไปขายต่อจะทำให้มีเงินใช้	1.00	
	การริดไถเงินเพื่อนเป็นการระบายความเครียด	1.00	
	การพูดตรงไปตรงมาจะทำให้ <u>ผู้ปกครอง</u> รัก	1.00	
	การส่งการบ้านตรงเวลาจะทำให้ครูให้คะแนนจิตพิสัยเต็ม	1.00	
	เห็นครูลืมโทรศัพท์ไว้ที่โรงอาหารจึงนำมาคืนครูครูจะ <u>ได้</u> ไว้ใจ	1.00	
การรับรู้	ภายใน 1 เดือนข้างหน้า ฉันจะปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา	1.00	0.80
ความสามารถ	ภายใน 1 เดือนที่ผ่านมา ฉันจะปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา	1.00	
ในการควบคุม	ภายใน 1 เดือนข้างหน้า ฉันจะปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความซื่อตรง	1.00	
การปฏิบัติตน	ภายใน 1 เดือนที่ผ่านมา ฉันปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความซื่อตรง	1.00	
	ภายใน 1 เดือนข้างหน้า ฉันจะไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง	1.00	
	ภายใน 1 เดือนที่ผ่านมา ฉันไม่ได้หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง	1.00	

ปัจจัย	ข้อความถาม	IOC	α
	ผู้ปกครองเชื่อมั่นว่าภายใน 1 เดือนข้างหน้า ฉันจะปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา	0.89	
	ผู้ปกครองทราบว่าภายใน 1 เดือนที่ผ่านมา ฉันปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา	0.89	
	ผู้ปกครองเชื่อมั่นว่าภายใน 1 เดือนข้างหน้า ฉันจะปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความซื่อตรง	0.89	
	ผู้ปกครองทราบว่าภายใน 1 เดือนที่ผ่านมา ฉันปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความซื่อตรง	0.89	
	ผู้ปกครองเชื่อมั่นว่าภายใน 1 เดือนข้างหน้า ฉันจะไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง	0.89	
	ผู้ปกครองทราบว่าภายใน 1 เดือนที่ผ่านมา ฉันไม่ได้หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง	0.89	
	ครูเชื่อมั่นว่าภายใน 1 เดือนข้างหน้า ฉันจะปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา	0.89	
	ครูทราบว่าภายใน 1 เดือนที่ผ่านมา ฉันปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา	0.89	
	ครูเชื่อมั่นว่าภายใน 1 เดือนข้างหน้า ฉันจะปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความซื่อตรง	0.89	
การรับรู้	ครูทราบว่าภายใน 1 เดือนที่ผ่านมา ฉันปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความซื่อตรง	0.89	
ความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติตน	ครูเชื่อมั่นว่าภายใน 1 เดือนข้างหน้า ฉันจะไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง	0.89	
	ครูทราบว่าภายใน 1 เดือนที่ผ่านมา ฉันไม่หาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง	0.89	
ความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม	การได้รับคำยกย่องชมเชยจากผู้อื่น เป็นการส่งเสริมหรือขัดขวางต่อการลอกข้อสอบเพื่อน	1.00	0.82
	การได้รับรางวัลจากผู้อื่น เป็นการส่งเสริมหรือขัดขวางต่อการลอกข้อสอบเพื่อน	1.00	
	การที่ฉันไม่มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ เป็นการส่งเสริมหรือขัดขวางการลอกข้อสอบเพื่อน	1.00	

ปัจจัย	ข้อความ	IOC	α
	การที่ไม่ชอบการกระทำของครู เป็นการส่งเสริมหรือขัดขวางต่อ การลอกข้อสอบเพื่อน	1.00	
	การได้รับการยอมรับจากเพื่อน ๆ เป็นการส่งเสริมหรือขัดขวาง ต่อการลอกข้อสอบเพื่อน	1.00	
	ความทันสมัยของเทคโนโลยี เป็นการส่งเสริมหรือขัดขวางต่อ การลอกข้อสอบเพื่อน	1.00	
	ความภาคภูมิใจในตนเองว่าตนเองมีคุณค่า เป็นการส่งเสริมหรือ ขัดขวางต่อการลอกข้อสอบเพื่อนของฉัน	1.00	
	โอกาสที่ฉันจะได้รับรางวัลในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็น การส่งเสริมหรือขัดขวางต่อการลอกข้อสอบเพื่อนของฉัน	1.00	
	ระยะเวลาในการตัดสินใจที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็น การส่งเสริมหรือขัดขวางต่อการลอกข้อสอบเพื่อนของฉัน	1.00	
ความสามารถ ในการควบคุม การปฏิบัติตน	การมีความรู้เรื่องความเป็นคนดี ทำให้ฉันไม่นำของผู้อื่นมาเป็น ของฉัน	1.00	0.87
	การมีประสบการณ์ในเป็นคนดี ทำให้ฉันไม่นำของผู้อื่นมาเป็น ของฉันได้ดี	1.00	
	การมีทักษะในการคิดใคร่ครวญต่อการกระทำ ทำให้ฉันไม่นำ ของผู้อื่นมาเป็นของฉันได้ดี	1.00	
	การมีทักษะในการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย ทำให้ฉันไม่นำของ ผู้อื่นมาเป็นของฉันได้ดี	1.00	
	การมีความรู้เรื่องการเป็นคนดี ทำให้ฉันควบคุมการลักขโมย ภายใน 6 เดือนข้างหน้าได้	1.00	
	การมีประสบการณ์ในการเป็นคนดี ทำให้ฉันควบคุมการลัก ขโมยภายใน 6 เดือนข้างหน้าได้	1.00	
	การมีทักษะในการคิดใคร่ครวญต่อการกระทำ ทำให้ฉันควบคุม การลักขโมย ภายใน 6 เดือนข้างหน้าได้	1.00	
	การมีทักษะในการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย ทำให้ฉันควบคุมการ ลักขโมยภายใน 6 เดือนข้างหน้าได้	1.00	

ภาคผนวก ง

ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนในเขต
กรุงเทพฯและปริมณฑล

**ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน
ในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล**

Model Fit Summary

CMIN

Model	NPAR	CMIN	DF	P	CMIN/DF
Default model	366	1582.575	337	.000	4.696
Saturated model	703	.000	0		
Independence model	37	109666.589	666	.000	164.665

RMR, GFI

Model	RMR	GFI	AGFI	PGFI
Default model	.640	.962	.920	.461
Saturated model	.000	1.000		
Independence model	9.994	.069	.017	.065

Baseline Comparisons

Model	NFI	RFI	IFI	TLI	CFI
	Delta1	rho1	Delta2	rho2	
Default model	.986	.971	.989	.977	.989
Saturated model	1.000		1.000		1.000
Independence model	.000	.000	.000	.000	.000

Parsimony-Adjusted Measures

Model	PRATIO	PNFI	PCFI
Default model	.506	.499	.500
Saturated model	.000	.000	.000
Independence model	1.000	.000	.000

NCP

Model	NCP	LO 90	HI 90
Default model	1245.575	1125.577	1373.072
Saturated model	.000	.000	.000
Independence model	109000.589	107915.973	110091.492

FMIN

Model	FMIN	F0	LO 90	HI 90
Default model	.760	.598	.541	.659
Saturated model	.000	.000	.000	.000
Independence model	52.674	52.354	51.833	52.878

RMSEA

Model	RMSEA	LO 90	HI 90	PCLOSE
Default model	.042	.040	.044	1.000
Independence model	.280	.279	.282	.000

AIC

Model	AIC	BCC	BIC	CAIC
Default model	2314.575	2328.184	4379.388	4745.388
Saturated model	1406.000	1432.139	5372.020	6075.020
Independence model	109740.589	109741.964	109949.327	109986.327

ECVI

Model	ECVI	LO 90	HI 90	MECVI
Default model	1.112	1.054	1.173	1.118
Saturated model	.675	.675	.675	.688
Independence model	52.709	52.188	53.233	52.710

HOELTER

Model	HOELTER	HOELTER
	.05	.01
Default model	501	527
Independence model	14	15

Minimization: .868

Miscellaneous: 6.388

Bootstrap: .000

Total: 7.256

Estimates (group-default model)**Scalar Estimates (group-default model)****Maximum Likelihood Estimates****Regression Weights: (group-default model)**

	Estimate	S.E.	C.R.	P	Label
CONBES <--- BACKGR	.193	.006	33.084	***	
BELCO <--- BACKGR	.267	.006	41.110	***	
BELRE <--- BACKGR	.270	.007	38.168	***	
REFGR <--- BELRE	.793	.020	39.565	***	
PEREF <--- CONBES	1.063	.039	27.200	***	
ATTSE <--- BELCO	.704	.020	34.992	***	
ABIBE <--- BACKGR	.231	.005	46.544	***	
INTPR <--- ATTSE	.595	.036	16.414	***	
INTPR <--- REFGR	.716	.068	10.477	***	
INTPR <--- PEREF	-.283	.073	-3.856	***	
HOMSTS <--- BACKGR	1.672	.061	27.210	***	
HOMSTS <--- ABIBE	.658	.171	3.857	***	
p7215 <--- BELCO	1.079	.014	75.644	***	

			Estimate	S.E.	C.R.	P	Label
p7214	<---	BELCO	1.137	.015	76.402	***	
p7212	<---	BELCO	1.062	.014	77.081	***	
p7211	<---	BELCO	1.000				
p7325	<---	BELRE	1.005	.012	85.195	***	
p7324	<---	BELRE	1.001	.012	83.458	***	
p7322	<---	BELRE	.998	.011	88.106	***	
p7206	<---	ATTSE	1.084	.012	90.107	***	
p7207	<---	ATTSE	1.038	.013	79.835	***	
p7208	<---	ATTSE	1.056	.013	79.322	***	
CONB3	<---	CONBES	6.237	.162	38.561	***	
CONB2	<---	CONBES	1.360	.036	38.061	***	
CONB1	<---	CONBES	1.000				
p7317	<---	REFGR	1.000				
p7318	<---	REFGR	.941	.015	63.755	***	
p7319	<---	REFGR	1.012	.018	55.824	***	
p7327	<---	PEREF	1.000				
p7428	<---	PEREF	.978	.026	38.262	***	
p7429	<---	PEREF	.957	.024	40.084	***	
p7102	<---	INTPR	.998	.014	71.638	***	
T_H3	<---	HOMSTS	.626	.013	48.362	***	
T_H2	<---	HOMSTS	.472	.010	48.078	***	
T_H1	<---	HOMSTS	1.000				
p7544	<---	ABIBE	1.000				
p7542	<---	ABIBE	.991	.014	69.222	***	
p7541	<---	ABIBE	.952	.014	68.426	***	
p7546	<---	ABIBE	.961	.014	70.926	***	
p7326	<---	BELRE	.946	.012	78.459	***	

			Estimate	S.E.	C.R.	P	Label
p7321	<---	BELRE	1.000				
p7205	<---	ATTSE	1.000				
p7209	<---	ATTSE	1.029	.014	75.307	***	
FAMRE	<---	BACKGR	1.630	.022	73.150	***	
PARST	<---	BACKGR	1.631	.027	60.633	***	
SOCHO	<---	BACKGR	1.000				
PROPA	<---	BACKGR	1.399	.020	69.228	***	
p7103	<---	INTPR	1.052	.014	76.407	***	
p7101	<---	INTPR	1.000				

Standardized Regression Weights: (group - Default model)

			Estimate
CONBES	<---	BACKGR	.732
BELCO	<---	BACKGR	.767
BELRE	<---	BACKGR	.703
REFGR	<---	BELRE	1.190
PEREF	<---	CONBES	.970
ATTSE	<---	BELCO	1.098
ABIBE	<---	BACKGR	.828
INTPR	<---	ATTSE	.563
INTPR	<---	REFGR	.777
INTPR	<---	PEREF	-.346
HOMSTS	<---	BACKGR	.841
HOMSTS	<---	ABIBE	.092
p7215	<---	BELCO	.943
p7214	<---	BELCO	.948
p7212	<---	BELCO	.928
p7211	<---	BELCO	.903

	Estimate
p7325 <--- BELRE	.938
p7324 <--- BELRE	.940
p7322 <--- BELRE	.943
p7206 <--- ATTSE	.946
p7207 <--- ATTSE	.950
p7208 <--- ATTSE	.941
CONB3 <--- CONBES	.788
CONB2 <--- CONBES	.785
CONB1 <--- CONBES	.854
p7317 <--- REFGR	.866
p7318 <--- REFGR	.870
p7319 <--- REFGR	.905
p7327 <--- PEREF	.750
p7428 <--- PEREF	.879
p7429 <--- PEREF	.891
p7102 <--- INTPR	.917
T_H3 <--- HOMSTS	.938
T_H2 <--- HOMSTS	.932
T_H1 <--- HOMSTS	.758
p7544 <--- ABIBE	.933
p7542 <--- ABIBE	.913
p7541 <--- ABIBE	.907
p7546 <--- ABIBE	.909
p7326 <--- BELRE	.939
p7321 <--- BELRE	.946
p7205 <--- ATTSE	.933
p7209 <--- ATTSE	.917

	Estimate
FAMRE <--- BACKGR	.922
PARST <--- BACKGR	.870
SOCHO <--- BACKGR	.919
PROPA <--- BACKGR	.907
p7103 <--- INTPR	.940
p7101 <--- INTPR	.915